

**Tayyip,
107 ölüm için de
Bush'dan “Aferin!”
aldın mı?**

**Ekmek ve
Adalet**

www.ekmekveadalet.net info@ekmekveadalet.net

**Ekmek ve
Adalet**

Haftalık Dergi / Sayı: 97 / Tarih: 8 Şubat 2004 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.net Mail:info@ekmekveadalet.net

✓ **F Tiplerinde Tecrite
karşı mücadelede
107 Ölüm!**

**Duyulur da
durmak olur mu?**

TÜRKİYE HALKI MEMNUN DEĞİL!

İŞGAL ORTAKLIĞININ SUÇ ORTAĞI OLMAYACAĞIZ!

Ne mutlu Türkiye Cumhuriyeti'nin Başbakanı-na! O Başbakan Erdoğan ki; "ABD'nin, Irak'taki askerlerinin rotasyonu için İncirlik üssünü kullanması izninden duyduğu memnuniyeti bizzat amerikalıların ağzından dinlediği" için çok çok mutlu olmuş!

Türkiye halkı bu "mutluluğu" paylaşmıyor.

Vatanseverler, topraklarına işgalci Amerikan askerlerinin ayak basmasını ülkemiz için tarihi bir utanç olarak görüyorlar.

Sadece Mart'a kadarki iki ay içinde 60 bin işgalcinin kanlı postallarıyla kirlenecek topraklarımız. Ama kirlenen sadece topraklarımız değil; bu işbirlikçiliğe, işgal ortaklığına karşı çıkmayanların ulusal onuru da kirlenecek.

Onura düşen lekeyi çıkarmak zordur. Büyük bedeller ödemeyi göze almadıkça imkansızdır.

Devrimciler, vatanseverler, ulusal onurlarını koruyorlar ve koruyacaklar.

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, İncirlik üssünün Amerikan askeri sevkıyatı için kullanılmasına karşı Türkiye halkının duygularını 31 Ocak'ta Çağlayan AKP binası önünde gerçekleştirdiği eylemle bir kez daha ortaya koydu.

İşgal ortağı AKP'nin Çağlayan il binası önüne yürümek isteyen vatanseverlerin, devrimcilerin önüne çevik kuvvetle, panzeriyle polis barikat kurdu. 1960'ların ikinci yarısından beri sürdürdüğümüz anti-empyralist kavgamızda, Yankilerin de, Yanki işbirlikçilerinin de önünde hep barikat olan polis, "tarihi görevi'nin başındaydı yine.

Barikatın önünde, Temel Haklar üyeleri "İncirlik Kapatılsın, Katliam Ortaklığına Son!" pankartını açtılar. Kızıl flamlarını dalgalandırarak "Katil ABD İşbirlikçi AKP", "Yanki İncirlikten Defol, Üs-

ler kapatılsın, Tecrit Kaldırılsın", "Yaşasın Bağımsız Türkiye" sloganlarını atılmasının ardından, Temel Haklar'ın bildirisi okundu.

Bildiride, "Şimdi Amerikancılık bayrağı AKP'nin elinde" denilerek gelen tüm iktidarların aynı politikayı uyguladığı anlatıldı. Açıklamanın sonunda halka çağrı yapılarak "Bunca yalan bunca aldatma bunca halktan gizlenen operasyon, artık gözümüzü açmalı. Açmalı ki vatan hainleriyle vatanseverleri ayırt edebilelim" denildi.

Vatanseverlerle vatan hainlerini ayırt etmek; Türkiye halkının bugün öncelikli işlerinden biri budur.

Tecrit ve F tipleri politikası yayılıyor, sıra herkese gelecek.

İŞÇİLERE Kölelik Yasası, işten atma;
MEMURLARA Kamu Reformu, örgütsüzlük;
ÖĞRENCİLERE Soruşturmalar, cezalar;
KÜRT HALKINA inkar ve imha;

TEK ÇARE BİRLİKTE MÜCADELE

Ekmek ve Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.net

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.net

Bürolarımız

Yayınlar: Venloerstr. 507-A

Tel: 0049 221 280 87 74

Faks: 0049 221 280 80 84

E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de

Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı Arka Üstün Apt. No:10/2

İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65

Hesap No: 0041310-4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.

Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST

Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayınları

Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyat: 750 000

Avrupa: 3 Euro

Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro

İsviçre: 3 Euro

Hollanda: 3 Euro

İngiltere: £ 2.5

Belçika: 3 Euro

Avusturya: 3 Euro

50825 Köln

0049 221 280 87 75

Faks: 0049 221 280 80 84

E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de

Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı Arka Üstün Apt. No:10/2

İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65

Hesap No: 0041310-4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.

Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST

Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayınları

Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyat: 750 000

Avrupa: 3 Euro

Almanya: 3 Euro

İzmir: Milli Kütüphane Cad. No: 17/104 Tepeköyü İş Merkezi Konaklırm

Tel-Faks: 0 232 482 29 54

Kocaeli: Hürriyet Caddesi Gökçe Kervan Saray İşhanı Kat:7 No:79

Tel-Faks: 0 282 331 66 51

Maliye: Dabaklı Mah. Bakırçılar Çarşısı Sanayioğlu İşhanı Kat:1 No:43

Tel: 0422 323 24 77

Mersin: Zeytinliköyü Caddesi Petik Apartmanı No:26 Kat:1/3

Mersin

Samsun: Talimhane Cad. Bodurcalı İş Hanı Kat: 3/42

Tel-Faks: 0 362 435 25 80

Tokyo: Kemerikaya Mah. Kunderacılar cad. Dedeoğlu sokak Purlular

İşhanı Zemin Kat No:4 Tel-Faks: 0462 321 14 80

ÇAĞRI
DUYURU

Sansüre ve tecrite karşı bu soruyla gerçekleri halkımıza taşıyalım.

Siz de sorun, cevaplayın;
sansür duvarında bir
gedik de siz açın!

Bu sorunun yer aldığı afiş,
kuşlama ve bildirileri edinmek,
yaymak isteyenler aşağıdaki
adreslere başvurabilir:

Tel-Faks: 0 212 243 82 80-81

INTERNET ADRESİ www.tayad.org
E-MAIL hucreiskencedir@hotmail.com

"Hapishanelerde
107 insan öldü.
Duydunuz mu?"

TAYAD'lı
Aileler:

- 3... *AKP'ye Verilen Rol*
5... *Büyük Ortadoğu Projesi*
8... *Sağırılığın Türleri*
10... *Abdi İpekçi'deki TAYAD'lılardan Mehmet Güvel...*
12... *Bin Şişecam işçisi Grevde İşçi Haberleri*
16... *Düzen Belediyeciliğinin Enkazıdır!*
17... *Susurluk'u Örgütleyen Siz Değil Misiniz?*
18... *Halkın Değil Amerikan Şirketlerinin Koruyucusu Tayyip Erdoğan*
21... *"Kürt Sorunu Yok, Terör Sorunu Var!"*
22... *"İnsanca Yaşam" Nedir Unutanlar*
25... *Adalet Bakanlığı'ndan Yeni Genelge*
26... *Tecrit ve Amerikan İmparatorluğu*
29... *Ölüm Orucu Direnişçilerinden Mektup Var*
31... *Son Pişmanlık Yasası da Fıyasko!*
32... *Aslolan Yürümektir, Işık Varsa Sonunda*
35... *Wolfowitz'in "Cesaret" Gösterisi*
36... *Düzen, Gençliğe Karşı Tüm Kurumlarıyla Saldırı Halindedir*
38... *NATO: Ülkelere STÖ'lerle Girin!*
39... *Sivil Toplumculuk ve Sivil Toplum Örgütleri -Bölüm 1-*
43... *Sol İçinde Burjuva Politikası*
46... *ABD'nin Tehditlerine Fidel'den Cevap*
47... *PopStar Tiryakisiyseniz*
48... *Medya Sayfası*
49... *Kahramanlar Ölmez*
50... *Köyün Delisi*

AKP'ye Verilen Rol

-ipotek edilen Türkiye'nin geleceğidir-

Tayyip'in Amerika'ya ziyaretiyle ne alınıp ne verildiği tartışmalı olsa da, bir şey kesin: **AKP iktidarının misyonu resmileşti; ABD'nin Ortadoğu taşeronluğu.** AKP, ülke içindeki iktidarını sağlamlaştırma karşılığında bu misyona talip oldu. Bu rol, özetle, AKP'nin ekonomik, siyasi ve askeri olarak Amerikan politikalarının Ortadoğu'daki savunucusu olmaktır. Amerikan imparatorluğunu savunmaktır. İmparatorluk politikaları, halklara karşı neyi gerektiriyorsa, AKP de onun savunucusu olacaktır. Bu aleni uşaklı konumunu perdelemek için AKP yağcısı gazeteciler AKP'nin Ortadoğu'da, Kafkaslar'da "köprü rolü" oynayacağı gibi tanımlar yapmaktadır. Kim geçecek bu köprüden, neye ulaşacak?.. Açık ki, AKP'yi köprü olarak kullanacak olan ABD, AKP üzerinden ulaşacağı yer de Ortadoğu ve Kafkaslar'dır. AKP'yi "köprü" yapan ise, onun "İslamcı"lığıdır. Ortadoğu'yu, yani başka bir deyişle geniş bir "İslam coğrafyasını" teslim almaya çalışan Amerika, İslamcı AKP'yi İslam dünyasının içine "beşinci kolu" gibi, "ajanı" gibi sokacak ve politikalarını AKP aracılığıyla bölgeye taşıyacaktır. Bu rol, "köprülük" gibi kavramlarla ne kadar yumuşatılmaya çalışılırsa çalışılsın, AKP'nin "misyonu"nun gizlisi saklısı kalmamıştır, burjuvalar da, İslamcılar da açık açık yazıyor. **AKP'ye yüklenen misyon "İslam dünyasını Anglo-Amerikan cephe için terbiye etme, dönüştürme, ıslah etme misyonudur. Başka deyişle İslam dünyasını ABD adına terbiye etmektir."** (İbrahim Karagül, Yeni Şafak, 29 Ocak 2004) Rolün aslı budur. Bunun dışında söylenen her şey safsatadır.

"ABD ile stratejik işbirliğine bağlı kalacağız, Türkiye, Ortadoğu'da demokratikleşmenin teşvik edilmesi konusunda kendi payına düşeni yapmaya hazırdır." Bu sözler de Tayyip Erdoğan'a ait. O da aslında üstlendiği rolü, açıkça ifade ediyor. ABD'nin Ortadoğu'yu, Kafkaslar'ı nasıl demokratikleştireceği Afganistan, Irak, Gürcistan örneklerinden bellidir. AKP, iktidarını pekiştirmek için bu rolü üstlenirken, masaya Türkiye'nin bugününi koymuş, geleceğini de ipotek altına koymuştur. Bu andan itibaren Türkiye'nin tüm ekonomik, askeri, siyasi kararları bu role göre şekillenecek, oligarşinin halka karşı politikaları da buna göre belirlenecektir. AKP, Ortadoğu ve Kafkas halklarına karşı yüklenildiği bu rolle, kendisinden sonra gelecek iktidarları da, halkın refah düzeyini, haklar ve özgürlükler düzeyini de ipotek etmiştir.

Bugün asıl konu, AKP'nin üstlendiği rolün ne olduğundan çok, üstlenilen bu rol karşısında başta İslamcılar olmak üzere, çeşitli kesimlerin ne yapacağıdır.

Kendi iktidarı karşılığında her şeyi vermeye, her şeyi yapmaya hazır bir politikadan söz ediyoruz. Müslümanlıkla tek ilgisi "din satıcılığı" olan bir iktidarın üstlendiği halklara düşman bir rolden söz ediyoruz. İslamcılar, bu rolü kabul ediyorlarsa, değişecekler. Ekonomik, dini, ahlaki, siyasi her şeyleri yükledikleri bu role göre şekillenecektir. Emperyalizmin onlardan ne isteyeceği bellidir... Buna hazırlar mı? Emperyalizmin ne isteyeceğini biraz daha somutlayalım.

Washington'da AKP'ye yüklenen ABD'nin Ortadoğu taşeronluğu rolü,

yarın pekala doğrudan **ABD tetikçiliğine** de dönüşebilecektir. Bu rol, yarın askeri müdahalelere, Ortadoğu, Kafkas halklarına karşı **kontrgerilla operasyonlarına, provokasyon ve komplolara** katılmayı da beraberinde getirecektir. Bir kere bu yola girenin “hayır” deme imkanı her geçen gün azalır ve nihayetinde yok olur. Böyle bir rolü üstlenebilmenin ön koşulu ise, ülke içinde **“huzur ve istikrarı”** tam sağlamaktır; 12 Eylül cuntasının sağladığı türden bir “huzur ve istikrar”! Amerikan imparatorluğunun tüm işbirlikçilerinden öncelikle istediği **“kendi bahçesini”** tüm muhalif, düzen karşıtı güçlerden temizlemesidir. Bu anlamda İslamcı AKP, dışarıda din satıcılığını layıkıyla yerine getirebilmek için, içeride tam bir saldırganlık politikası izleyecektir. Zaten şu anda yaptığı da budur. Ülkenin her köşesini İncirlik yapabilmek, ABD gönder dediğinde on binlerce askeri Amerika’nın hizmetine verebilmek, Amerikan tekellerinin bir dediğini iki etmemek, meclisten ABD’nin istediği her kararı anında geçirebilmek ve bütün bunları yaparken de ülkenin “süt-liman” olması için AKP’nin baskıyı, terörü, yasakları artırmaktan başka yolu yoktur. Kısacası, AKP’nin üstlendiği rol, ülke içinde de tüm muhalif güçlere karşı daha fazla yasak, işkence, katliam, infaz demektir. Gerektiğinde Kürt-Türk, Alevi-Sunni çatışması demektir. Tüm farklı kesimleriyle İslamcılar işte böyle bir politikaya ortak olup olmayacaklarına karar verecekler.

Ülkemiz İslamcılarını, bir bütün olarak Kanlı Pazarların, Maraş, Sivas katliamlarının ağır yükünü sırtlarında bir kambur olarak taşımaktadırlar. Düzen İslamcılarıyla, bugün düzene muhalif konumdaki İslamcılarının da bu noktada aralarında temel bir farklılık konulmamıştır. 1960’lardan bu yana içinde yer aldıkları katliamları kimi savunmakta, kimi ise kınamaktadır; ancak kınayanların da bu konuda ciddi bir muhasebe ve özeleştirileri yoktur; **neden, hangi anlayış sonucu İslamcılığın devlet tarafından kullanılabilirdiği**, nasıl kontrgerilla katliamlarına ortak olunduğu sorgulanmamıştır. İslamcı kültürde, adeta dini inançtan bile önce gelen anti-komünistlik sorgulanmamıştır. Anti-komünistliklerinin yeşil kuşaklar içinde nasıl Amerika’nın savunucusu olmaya dönüştüğü sorgulanmamıştır. Sorgulanmadığı için de, Afganistan’dan İran’a, Endonezya’dan Türkiye’ye kadar birçok yerde, İslamcılar, halka karşı işkence, katliam, baskı politikalarının içinde yer almışlardır.

Bugün İslamcılardan beklenen özü itibarıyla yine böyle bir roldür. Bunun “ılımlı İslam” modeli adı altında yapılıyor olması, oynanan rolün özünü değiştirmiyor. ABD’nin istediği “uysal, boyun eğen” İslamcı iktidarların tarifi olan o “ılımlı” İslam, direnen halklara karşı ne dışta, ne içte hiç de “ılımlı” değil, tam tersine gözü kanlı bir katil olabilecektir. Hak ve özgürlük isteyenleri gözünü kırpmadan F tiplerine dolduran, F tiplerine attıklarını işkence hücrelerinde soğukkanlılıkla katleden, direnen Irak halkının üzerine Amerika’nın katliamlarına yardımcı olmak üzere asker göndermekte tereddüt etmeyen AKP’nin “ılımlı”lığı işte böyle bir ılımlılıktır.

AKP, İslamcılarını böyle bir rolü yüklenmeye sürüklemektedir. İslamcılar açısından tercih yapmak için fazla zaman yoktur. Ya AKP’nin doğrudan veya dolaylı destekçisi olacak, dolayısıyla halka, Ortadoğu ve Kafkas halklarına karşı bu düşmanca rolün içinde yer alacak, ya da AKP’ye, AKP’nin işbirlikçiliğine ve emperyalizme karşı mücadele edecekler. AKP’den beklentilerle veya “kol kırılır yen içinde” mantığıyla, AKP karşısında izlenecek her suskunluk tavrı, AKP’nin üstlendiği halk düşmanı role hizmet edecektir. İslamcılar, AKP gibilerini “İslamı” niteliği nedeniyle destekleyen tüm Müslümanlar, AKP’yi destekleyerek kendi çıkarlarına mı olacaksınız, kardeş halkların çıkarlarına karşı mı olacaksınız, yoksa olmanız gereken yerde, her milliyetten ve inançtan halkların safında mı yer alacaksınız? Şimdi karar vereceksiniz.

AKP karşısında netleşmesi gereken başka kesimler de var elbette. AB’ye uyum yasalarını çıkarıyor, Türkiye’yi AB’ye götürüyor diyerek AKP’yi destekleyen, en azından muhalefet etmeyen **Avrupacılar**, AKP’nin yalnız “şeriat”ı akla getiren uygulamalarına karşı çıkıp üstlendiği ABD taşeronluğu karşısında sesini çıkarmayan **“laiklik” savunucuları**, “Ulusalıcı” geçinip AKP ve Genelkurmay’ın tüm işbirlikçilikleri karşısında susanlar da, AKP’nin bugünü mü ve geleceğimizi ipotek altına alarak üstlendiği bu rol karşısında artık ya Amerikancılık safında, ya halkın safında tercih yapmak durumundadırlar. Türkiye üstlenilen bu rolle, içte kendi halkını sindiren, dışta başka halklara kan ve gözyaşı götüren bir ülke kategorisine konulmaktadır. Dünya halkları karşısında böylesine utanç verici bir konumda yer alan bir ülkenin suskun halkı olmak ya da direnen, mücadele eden bir halk olmak! ABD’ye ipotek edilen onurumuzu ve geleceğimizi bu noktadaki kararımız belirleyecektir.

Ortadoğu Ve Kafkaslar'ı İşgalin Adı: **BÜYÜK ORTADOĞU PROJESİ**

Başbakan Tayyip Erdoğan'ın Amerikan gezisi kapsamında, ABD imparatorluk projesinin “düşünce kuruluşlarından” biri olan American Enterprise Institute'de yaptığı konuşma, Erdoğan'ın Amerikan imparatorluğu için kendine biçtiği ve efendileri tarafından biçilen misyonun doğrudan ifade edildiği bir konuşmaydı.

Ele aldığı konuların başında “**muhafazakar demokrasilik**” geliyordu ki, bunun ABD'nin “model ülke” yaratma hedefiyle örtüştüğünü ele almıştık. Kıbrıs dışında dile getirdiği konulardan biri de, “**Büyük Ortadoğu Projesi'ne Kafkaslar'ı da dahil etmek gerektiği**” oldu. Buna bağlı olarak da “**Gürcistan'da başlayan demokratikleşme sürecinin tüm Ortadoğu'ya yayılması gerektiğini**” belirtti, Tayyip Erdoğan. Elbette en önemli vurgusu ise, Büyük Ortadoğu Projesi'nde Türkiye'nin (AKP) önemli bir rol oynayacağı idi.

Büyük Ortadoğu Projesi Nedir? Proje yeni değil ve öz olarak ABD imparatorluk stratejisinin en önemli ayağını oluşturuyor. (Bkz: Ekmeke ve Adalet sayı 38'de “Amerikan imparatorluğunun stratejisi” ve sayı: 40'da “ABD Raporunda Irak, Ortadoğu ve İmparatorluk Stratejisi: “Dünyayı İstiyoruz” yazılarımız)

Hedef; Ortadoğu merkezli Fas'tan Mısır'a kadar Kuzey Afrika'yı, Endonezya'ya kadar Güney Asya'yı, Çin'e kadar Orta Asya ve Kafkasya'yı kapsayan bir alanın emperyalizmin kontrolüne geçmesi. Tayyip'in talebi, “**bel kemiğini Türkiye'nin oluşturması**”. (Y. Şafak 1 Şubat)

Sayılan bölgelerin, enerji kaynaklarının merkezi ve kontrol yolları olması, ABD imparatorluğunun denetiminde olmayan bölgeler olması, emperyalizme karşı önemli direniş noktalarını barındırması gibi temel yönleri düşünüldürse, neden imparatorluk için önemli olduğu anlaşılır. Keza, **Rusya ve Çin'in kuşatılması**, yani Ulusal Güvenlik Belgesi'nde dile getirilen, “ABD'yi dengeleyecek başka bir gücün gelişmesine izin verilmeyeceği” tezinin de projesidir.

Projenin üç ayağı bulunuyor;

Birincisi; emperyalist demokrasinin yaygınlaştırılması. Siz buna, emperyalizmin istediği iktidarların işbaşına getirilmesi diyebilirsiniz. **İkincisi**; bu ülkeleri emperyalist ekonominin, küreselleşmenin parçası yapmak. Yani serbest piyasayı inşaa etmek, emperyalist tekellerin sömürü ve yağma alanı haline getirmek. **Üçüncüsü** ve en güncel olanı ise; “terörle mücadele”. Yani anti-Amerikan güçle-

rin yok edilmesi, direnişlerin bastırılması oluşturuyor.

“Büyük Ortadoğu”nun **Avrupa'sız** yürütülmesinin zorluğu, ABD'nin Irak için BM'nin kapısını çalmasıyla ortaya çıktı. En azından şu anki dengeler itibarıyla böyle. Bu nedenle, **NATO aracılığıyla** Avrupa da buna dahil edilmek isteniyor. “ABD daimi NATO Temsilcisi Nicholas Burnes'in 19 Ekim 2003'te Prag'da yapılan NATO ve Geniş Ortadoğu Konferansı'nda hem de Senatör Chuck Hagel'in 23 Ocak 2004'te Brüksel'de bir güvenlik seminerinde yaptığı “ABD, NATO ve Geniş Ortadoğu” konulu konuşmasında tüm bu bölgenin güvenliğinin ABD-Avrupa işbirliğiyle (ama ABD liderliğinde) NATO tarafından sağlanması gerektiğini savunmalarına” bunun hazırlıkları diyebiliriz. (Akt: E. Yıldızoğlu, Cumhuriyet 2 Şubat)

Görüldüğü gibi, projede ABD imparatorluğu için “yeni” olan bir şey yok. Keza “Büyük Ortadoğu” 1995'lerden bu yana ABD'nin gündemindedir. Bu süreç Rusya'nın Kafkaslar'da etkinlik kurmaya başladığı süreçtir. Gürcistan örneği de bu etkinliği kırmının bir örnek denemesidir.

Büyük Ortadoğu Nasıl Gerçekleşecek?

Irak örneği gösterilerek, ‘Büyük Ortadoğu’ nasıl gerçekleşecek? İşgalle, bombalarla mı olacak, yoksa “muhalif hareketler desteklenerek” mi yapılacak? Ya da siyasi, ekonomik yaptırımlarla mevcut iktidarlar “Büyük Ortadoğu”nun zoraki parçaları haline mi getirilecek?

Tayyip'in “**Gürcistan'da başlayan demokratikleşme sürecinin tüm Ortadoğu'ya yayılması gerektiğini**” söylemesi de bu tartışmanın bir parçası. Ne olmuştu Gürcistan'da?

Demokratikleşme, insan hakları adı altında, sivil toplum örgütleri geliştirildi, muhalif Amerikancı parti ve kişiler desteklendi, fonlar aktarıldı. Soros Vakfı'nın darbedeki rolü ve devlet başkanlığına getirilen Saakaşvili'nin, ABD'de eğitim görüp, ülkesine bizzat ABD tarafından siyasete girmesi için gönderildiği ortaya çıktı.

Tayyip, teşhir olacakları açık işgal yerine, Amerikancıların iktidara getirilmesi yoluyla ABD imparatorluğunun tesisini savunuyor. Gürcistan'da Saakaşvili'nin darbeye oynadığı, Türkiye'de Tayyip'in seçim yoluyla oynadığı rol bu.

Elbette ki, Amerika'nın ilk düşündüğü de, bu tür yöntemlerdir. “**Tepesine bombalar yağdırılmış** bir

Sayı 97

5

8 Şubat
2004

Irak yaratmak” bu sürecin dışında değil, parçası, yol açıcısıdır. Irak aracılığıyla mesaj verilmeden, Gürcistanlar yaratmak ya da Libya gibi teslim almak o kadar kolay olmayacaktı.

Irak gibi açık işgaller emperyalizm açısından her zaman karlı değildir. Halklarda yarattığı büyük öfke ve direniş, ekonomik yük vb. birçok etkenle, çok da istemediği bir şey. Elbette, Gürcistan gibi yapmayı, Libya gibi “tek kurşun atmadan” teslim almayı emperyalizm de ister. Erdoğan sadece, “bakın ben de sizin gibi düşünüyorum” demekten başka bir şey söylemiyor.

Gerek Tayyip, gerekse sorunu 1,2 ve 3 Şubatta Sabah gazetesinde ele alan Tayyip’in akılhocalarından Ömer Çelik’in, tüm dünyanın küreselleşmenin parçası haline getirilmesi konusunda, Amerika’dan ayrıldıkları bir şey yoktur. Aksine, bunu gerekli görmekte, “dünya barışı için” kaçınılmaz bulmaktadır.

‘İlmlı İslam’da Herkese “Rol” Var: İmam ve İlahiyatçılara Amerikan Misyonerliği

Yeni Şafak, ABD’nin Türkiye’den, Ortadoğu ülkelerine “demokratik, yapısının örnek olması için” imamlarını, ilahiyatçıları göndermesini istediğini duyurdu. (1 Şubat 2004)

İslamcı basın sıkça “Hristiyan misyonerlerden” söz edip durur. Büyük tehlike der onlar için. Peki, AKP’nin işbirlikçi İslamcılığını “Pakistan, Afganistan, Arap Yarımadası ve Ortadoğu’ya” yaymanın anlamı ne?

Kimin adına gidecek imamlar? **ABD adına?**

Ne yapacaklar? **İlmlı İslam propagandası.**

“İlmlı İslam” kimin modeli? **Amerika’nın.**

“İlmlı İslam”ın özü ne? **ABD işbirlikçiliği.**

Buyurun size **MİSYONERLİK!**

Hem de din adına değil. Din kisvesi altında **ABD adına MİSYONERLİK!** Misyonerliğin en alçak olanı. Ötekisinde, kendi inancı içinde bir saygınlık var, ABD’nin istediği (AKP’nin itiraz etmediği de malum) misyonerlik ise, kendi dinine, inancına da ihaneti içinde barındırıyor aynı zamanda.

İmamlar, ilahiyatçılar; bu onursuzluğu kabul edecek misiniz?

Yeni Şafak yazarı Ahmet Taşgetiren 11 Şubat 2003 tarihli yazısında, “Amerika ne kötü rollere soyunduruyor İslam ülkelerini!” diyordu.

Rol dağıtımı sürüyor;

İslamcılar, AKP’nin dinin yanında “eşantiyon” olarak imamları, ilahiyatçıları da Amerika’ya satmasına ne diyorlar?

lar. Burada bir parantez açarsak; “Küreselleşme”nin, ABD imparatorluğu demek olduğu artık tartışılmazdır. AKP, aleni şekilde emperyalist tekelin tüm dünyayı denetimi altına almasını istemektedir.

Ömer Çelik’in şu sözleri bu yanıyla ibretliktir:

“Demokrasiyle yönetilen ve refah elde etmiş ülkelerin kazanımlarının başka ülkelerle tanıştırılması ve paylaştırılması, dünyanın geleceğinin barış içinde olması bakımından kaçınılmaz bir gereklilik artık.”

“Barış” demagojisi ile sömürgecilik savunuculuğunun dik alası. Yani, ABD imparatorluğu bir gereklilik. Klasik sömürgecilik de batının medeniyetini, refahını götürüyordu ülkelere. Bu sürece dönüp bakın, ne görüyorsunuz; sadece yağmalanan topraklar, halkların oluk oluk akan kanı, yok edilen bağımsızlıklar, bağımsızlıklarını kazanmak için halkların ödemek zorunda kaldığı büyük bedeller... Alın size *“demokrasiyle yönetilen ve refah elde etmiş ülkelerin kazanımlarının başka ülkelerle tanıştırılması”*nın en güzel örneği.

Küreselleşme sürecinin bugüne kadar gerçekleştirilen “tanıştırmalarının” sonuçları da farklı değildir. Paramparça olmuş, birbirine düşmanlaştırılmış, işgal edilmiş, para birimini dahi unutan euro ve dolarla yaşamını sürdüren bir Balkanlar var karşımızda. Afganistan ve Irak’ı ise anlatmaya hiç gerek yok. **“Irak’a sonsuz özgürlük operasyonu”**nun getirdiği “özgürlüğün” sonsuz acılarını yaşıyor Irak halkı.

Askeri müdahalesiz sömürgeleştirilen ülkelerde farklı sonuçlar mı doğurdu peki?

İşte Türkiye! Zenginlik içinde korkunç bir yoksulluk çeken bir halk, ne içte ne de dışta hiçbir konuda kendi kararlarını alamayacak düzeyde bağımlılaşan bir ülke. Hatırlayın, Türkiye’ye de *“batının medeniyeti taşınmıştı.”* Bunun kod adı ise, **“Küçük Amerika olmak”** idi. Menderes’in açtığı yoldan Tayyip Erdoğan yürüyor. Onun sloganı da, **“Türkiye’yi model yapmak”!**

Yöntem Değişse De Sonuç Sömürgeleştirme ve ABD Hegemonyasıdır.

İtiraz noktası, “Irak gibi olmasın”! Peki Erdoğan ve AKP’ye büyük taktikler veren küreselleşme savunucularının itirazının altında yatan ne? Halklar acı çekmesin mi istiyorlar? Kendi kendini yönetsinler, refah düzeyleri yükselsin mi istiyorlar? Basit demagogiler. Küreselleşmeyi, ABD imparatorluğunu her ne kılıfla olursa olsun savunan ve gerekli görenler, bunları savunamaz.

Onların sorunu, Irak’taki gibi açık işgallerde Türkiye’nin oynayacağı rolün yaratacağı teşhirdir. Bu role gönüllü oldukları kuşkusuzdur. Ama bunun,

örneğin İran nezdinde, “Müslüman bir ülkenin işgaline ortak olduklarının” doğrudan algılanmasını istememektedirler.

Ali Bayramoğlu 4 Şubat tarihli Yeni Şafak’taki yazısında, ‘Geniş Ortadoğu Projesi’nin hangi yöntemlerle ilerleyeceğini sorduktan sonra AKP’yi şöyle uyarmakta: “ABD’nin bölgede, örneğin İran konusunda uygulayacağı politikalar Irak ve Saddam’a yönelik politikalarına benzerse... ABD hattının izlenmesi halinde siyasi iktidarın hem devlet içindeki gücü hem **kamuoyu nezdindeki meşruiyeti** yara alabilecek...”

Ömer Çelik de, ABD’ye akıl vererek yapıyor bunu: “Demokrasi ve özgürlük talebiyle ortaya çıkan **yerli dinamiklerin** ‘Büyük Ortadoğu’ bölgesinde teşvik edilmesi...”

Yine Çelik’ten öğreniyoruz ki, “ABD yönetimindeki hakim görüş, ‘Büyük Ortadoğu’ projesinin bu bölgelere bir müdahale anlamı ya da iması taşımadığı, demokrasi ve özgürlük taleplerine yardımcı olmayı içerdiği yönünde”ymiş!

AKP’nin misyonuna geliyoruz. “İç dinamikler”den kastedilen, her ülkede AKP’ler yaratmak.

Türkiye Büyük Ortadoğu’nun “**Merkez**” Mi, ABD’nin Taşeronu Mu? Tayyip Erdoğan’ın Türkiye’yi Müslüman ülkeler için model yapmakta nasıl çırpındığı, karşılığında ABD’nin kendisini desteklemesini istediği bilinmekte. Suriye ve İran’ı, Amerika adına tehdit etmeler, İKÖ toplantılarında “değişin, yoksa ABD değiştirir, Irak gibi olursun” konuşmaları, Ortadoğu ülkelerine “bakın bizim gibi olun” öğütleri hep bunun içindir.

Projede Türkiye “**merkez**” olacakmış! Ne merkezi! Ortadoğu’yu, Kafkaslar’ı teslim almak için yapılan **ABD taşeronluğunun** adı ne zamandan beri “merkez” oldu? Taşeronluk oligarşinin on yıllardır resmi politikası. AKP’nin farkı, taşeronluk için, bölge ülkeleri nezdinde sahte İslamcı kimliğini ABD çıkarları doğrultusunda kullanma avantajı. Dini, imparatorluğun hizmetine sunmakta gönüllülüğünü “ılımlı İslam” teorileri ile ilan etmesi de, bunun göstergesi.

Kimi İslamcıların, Osmanlı hayallerine dalarak, “Büyük Ortadoğu”da rol almak için adeta ağızlarının suyu aktığı açık. Tayyip’in “*Türkiye’yi dünya da ilk beş ülke arasına sokacağız*” derken, ABD’nin taşeronu olmanın ödülllerinden söz ettiği de bilinmekte. İslamcılara göre tek sorun şu: projenin fikir babası İsrail’miş...

İsrail olmasa, ABD hayranlıklarını daha aleni dile getirirlerdi ama... Filistin sorununa ne kadar da duyarlılar! AKP iktidarını destekleyin, AKP İsrail ile her türlü ilişkiyi geliştirsin, kanlı ellerini sıksın, son-

ra “İsrail, Siyonizm” edebiyatı yapın!

İster “İmparatorluk” İster “Büyük Ortadoğu”;

Halklar Direnecekler.

Amerika, şaşaalı isimlerle imparatorluk projesini dayatmaya devam ediyor. Hiçbir halkın iradesi olmayacak, tüm dünya benim imparatorluğumun tebalası olacak diyor. Bu uğurda “kutsal” kavramlar malzemeleştiriliyor, önce beyinler teslim alınmaya çalışılıyor. Emperyalist küreselleşmeyi savunanlar, beyinleri teslim almanın, halkların tepkilerini nötralize etmenin, imparatorluğu kanıksatmanın, işgalcileri “dost” gibi göstermenin araçlarıdır.

Amerika ve Amerikancılar, adına ne derse desin, istediği kadar “demokrasi, insan hakları, refah” masalları anlatsın, “terörle mücadele” demagojileri yapsın, halklar bu kavramların sömürgeleştirme-nin, ülkeleri bir biçimde işgal etmenin, teslim almanın kavramları olduğunu çok iyi biliyor artık. Bilmeleri, görmeleri için yeterince örnek yaşanmıştır.

Filistin’den Irak’a, Afganistan’a kadar direnişlerin meşruluğunu yaratan da bu bilinçtir. Halklar ABD imparatorluğuna direnmeye devam edecekler.

Beyaz Saray kapılarında, Tayyip Erdoğan her konuşmasında “**Büyük Ortadoğu için Türkiye örnek olarak önemli bir rol üstlenebilir; ABD bizi bu amaçla daha çok kullanmalı**” çağrılarını yapabilir. Ama halklar, Erdoğanlar’ın, riyakar İslamcıların, tescilli Amerikancılar’ın soysuzluklarını da suratlarına çarpacaktır.

TAYYİP, Irak’ta İşgalin Sürmesini Savundu

Tayyip American Enterprise Institute’deki konuşmasında Irak’ta ABD işgalinin sürmesini de savundu ve Irak’tan çıkmak için acele etmemesini istedi.

Bir yandan “Kürt devleti”nde ifadesini bulan ırkçı şovenizmi, öte yandan Amerikancılık batağında aldığı yolun itirafı.

İncirlik’i işgalin sürmesi için boş yere kullandırmıyorlar. Türkiye, safını işgalcilerin cephesinde belirlemiş, Tayyip de bunu her fırsatta tekrarlıyor.

Sayı 97

7

8 Şubat
2004

sağırlığın türleri

ekonomik, siyasi SAĞIRLIK ideolojik, kültürel

Bu slogan, –“Hapishanelerde 107 insan öldü! Duydunuz mu?”– elbette rastgele seçilmiş bir slogan değildir. Siyasi sağırılık, bugün kitlelerden siyasi örgütlere kadar geniş kesimleri içine alan toplumsal bir maraz durumundadır. Sağırılık, kendisini bazen “duyarsızlık”, bazen “sorumsluluk”, bazen “kaçış” olarak gösteriyor. Çağrılar, eleştiriler bu sağırılık duvarına çarpıp geri dönüyor.

Bizim işimiz, şikayet etmek değildir. Bizim işimiz sağır kulakları, görmeyen gözleri açmak, suskun dilleri çözmektir. Bu mücadeleyi yürütürken, hangi kesimlerin niye sağırlandığını iyi bilmek durumundayız. Kitlelerin duymaması veya duymazdan gelmesiyle, çeşitli DKÖ’lerin, siyasi hareketlerin duymaması ve duymazdan gelmesi arasında nedenleri ve sonuçları itibarıyla önemli farklar vardır. Bu anlamda “Hapishanelerde 107 insan öldü! Duydunuz mu?” sorusunun anlamı geniş halk kitleleri açısından farklıdır, kendilerini halktan emekten yana, ilerici, devrimci, sosyalist olarak adlandıran güçler açısından farklı.

Ekonomik nedenler: Hapishanelerde

107 insan ölmesi, kitlelerin önemli bir bölümü tarafından duyulmamıştır. Bu sonucu ortaya çıkaran üç temel etken vardır; birincisi oligarşinin katı sansürü, ikincisi, devrimcilerin propaganda ve kitle çalışması araç ve biçimlerinin sınırlılığı, üçüncüsü, kitlelerin öğrenme, merak duyma, sorgulama yanının zayıflatılmış olmasıdır. Halkın önemli bir kesimi, Mahir Çayan’ın “**maişet derdi içinde**” diye özetlediği durumdadır. 12 Eylül’den bu yana ısrarlı biçimde sürdürülen depolitizasyon ve açlığın, işsizliğin, yoksulluğun boyutlanmasıyla, yozlaşmanın belli ölçülerde yaygınlaşmasıyla bu durum daha da derinleşmiştir.

Bu anlamda, en yoksul kesimler kendileri açısından “akşam sofraya konulacak ekmeğin kaygısı”nın dışında hiçbir şey için kaygı duymayacak noktadadır. Devrimci mücadele ve örgütlenme, bu kesimlere yoksulluğun apolitikleşme değil, politikleşme nedeni olması gerektiğini gösterinceye, onun hayatına ve gündemine girip ekmek kavgasıyla hapishanelerdeki 107 ölü-

mün birbiriyle ilişkisini kavratıncaya kadar bu durum döneme göre artarak-azalarak devam edecektir.

Siyasi kaygılar ve hesaplar: Sağırılı-

ğın bu biçiminde duymamaktan çok, bilinçli olarak kulak kapama vardır. 107 ölümden de, tecritten ve direnişten de haberdardırlar. Ama duymazdan gelmeyi yeğlerler. Çünkü siyasi hesapları ve kaygıları vardır. Bu kaygıları taşıyanlar içinde, düzen partilerinden medet umanlar da, “muhalif”, devrimci demokrat olduklarını iddia edenler de yer alır.

Düzen partileriyle içli-dışlı olup onlarla çıkar ilişkileri içinde bulunanlar, düzen partileri için “yasak bölge” sayılan bu konulara hiç girmemeyi yeğlerler. Bu noktada AKP’lisinin de, CHP’lisinin de tavrı aynıdır.

4. yılına giren direniş sürecinde, kendilerine “sol”, devrimci, demokrat diyen kişiler ve örgütler içinde de bu tavra yaygın biçimde tanık olduk. Onlar için “düzen içinde siyaset” yapmak esastır; düzen içinde siyaset yapmanın koşulu ise, oligarşinin çizdiği icazet sınırları içinde kalmaktır. F tipleri, tecrit, oligarşi tarafından sansürlenene, gündem dışına itilmesi istenen ve “riskli bölge” ilan edilen konulardan biridir. Ve işte tam bu noktada, Türkiye solunun bir bölümü –reformist bölümü– solun tarihinin en riyakar sayfalarını yazdılar. F tiplerinden tabutlar çıkarırken, “gündemimiz değil” diyebildiler. Çıkan tabutlardan birinin bile altına omuzlarını koymayarak siyasi, ahlaki, feodal, devrimci tüm değerleri çiğneyebildiler.

Onların sağırılığı “inadına” bir sağırılıktı. İnatları oligarşiye, faşizme karşı değil, direnişe karşıydı. Bu nedenle onların üç yıldır süren “inatçı sağırılığı” halka, sola, devrime değil, oligarşiye kazandırmıştır.

İdeolojik, kültürel nedenler: Kişileri,

grupları sağırlandıran en önemli nedenlerden biri de, bencillik ve bireycilik kültürüdür. Özü, burjuva ideolojisi. Bencil yalnız kendi sesini duyar; bireyci yalnız kendi çıkarlarını düşünür. Kişilerde ve örgütlerde farklı biçimlerde ortaya çıksa da özü aynı kalır.

Örgüt olarak gündeme benmerkezcilik biçiminde gelir. Kendi grubunun çıkarları ve yararları dışında hiçbir şey düşünmez; her siyasi gelişmede ilk sorduğu soru, “benim grubuma ne sağlar, ne kaybettirir?” sorusudur. Benmerkezcilik, **burjuva bencilliğinin** “örgütlü” halidir.

Sağırılığın bu türünden daha vahim olanı, bur-

juva ideolojisinin **bir yansıması olarak değil**, biz-zat burjuvazinin düzenini tercih nedeniyle içine girilen sağırılıktır.

Bu kesimler, esas olarak siyasi arenada silah-lı mücadele, şiddet, illegal örgütlenmeyi savu-nanların olmamasını, "burjuva demokrasisi" içinde solculuk-sivil toplumculuk yapmayı iste-yen kesimlerdir. AB'cilerin tercihi budur. Ülke-mizdeki reformizmin tercihi budur. 107 ölüm karşısındaki sağırılıklarının kaynağında da bu vardır. Onların tavırları bir "duyarsızlık" değildir; tersine, direnişin seyrinden sürekli haberdardır-lar; bir an önce devletin Avrupa'yla birlikte bu işi -devrimcileri tasfiye işini- bitirmesini dört gözle beklemektedirler. Devrimcilerin tasfiye edilmesi üzerine beklentileri ve hesapları vardır.

"Gebersinler" diyenler de, silahlı mücadeleyi savunanların şu veya bu biçimde tasfiye edilme-sini istediği için tecrite, F tiplerine, "oda"lara onay verenler de, esas olarak aynı ideolojiden beslenir, aynı düzeni esas alırlar. Bu ideoloji, burjuvazinin ideolojisi, esas aldıkları düzen oli-garşinin düzenidir.

Herkes duyacak! Sağırılığın sıralanan nedenleri, kimilerinde tek başına, kimilerinde birbirinin içine geçmiş olarak bulunur. Düzen içi hesapları olanlar, çoğu durumda ideolojik, kültü-

rel olarak da burjuva düşünceleri taşırlar. Fakat, özde burjuva ideolojisi ve kültürü nedeniyle sağırılan bu kesimlerin bir kıs-mı, kendini aynı zamanda dev-rimci, sosyalist diye sunanlardır; kendileri sağırlaşmakla kalmaz, kendi etkileri altındaki ileri, duyarlı, sol kesimleri de sağırlaştırırlar.

Bu nedenledir ki, onlara karşı ideolojik kav-gamız, oligarşinin sansürüne karşı kavgamızla birlikte hiç durmaksızın sürecektir. Onlara diyo-ruz ki, açın kulaklarınızın pasını, açın ve bizimle birlikte haykırın gerçekleri.

Herkes duyacak, 70 milyona duyuracağız iddiasını ortaya koyarken, burjuvazinin ekono-mik, siyasi, kültürel kuşatmasıyla **gerek kitlele-rde, gerekse de çeşitli sol kesimlerde** yarattığı ideolojiye savaş açıyoruz aslında. Kulakları sağır eden etkenlere karşı mücadele bayrağını kaldırı-yoruz. Oligarşinin sansürünü parçalamak düze-nin ve aynı zamanda kimi sol kesimlerin maske-lerini düşürmektir. Sansürü parçalamak kitleleri bilinçlendirmek, devrimci mücadelenin önünü açmaktır. Sağır kulaklara duyuracağız gerçekle-ri. Duyanların bize katılmasıyla, kimsenin duy-mazdan gelemeyeceği kadar güçlenecek sesi-miz!

Sayı 97

9

8 Şubat
2004

Direnişin odağı tutsaklar olmak zorundadır!

"Tutsaklardan çağrı - Di-yarbakır D Tipi'ndeki Kürt si-yasi tutsaklar, İHD Diyarbakır Şubesi'ne başvurarak, yaşam koşullarının düzeltilmesi için gerekli girişimlerde bulunul-masını istedi."

Okuduğunuz bu haber, 3 Şubat'ta Kürt milliyetçi basın-da yayınlandı. Direniş içinde böyle bir çağrı anlaşılabilir. Ama kendilerinin direnişi ol-maksızın böyle bir "başvuru", hapishaneler mücadelesinin inkarı ve baş aşağı edilmesidir.

PRD'li tutsaklar, sevklerle karşı bir direniş geliştirmedik-leri gibi, sevk edildikleri F tiple-rinde de direniş dışındadırlar. Belirtelim ki, **bu statünün ale-nen veya zimmen kabul edil-mesi**, mücadeleye ve solun di-reniş kültürüne 19-22 Aralık'ta

verdikleri zararı daha da büyü-tecektir.

Oligarşinin mevcut tecrit politikasına karşı direnmeyen tutsakların dışarıya yaptıkları çağrıların hiçbir anlamı yoktur.

Tutsakların direnmediği yerde, dışarıda bir "duyarlılık", dışarıda bir halk muhalefeti oluşmasını beklemek ne doğ-rudur, ne de gerçekçidir.

İçeride direniş yoksa, dışarı-ya yapılan çağrılar, boşluğa yapılmış çağrılardan farksızdır. Tutsaklar, tarih önünde "biz çağrılar yapmıştık" diye savu-namazlar kendilerini.

Saldırının öncelikli hedefinin tutsaklar olduğu yerde, en baş-ta direnme görevi de tutsakla-rındır. İstisnai bazı koşullar ola-bilir, mücadelenin çok daha

gelişmiş olduğu aşamalarında farklı şekillenmeler doğabilir, ama hapishaneler mücadelesi-nin temeli böyledir.

Son sevklerle ilgili dışarıya yapılan çağrılar karşısında "duyarsızlıktan" şikayet eden Kürt milliyetçiliğinin anlamak istemediği budur.

"Cezaevleri merkez olur mu, olmaz mı?" tartışması yapanla-rın görmedikleri bu yalın ger-çekti.

*"Bayrağı dışarıya devreden-ler"*in görmediği budur.

Türkiye hapishaneler tari-hindeki en büyük sevk operas-yonlarından biri karşısında di-renmeyip, tecrit gibi hayatın her alanını kapsayan bir politi-ka karşısında da iki-üç günlük, o da "dönüşümlü" açlık grevii-le yasak savıp dışarıya "duyar-lılık" çağrısı yapanların anla-madığı budur.

Abdi İpekçi'deki TAYAD'lılardan Mehmet Güvel:

Sansür ve tecrit devam ediyor ölüm orucu 10. ekiple sürüyor biz direnişimizi sürdüreceğiz

TAYAD'lı Aileler'in Ankara Abdi İpekçi Parkı'ndaki direnişi sürüyor. Ölüm orucu direnişçilerinin kararlılığını, bu eylemde kendilerine örnek aldıklarını her fırsatta dile getiren TAYAD'lı Aileler, "amacımıza ulaştık dediğimiz güne kadar da direnişimizi aynı kararlılıkla sürdüreceğiz." diyorlar.

Abdi İpekçi Parkı'ndaki TAYAD'lılardan Mehmet Güvel ile bayramda görüştük.

Dövizlerimiz arasına "Hapishanelerde 107 insan öldü, duydunuz mu?" yazılı olanı da ekledik

*Bu bayramda da eyleminiz devam ediyor.
Bayramda neler yaptınız?*

Önce Abdi İpekçi'de çeşitli değişiklikler yaptık. Bir nevi bayram hazırlığı yaptık. Çevremizi temizledik, dövizlerimizi yeniledik. Bir dövizimize de "Halkımızın Kurban Bayramını Kutlarız" yazdık. Yeni kampanya doğrultusunda "Hapishanelerde 107 İnsan Öldü Duydunuz mu?" yazan dövizi de dövizlerimizin arasına kattık.

Bayram sabahı ziyaretçilerimizi karşılamaya hazırдық. Bir bayramı daha Abdi İpekçi'de karşıladık. Bu bir yanda hüznün, bir yanda mutluluk verdi bize. Hüznümüz ailelerimizden, dostlarımızdan uzak kalışımız, onlara hasretimizdendi. Mut-

luluğumuz direnişimizin kendisi ve etkisinin giderek büyüdüğünü; insanların ilgisini daha çok çektiğini görmemizdendir. Bunun dışında hapishanelerdeki arkadaşlarımızın gönderdiği mektuplar, aileleriyle yolla-

dıkları selamlar, çiçekler ve yeni tahliye olan arkadaşlarımızın ziyaretleri yaşandı. İçeride direnen arkadaşlarımızın kokularını hissettik o gün.

İlk ziyaretçilerimiz Ekmek ve Adalet Dergisi, Temel Haklar, Gençlik Derneği ve İdilcan Kültür Merkezi çalışanları oldu.

Bayramın ikinci günü Ankara'da bulunan şehit ve tutsak aileleriyle bayramlaşmak için ekip oluşturarak ziyaretlerine gittik. Ankara TAYAD'lılar bizleri ziyaret ettiler.

Halkın ilgisi güç veriyor

Parka gelen, buradan geçen halkımızla da bayramı paylaştık. Onlar, bayramı sevdiklerimizden uzakta, soğuk başta olmak üzere çok olumsuz koşullarda geçiriyor olmamıza üzüldüklerini söylüyorlardı. Onların bu yakın ilgisi bu zorlukları da unutturup güç verdi.

Hapishanelerde süren tecrit işkencesine, tecritin yok sayılması için uygulanan ve tüm halkı etkileyen sansüre karşı ve bunlara rağmen direnişimizi sürdüreceğimizi anlattık hepsine.

Çünkü içerideki tutsakların, bizim burada yaşadığımız koşulların kat kat fazlası ile zorlukları yaşadığını, her şeye rağmen bunlara can bedeli direndiklerini biliyoruz. Yaptığımızın onların özellikle, ölüm orucu direnişçilerinin karşısında küçük bir iş olduğunu biliyoruz.

Aslında herkesin yapacağı bir şey var. Yapma-

Tecrit ve sansür hala gündemde. Amacımıza ulaştık dediğimiz güne kadar da direnişimizi aynı kararlılıkla sürdüreceğiz. Yetkililere buradan bir kez daha sesleniyoruz: "tek çözüm tecritin kaldırılmasıdır. Tecrite ve sansüre son verin!"

Sayı 97

10

8 Şubat
2004

sı da gerekiyor. Çünkü ağır işkenceler altında bizler ve geleceğimiz için direniyorlar.

Amacımıza ulaştık diyene kadar...

Daha ne kadar burada kalmayı düşünüyorsunuz, neden?

DKÖ'lerin duyarsızlığı sürüyor. Basından sadece sol gazeteler ilgilendi. 141 günlük bir direniş sadece muhalif basında sınırlı bir haber değeri görebildi. Yani sansür sürüyor. Tecrit devam ediyor, ölüm oruçları 10. ekiple sürüyor. Bu nedenle direniş sürdürmemizin çok anlamlı ve değerli ol-

duğunu; tecrit ve sansür karşı-sındaki mücadele hala gündemde. Ve bu eylemin de gerekli olduğunu düşünüyoruz. Amacımıza ulaştık dediğimiz güne kadar da direnişimizi aynı kararlılıkla sürdüreceğiz. Yetkililere buradan bir kez daha sesleniyoruz: "Tek çözüm tecritin kaldırılmasıdır. Tecrite ve sansüre son verin!"

Halkımıza sesleniyoruz: "Hapishanelerde 107 insan öldü, DUYDUNUZ MU?"

Yurtdışında Açlık Grevleri

Avrupa başkentlerinde tecrit işkencesini protesto etmek, Avrupa'nın suç ortaklığını teşhir etmek için yapılan açlık grevleri, direnişin sesinin yankılandığı bir başka alandı.

Berlin, Viyana, Brüksel ve Londra'daki açlık grevi çadırları çok sayıdaki ziyaretçiyi ağırlarken, başını kuma gömme politikası izleyen Avrupa ülkelerinin gerçek yüzü de bir kez daha görülüyor. Suçluların sessizlikten başka yapacak neyi olabilir ki?

Berlin'de 2 kişinin sürdürdüğü açlık grevi 4 Şubat günü 47. gününe girerken, 5 kişi de destek açlık grevinde bulunuyor. Açlık grevinin 7 Şubat günü sona ereceği belirtilirken, tecriti ve 107 ölümü duyurmak için TAYAD Komite'nin eylem ve etkinliklerinin süreci belirtildi.

Bu arada açlık grevi eyleminin son üç günü de Nürnberg Halk Kültür Evi'nde de 3 günlük açlık grevi düzenleneceği duyuruldu.

Cezayirliler'in Yürüyüşüne Açlık Grevcilerinden Destek

Viyana'da da 2 TAYAD Komite üyesi tarafından sürdürülen açlık grevi aynı gün 48. gününe girerken, 31 Ocak günü açlık grevcileri, dayanışma amacıyla Avusturya'daki ilerici Cezayirliler tarafından düzenlenen bir yürüyüşe katılarak, tüm baskı, zulüm politikalarının karşısında, halkların yanında yer aldıklarını gösterdiler. Bu arada eylemin 7 Şubat'ta yapılacak olan bir mitingle noktalanaacağı belirtildi.

İngiltere'nin başkenti Londra'da 2 kişinin sürdürdüğü açlık grevi 4 Şubat günü 45. gününe girdi. Buradaki açlık grevinin de 6 Şubat günü sonlandırılacağı belirtilirken, hatırlanacağı gibi, açlık grevcilerinden Ulaş Keçiş'e İngiliz

faşistler 6 Ocak günü bıçakla saldırmış ve yaralamıştı.

Avrupa Birliği'nin yönetim merkezi olan Brüksel'deki açlık grevini sürdüren Hasan Su-başı'nın eylemi 10 Şubat'a kadar süreceği belirtilirken, Avrupa parlamenterlerine bir mektup gönderildi. "Tecrite sessiz kalmayalım" başlıklı mektupta, tecritin yarattığı büyük katliam anlatılırken, Avrupa Parlamentosu milletvekillerinin sessizliği sorgulandı ve çağrı yapıldı. Bu arada 31 Ocak günü 100 kişinin katıldığı bir etkinlik grev çadırında gerçekleştirildi ve coşkulu marşlarla kararlılık ifade edildi.

Stuttgart'da Panel

Almanya Haklar ve Özgürlükler Cephesi, "Avrupa'da demokratik mücadele, demokratik haklar tarihsel süreçte nasıl kazanıldı" konulu bir panel düzenledi. Panelde, mevcut bütün hak ve özgürlüklerin Avrupa tarafından verilmiş bir lütuf olmadığı, emekçilerin kanlarını akıtarak kazandıkları haklar olduğu vurgulandı.

Panele avukatlar ve sendikacılar katılırken, ayrıca örgütsüzlüğe, işsizliğe, yoksullaşmaya, sosyal kısıtlamalara ve Almanya'da yaşanan hak gasplarına karşı halkı bilinçlendirme etkinliklerine devam edileceği bildirildi.

Sayı 97

11

8 Şubat
2004

Emek Düşmanı AKP-Şişecam İttifakı Sonuçsuz 5 Bin Şişecam İşçisi Grevde

AKP iktidarının işçi düşmanı yüzünü açıkça gösterdiği, şişe üretimini milli güvenlik sorunu olarak açıklayan yasaklama kararının Danıştay'tan dönmekle birlikte, Kristal-İş üyesi 5 bin işçi greve çıktı. 30 Ocak'ta başlayan grev, işçiler tarafından büyük bir coşkuyla karşılanırken, Şişecam'a bağlı 13 fabrikada davullu zurnalı eylemlerle grev önlükleri giyildi.

Şişecam patronu ile, son güne kadar süren TİS görüşmeleri, esnek çalışma uygulaması, Eskişehir Paşabahçe'den atılan işçilerin geri alınması ve işten atılan Gebze Cam Elyaf Fabrikası Baştemsilcisi'nin işe döndürülmesi gibi konularda ilerleme sağlanamadı.

"Bu işyerinde grev var"

Son yıllarda neredeyse bütün grev kararlarının "milli güvenlik" gerekçesi ile yasaklandığı ülkemizde, "Bu İşyerinde Grev Var" pankartları ve grev gözcüleri, İstanbul'dan Eskişehir'e, Mersin'e kadar, Şişecam fabrikalarını süslüyor.

İstanbul Topkapı Şişecam Fabrikası işçileri,

Greve destek büyüyor

3 Şubat'ta, bayramın 3. günü yapılan ziyaretler işçilere büyük destek oldu. Topkapı'da grev yerine gelen DİSK Başkanı Süleyman Çelebi, Türk-İş Başkanı Salih Kılıç, KESK başkanı Sami Evren ve işçi sendikalarının yöneticileri, grevdeki işçileri yalnız bırakmayacaklarını ve bu direnişin tüm emekçilerin olduğunu dile getirdiler.

Öğleden sonra ise, TAYAD'lı Aileler işçilerin yanındaydı. İşçilerin bayramlarını kutlayıp karan-

grevin başladığı gün, işyeri önünde uzun süre "Şişecam Şaşırma Sabrımızı Taşıma", "Hükümet İstifa", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "İşçiler Kardeş İşveren Kalles" sloganları atıldılar. Kristal-İş Genel Başkanı Mustafa Bağcı, işverenlerin "Eskişehir'deki 68 işçi için 5 bin işçiyi greve götürmezsiniz, bunun altını çiziyorum" dediklerini hatırlatarak, "gelin şimdi altını çiziniz" dedi.

Aylardır direnişte olan Eskişehir'de ise, işçiler, sabahı "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "Cam işçisi El Ele Genel Greve" sloganlarıyla karşıladı. Eylemde konuşan işçilerden Hür Keskin, "işveren diğer fabrikalara, sendikanın ücret talebini kabul ettiğini belirten yazı asmış ve 'sendika konumuz dışındaki konuları masaya getiriyor' demiş. Biz konu dışıyız. Sınıf kardeşlerimiz buna itibar etmedi. Bu anlayışa cevabı üretimi durduran 5 bin cam işçisi verdi" dedi. Şişecam'ın diğer fabrikalarda da, grev sloganlar ve halaylarla başlatıldı.

Patronlar: "Attığımız işçileri Boşverin!"

Toplu görüşmeler sırasında Kristal-İş yöneticilerine de dayatılan "atılan işçileri boşverin, siz ücrete bakın" anlayışı, Türkiye Cam Çimento ve Toprak Sanayi İşverenleri Sendikası tarafından yapılan yazılı açıklamada da dile getirildi. Patron örgütü açıklamasında, "Kristal-İş'in 4 bin 892 üyesini bir yana bırakarak Eskişehir'de yasadışı eylem yaptığını ve 67 kişinin durumunu grev sebebi haline getirdiğini" söyledi. İşyerlerine astığı yazıyla da, işçileri Paşabahçe'den atılan işçilere ve sendikaya karşı kışkırtmaya çalıştı. Patronlar, işbirlikçisi sendikacıların da desteğiyle tam da bu anlayışı yerleştirmek istiyorlar. Oligarşi istiyor ki, işçi bu ülkenin hiçbir sorunuyla ilgilenmediği gi-

filler veren TAYAD'lılar, grevin haklı ve meşru olduğunu ve eylemlerine destek verdiklerini belirttiler. Ölüm orucu direnişinden de söz eden ve direnişin aynı safta iki direniş olduğunu dile getiren aileler, işçiler tarafından coşkuyla karşılandılar.

TAYAD'lıların ardından grev yerini bayram yerine döndürme sırası çorap işçilerindeydi. Çorap Emekçileri Derneği iki km yürüyerek, "Şişecam İşçisi Yalnız Değildir" yazılı çiçekleri ve "Açlığa Mahkum Olmayacağız" yazan pankartla selamladılar grevcileri. "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganları karşılıklı atılırken, ÇEM-DER'liler işçilerin bayramlarını kutlayarak bir konuşma yaptılar. Çorap işçileri, grevciler tarafından "Cam İşçisi Sizinle Gurur Duyuyor", "Yaşasın Sınıf Mücadelemiz" sloganıyla uğurlandı.

Sayı 97

12

8 Şubat
2004

Çorap işçileri sınıf kardeşlerine destek verdi

TAYAD'lılar direnen işçilerin yanında

bi, ne sınıf kardeşlerinin sorunuyla ilgilensin ne de kendi sendikalarına üye işçilerin sorunlarıyla ilgilensin. Hatta kendi fabrikasından atılan işçilere dahi dönüp bakmasınlar. Özelleştirmelerle ya da patronların pervasızca işten atmaları sonucu yüzbinlerce işçinin işsiz kalmasına rağmen, ciddi bir direnişin yaratılamamasının altında yatan nedenlerden biri de bu anlayıştır. 1980'den, özellikle 1990'lardan bu yana, işbirlikçi sendikacılık, patronların yaratmak istediği bilinç bulanıklığını kendi elleriyle paydılar.

Kapitalizmin "her koyun kendi bacağından asılır" atasözü, emekçilerin karşısına, sadece kendisinin işten atılmamasına bakması, bunun için de patronun her türlü yaptırımına ses çıkarmaması şeklinde çıkarıldı. Bu pespaye bencillik işlendi. Patronlar, burjuva sınıfı olarak emekçilere karşı iktidarı da yanlarına alıp bir blok halinde davranmasına karşın, işçilerin zinhar böyle bir şey yapmamasını, yaparsa "suç" işlemiş olacağını işlediler. İşçiler kesinlikle dayanışma içinde olmamalı, kendi sıralarının gelmesini beklemeliydi. Kölelik Yasası'na böyle bir süreçten geçilerek gelindi. Sıranın herkese geleceği de görüldü bu arada. Sendikacılar bu gerçeklerle işçileri eğitmedikleri gibi, burjuvazinin politikasına, "aman politikadan, dayanışmadan uzak durun, kendi ekmeğinize bakın" diyerek destek verdiler.

Münir Dinler: Kararlıyız

Greve çıkışlarının üç nedeni olarak, sendikanın yokedilmesinin amaçlanması, Eskişehir'den ve Çayırova'dan atılan işçi ve işyeri temsilcilerinin geri alınmaması olarak belirten, Kristal-İş Şube Başkanı **Münir Dinler** dergimize konuştu. Dergimizden de takip ettiğiniz greve çıkış sürecini anlatan Dinler, patronun her yola başvurduğunu belirtti. Atılan birkaç işçi için, cam işçilerinin greve çıkmayacağını söyleyenlerin yanıldığını da özellikle belirten Dinler, ücretlerdeki artış taleplerine de cevap verilmediğini dile getirdi. Dinler greve nasıl hazırlandıklarını, dayanışma ve beklentilerine ilişkin düşüncelerini de şöyle anlattı:

"Özellikle kurduğumuz komitelerle, işçi arkadaşlarımızla her hafta yaptığımız taban toplantılarıyla bugünlere geldik. Arkadaşlarımız gerekirse evimizi satarız, bu iş onur mücadelesi oldu dediler. Sendikamızı yok etmek istiyorlar. Bu noktada kararlıyız. 13 ay az bir süre değil ne yaşandığını arkadaşlar biliyor. Yasal hakkı kullanıyoruzla bitmiyor. Uygulamalar çok farklıydı. Hatta ve hatta en son yüzde on barajıyla ilgili her 7 aylık dilime itirazları devam ediyor. En son biten davanın bilirkişisi de patronun yasal hakkı kötüye kullandığı yorumu yapmak zorunda kaldı, yani bunu herkes görmeye başladı.

Şişecam İşçisi Kazanmalı

Kristal-İş, eksikliklerine rağmen, Eskişehir'de ve görüşmeler sırasında geri adım atmamaya, bu anlayışa prim vermedi şu ana kadar. Bu olumlu tavır sürdürülmeli, her alana yayılmalıdır.

Grevler, işçi sınıfının bilinç düzeyinde sıçramalar yaratabilen, sınıfa karşı saldırıların iç yüzünü görmelerini sağlayan, gelişmelere sınıf bakışıyla bakabilmelerini sağlayan süreçlerdir aynı zamanda. Elbette bu konuda en başta görev, **devrimci işçilere** ve **devrimci sendikacılara** düşmektedir. Şişecam işçilerinin, mücadele gelenekleri güçlüdür. Beykoz Paşabahçe direnişinin zaferle sonuçlanmamış olması belli bir olumsuzluk yaratmış olsa da, bu aşılabildir. Şimdi bütün işçilerin, devrimci, demokrat, ilerilerin önünde grevdeki işçilerle dayanışma sorumluluğu vardır. Patronların dayattığı "siz kendi başınızın çaresine bakın, size ne başka işçilerden" anlayışı pratikte reddedilmeli, sendikalar işçilerini bu doğrultuda eğiterek, direnişteki işçilere desteğe seferber etmelidir. Türk-İş'i bu konuda zorlayacak olan da ilerici, devrimci işçiler ve sendikacılarıdır. İşçi sınıfının sermayenin saldırısı karşısında morale ihtiyacı vardır. Şişecam grevinin zaferi böyle bir havanın yaratılmasında etken olacaktır.

Grevinize destek ve dayanışma ilk günden başladı. Ülkenin içinde bulunduğu duruma bakınca ben bu kadar beklemiyordum. Gündem yoğun. Kıbrıs, AB vs. Ama özellikle sendikalar, işçiler, DKÖ'ler, emekçiler böyle bir direniş bekliyormuş. Bu bir patlama, başlangıç olacak diye düşünüyorum. Gelen ziyaretçiler, destekler bunu gösteriyor. Diğer konfederasyonlardan destek beni daha da umutlandırdı.

Sonuç olarak başından beri hep şunu söylüyoruz. Bizim iki tane ana talebimiz var. Bir tanesi atılan arkadaşlarımızın geri dönmesi, bir diğeri de endüstriyel ilişkiler adı altında söylediğimiz işverenin kendine göre masumane yasal hak dediği, temelinde ne olduğunu gördüğümüz İş Yasası'nın uygulamaları. Bu işlerden bir kere vazgeçmeli. Para bizim için bir saatlik iş, altı ay sonra yeni bir sözleşmeye oturacağız, işçi arkadaşlarımızın o konudaki tutumundan eminiz. Eğer gerçekten bu işi masa başında bitirmek istiyorlarsa bu iki konuya mutlaka cevap vermek zorundalar. Birkaç ikiyüzlüden aldığı sahte bilgilerin ne kadar yanlış olduğunu, greve çıkmamızla gördü.

Çağrım şu: Grev ciddi iş. Bu **grevi başarıya götürmek zorundayız**. Yoksa, bundan sonra bu ülkede grev yapmak da zorlaşacak. Emekten yana herkese bu çağrını yapıyorum. Desteğin, dayanışmanın ne kadar önemli olduğu unutulmamalıdır. Kazanan tüm işçiler, emekçiler olacaktır.

Sayı 97

13

8 Şubat
2004

İşçi Düşmanı Sabancı'ya Protesto

"Sabancı Haklarımızı Budamak İstiyor"

Sabancı Holding'e bağlı Adana BOSSA fabrikalarında çalışan 400 işçinin çıkarılacağı kararı, 500'den fazla işçinin katıldığı bir eylemle protesto edildi. Kararın geri alınmasını isteyen işçilere, işçi ve memur sendikaları ile DKÖ'ler de destek verdi.

30 Ocak günü yapılan eylemde, "Vur Vur İnsan Sabancı Dinlesin", "İşçiler Kardeş Patronlar Kalles", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganları atılırken, İnönü Parkı'nda bir basın açıklaması yapıldı. Eylemde konuşan DİSK/Tekstil Bossa Şube başkanı Recep Türkyılmaz, Sabancı'nın ne kadar kazandığının reklamını yaptığını ancak, kendisine kazandıran işçileri kapı önüne attığını belirtti.

"Sabancı, işçilerin kazanılmış haklarını budamak istiyor" diyen Türkyılmaz, "İşten atma, taşeronlaştırma, sendikasılaştırma saldırıları ile bizlere boyun eğdirmek istiyor. İşçi ücretlerinin düşürülmesini, 15-20 yıllık işçilerin atılarak kıdem tazminatı yükünden kurtulma yolunu seçiyorlar. Örgütlenmemizi dağıtmak isteyen Sabancı'ya işçiler tüm BOSSA'larda iş bırakarak yanıt verecekler" dedi. Açıklamanın ardından Sabancı İş Merkezi önüne yürüyen BOSSA işçiler, kapıları işçilerden duyulan korkunun göstergesi olarak kapatılan iş merkezine siyah çelenk bıraktılar.

Sayı 97

14

8 Şubat
2004

Patronda Oyun Çok!

Sendikalaştıkları için işten atılanların sayısı her geçen gün artıyor. Patronlar, sendikalaşmayı engellemek için her türlü baskıya başvuruyor. Baskılardan sonuç alınamadığında ise işçileri sokağa atmaktan çekinmiyorlar. Bazen de, "iflas ettik, kapattık" oyunlarıyla örgütlenmeyi boşa çıkarmaya çalışıyorlar.

İzmir Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu Kimmet İşçileri, uzun bir uğraşın, patron baskılarının ardından DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlendiler. Baklanlığın yaptığı çoğunluk tespiti ve sendikanın fabrikaya giriş onayına itiraz etmekle yetinmedi. Şimdi de, "fabrikayı kapattığını" açıklayarak, örgütlenmeyi boşa çıkarmaya çalışıyor.

30 Ocak günü işbaşı yapmak için fabrikaya giden işçiler, fabrikanın kapatıldığını, iş akidlerinin tek taraflı feshedildiğini öğrendiler. Fabrikayı terk etmeyen işçiler, Gımas işçilerini de desteğiyle bir eylem gerçekleştirdiler. "Sendikal Haklarımız Engellenemez", "Kimmet İşçisi Yalnız Değildir" sloganlarının atıldığı eylemde konuşan, sendika şube sekreteri Coşkun Yılmaz, fabrika kapatmayı yasadışı lokavt olarak niteledi.

AKP Binası "Yasak Bölge" Petkim işçisinin direnişi sürüyor

PETKİM ve TÜPRAŞ işçileri, 30 Ocak günü yaptıkları yürüyüşle TÜPRAŞ'ın özelleştirilmesi kararını protesto ettiler. Fabrikadan Aliağa merkezine yürüyen yaklaşık 2500 işçi, eylemin ardından da fabrikaya döndüler ancak işbaşı yapmadılar. PETKİM işçilerinin fabrika önünde toplanarak AKP ilçe binasına yürüyüşüne, iş bırakan 500 kadar TÜPRAŞ işçisi de fabrikalarının önünde katıldı.

"İMF Uşağı Hükümet İstifa" sloganıyla yürüyen işçilerin önü, panzerler ve yüzlerce polisle kesildi. AKP binası önüne yürümelerine izin verilmedi. AKP ilçe binası önünden geçmeden Demokrasi Meydanı'na sesiz yürümelerine izin verilen işçiler, taşıdıkları "Özelleştirmeciler Suç İşlemeye Devam Ediyor" pankartı ile, işbirlikçi AKP iktidarını protesto ettiler. Meydanda yapılan açıklamada konuşan Petrol-İş Aliağa Şube Başkanı İbrahim Doğangül, AKP önüne gitmelerine izin verilmediğini hatırlatarak, "ama 28 Mart'ta AKP bizim önümüze gelecek" şeklinde konuştu. TÜPRAŞ'ta taşeron işçilerin 31 Aralık'tan bu yana çıkarılmaya başlandığını belirten Doğangönül, "bu işçilere de sahip çıkacağız. Taşeron adı altında köle çalıştırılmasına izin vermeyeceğiz" dedi.

Aliağa PETKİM işçileri, 31 Ocak'ta da, atılan 400 taşeron işçi için eylemdeydi. Yaklaşık 1000 işçinin katıldığı eylemde, iki vardiya Genel Müdürlük önünde biraraya geldiler. Sendikanın Şube Başkanı Doğangül, bayramdan sonra mücadelelerini yükselteceklerini söyledi.

Memurlardan AKP'ye Protesto

KESK üyesi memurlar, İstanbul AKP il binası önünde toplanarak Kamu Yönetim Yasası'nı protesto etti. Yapılan açıklamada "AKP demokrasiden, katılımdan bahsediyor; ama uygulamada samimi davranmıyor. Kamu Yönetimi Temel Kanunu Tasarısı hazırlanırken, bazı belediye başkanlarının, TOBB'un TUSİAD'ın görüşleri alındı, ama kamu çalışanlarının yüzde 35'ini temsil eden konfederasyonumuz, diğer emek örgütleri ve demokratik örgütlenmeler yok sayıldı" denildi. Eylem, "İMF'ye Değil Halka Bütçe, Direne Direne Kazanacağız" sloganlarıyla son buldu.

✓ TPAO İşçileri: Biz Bayram Yapamıyoruz

Batman'da sözleşmeleri yenilenmeyen 650 TPAO işçisi, Kurban Bayramı'nı yürüyüşle karşıladı. İşçi ve ailelerinin yanı sıra, kent halkının da destek verdiği yürüyüşe 3 bin kişi katılırken, TPAO önünden Sanat Sokağı'na yapılan yürüyüşte "Nerede Aş Dediniz, Nerede Kaldı Sözünüz", "Emeğimiz Onurumuzdur, Çiğnetmeyeceğiz" ve "Uyuyan Türk-İş İstemiyoruz" dövizleri taşındı. Eğitim-Sen'li memurların yanı sıra, Tek Gıda-İş Sendikası'na üye işçilerin de destek verdiği eylemde konuşan Petrol-İş Şube Başkanı Nimetullah Sözen, "bugün parası olan bir avuç bayram yapıyor. Biz ise yapamıyoruz. Çünkü bizim ne paramız, ne de işimiz var" şeklinde konuştu.

✓ Rantçı Belediyelerde Eylemler

İstanbul Genel-İş 5 No'lu şube üyesi, **Fatih Belediyesi** işçileri, 29 Ocak günü yaptıkları eylemle, birikmiş ikramiyelerinin ödenmemesini protesto ettiler. 250 işçinin katıldığı eylemde "**Direne Direne Kazanacağız**" ve "**Geliyor, Geliyor Genel Grev Geliyor**" sloganları atıldı. İşçilere bir konuşma yapan Şube Başkanı Kadir Doğutekin, AKP hükümetinin Amerikan emperyalizmine teslim olduğunu belirterek, "bütün iktidarlar, ezilen halkların kanını emdi" dedi. İşçiler "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek" sloganıyla konuşmaya destek verdiler.

İzmir Çiğli Belediyesi'nde çalışan **DİSK Genel-İş** üyesi işçiler, 3 yıldır toplu iş sözleşmesinden doğan haklarının, ikramiyelerinin verilmemesini protesto etmek için 30 Ocak'ta oturma eylemine başladılar. İşçilerin taleplerini önce yerine getirmeyen belediye 1 Şubat'ta sendika ile görüşerek, ödeme yapmayı kabul etti ve eylem sona erdi.

✓ Onlar da Bayrama Eylemle Ve İşsiz Girdi

İşten atılan Çukurova Tekstil işçilerinin eylemi sürüyor. Mücadele kararlılıklarını dile getiren işçiler, bayramı işsiz ve direniş içinde karşılayanlar arasındaydı. İşçiler, iktidar ve muhalefet partilerini kast ederek, onların işçileri yok saydığını, görmediğini, işçilerin de bu partileri yok sayacağını ve bunun içinde kampanya başlatacaklarını belirtiyorlar.

Bu arada, işten atılmalarını protesto etmek için Mersin-Tarsus karayolunu trafiğe kapatarak yaptıkları eylemden dolayı Çukurova Tekstil işçileri hakkında dava açıldı. Tarsus Cumhuriyet Savcılığı'na ifade veren işçiler, tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılırken, 15 işçi için açılan dava 3 Şubat'ta görülecek.

Colin's İşçisi Öfkeli

İstanbul Esenyurt Meydanı'nda bir eylem yapan Colin's işçileri hak alma mücadelesini sürdüreceklerini belirttiler. Ağustos 2003'te, çalışma koşullarının düzeltilmesini ve insanca yaşayabilecekleri bir ücret verilmesini istedikleri için işten atılan işçiler, patronun halen fabrikadaki işçilere yönelik baskısının sürdüğünü dile getirdiler.

"Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları atan işçiler adına açıklamayı okuyan Tamer Gürer, 215 işçinin keyfi şekilde işten atıldığını hatırlattı ve bu konuda Bakırköy 2. İş Mahkemesi'ne dava açtıklarını söyledi. Sadece mahkeme sonucunu beklemeyerek eylemleriyle de öfkelerini dile getirmeye devam eden Colin's işçileri, patronun işe dönmelerini engellemek için mahkeme sürecini de uzatmaya çalıştığını söylediler. Ağustos ayındaki işten atılmaların dışında, son süreçte de 80 kadar işçinin işten atıldığını belirten Gürer, patronların sınıf bilinciyle hareket ettiklerinin bir örneği olarak, "mücadeleye katılan işçilerin başka işyerlerinde işbaşı yapmaları engelleniyor" dedi. İşçiler hak alma mücadelelerini süreceğini de vurguladılar.

Sayı 97

15

8 Şubat
2004

DİSK Genel Kurulu Ertelendi

13-14-15 Şubat günlerinde yapılacağı duyurulan DİSK 12. Olağan Genel Kurulu, 4-6 Haziran 2004 tarihlerine ertelendi. DİSK ertelemeye ilişkin yaptığı açıklamada, Başkanlar Kurulu'nun görüşleri ve sendikaların bu yöndeki talepleriyle aldıklarını belirttikleri kararın gerekçelerini, şu şekilde sıraladı:

Seçim süreci, hükümetin kamu reformu adı altında merkezi ve yerel yönetimlerin yapısı, kamu personel rejiminde yapmayı planladığı köklü değişiklikler ve önümüzdeki günlerde sendikal hak ve özgürlükleri düzenleyen yasaların tartışmaya açılması nedeniyle başlayacak eylem ve etkinliklerin gündeme gelecek olması. Konfederasyon genel kuruluna hazırlık için yeterli zamanın olmaması. Konfederasyonun, işçi sınıfının özlem ve hedeflerine uygun bir yapılanmaya gitmesi, buna uygun politikaların saptanması için atılacak adımların yeterli olgunluğa eriştirilmesi.

düzen belediyeciliğinin enkazıdır!

Konya'nın Selçuklu İlçesi'nde bir binanın çökmesi sonucunda binada bulunan yüzü aşkın insanımızın çoğu öldü, bir kısmı yaralı kurtuldu.

O gün bir deprem olmamıştı Konya'da. Başka bir doğal afet de yoktu. Ama **insanlığın tanıdığı en büyük afet**, kapitalizmin kâr hırsı, oradaydı. Kapitalizmin kâr için her şeyi meşru gören hükümeti, belediyesi orada işbaşındaydı.

Koskoca bina çöktü... Yüze yakın ölü... Sorumlu yok! Hibir kurum almıyor sorumluluğu üzerine. Hepsi **sorumsuz!** Biraz daha yüzüstü olanları halkı suçluyor. Binayı yapan müteahhit gözaltına alındı, dosya kapatılacak. 17 Ağustos

depreminden biliyoruz bu oyunu.

Birkaç sayıdır yerel seçimler ve-silesiyle üst üste yazıyoruz; daha evvelki hafta, başta İstanbul olmak üzere birçok kentimizi, köyümüzü teslim alan kar afeti üzerine **"oligarşinin belediyeleri halka hiçbir şey veremez"** diye yazdık.

Doğal ve doğal olmayan afetler, ihmalcilikler, yolsuzluklar ve ölümler, her şey söylediğimizi doğruluyor.

Çöken hepsi hepsi bir tek bina. Ama bu durumda bile kurtarma çalışmaları, tam dört saat sonra başlatılıyor. Ya bir de ötesini düşünün; sel, deprem olduğunu düşünün. Bu

devletin ve onun belediyelerinin ne durumda olduğunu, kimler için var olduğunu on binlerce canımız pahasına çoktan öğrendik zaten. Sömürü ve zulüm üzerine şekillenen bu devlet yapısını, bu yerel yönetim anlayışını kökten alt üst edemediğimiz sürece, **"Nerde bu devlet, nerde bu belediyeler!"** çılgınlıkları havada asılı kalmaya devam edecek.

Kapitalizmin kâr-çakar-bencillik üzerine kurulu sisteminin katlettiği insanlarımızın yakınlarına başsağlığı, yaralılara acil şifalar diliyoruz.

Sayı 97

16

8 Şubat
2004

Dersim yozlaşmaya teslim olmayacak

Dersim İl Kadın Platformu, yozlaştırmanın önemli aracı haline gelen birahane sahiplerinin platformun uyarı eylemlerini dikkate almaması üzerine, 31 Ocak için birahanelerin önüne siyah çelenk bırakma ve basın açıklaması çağrısı yaptı. Bunun üzerine birahane sahipleri görüşme talep ettiler. 29 Ocak günü Temel Haklar'da yapılan toplantıda platform, halkın tepkisini dikkate almaları konusunda birahane sahiplerini uyardı.

Birahane sahipleri, maddi gerekçeleri bahane ederken, polisin baskısıyla karşılaştıklarını ve eğer kadın çalıştırmazlarsa iş yaptırılmayacağını anlattılar. Bunun üzerine söz alan Temel Haklar Başkanı Murat Kaymaz ise, sistemin yozlaştırma politikasına alet olduklarını dile getirdi. Toplantı sonucunda birahane sahipleri "kadınları gönderme" kararı aldı.

31 Ocak günü ise İl Kadın Platformu Kışla Meydanı'nda yaşanan gelişmeleri basın açıklamasıyla halka duyurdu. Açıklamaya 200 kişi katıldı. Temel Haklar'ın **"Dersim Onurumuzdur Onurumuza Sahip Çıkacağız, Uyuşturucuya, Fuhuşa,**

Yozlaşmaya Hayır, Yok Edilen Geleceğimizdir" dövizleriyle katıldığı açıklamada

"Kadınınız Haklıyız Kazanacağız, Dersim Onurdur Onuruna Sahip Çık" sloganları atıldı.

Bu arada birahane kadınlarından birini birahane sahibi parasız kapıya koyunca İl Kadın Platformu kadının yol parasını ve harçlığını vererek Dersim'den gönderdi.

Vakıfkebir Polisinin Keyfiliği

Trabzon Vakıfkebir polisinin büro çalışanlarına yönelik, takip, baskı ve tacizleri yoğunlaşarak sürüyor. Muhabirlerimizi sürekli takip ve taciz ederek bunalıtma, halktan, okurlarımızdan tecrit etme, korkutma politikası uygulayan polis, yaptıklarının yasadışı olduğunu anlatmak için yanlarına yaklaşan çalışanlarımızın bu meşru hareketi karşısında da "kaçıp gitmeyi" tercih etmekte.

Vakıfkebir Emniyeti'ne bağlı polislerin bu yasadışı uygulamayı "61 ES 386" plakalı Doğan marka sivil araçla yaptığını belirten çalışanlarımız, bu konuda savcılığa iki kez suç duyurusunda bulunduklarını da söylediler.

Susurluk'u Örgütleyen Siz Değil Misiniz?

Tayyip'in Son Yalanı: "Türkiye Cumhuriyeti gayri meşru işler yapmaz"

Irak Kürdistanı'nda KDP ve YNK bürolarına yönelik eylemlerin Türkiye kontrgerillası tarafından yapıldığına ilişkin, bir İsrail internet sitesinde yer alan haber üzerine, Başbakan Tayyip Erdoğan da konuştu.

Erdoğan, Türkiye'nin hukuk devleti olduğundan söz etti ve "Türkiye Cumhuriyeti öyle işler yapmaz" dedi.

Sözkonusu eylemi kimin yaptığından bağımsız olarak, Erdoğan resmen yalan söylüyor ve bunu bütün dünya biliyor.

Türkiye'nin hukuk devleti olmadığını, işlerine geldiğinde her fırsatta söyleyen kendileri. Bu konuda kimsenin kuşkusu da yok zaten. Susurluk Avukatı Cemil Çiçek'in Adalet Bakanı olduğu yerde ne adaletten söz edilebilir, ne de kontracılık bizim işimiz değil yalanına kimse inanır.

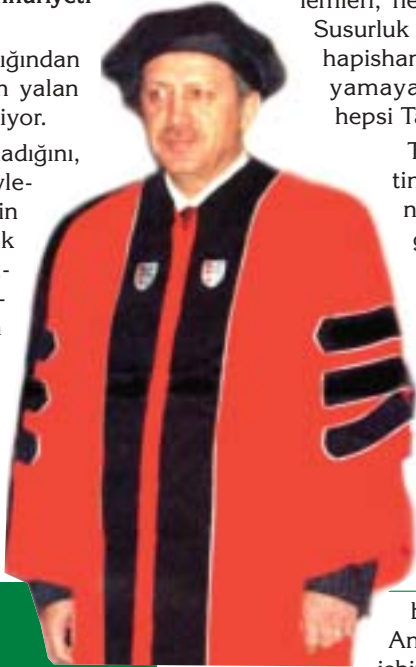
"Böyle işler" dediği kontra faaliyetleri ise, Türkiye Cumhuriyeti'nin resmi devlet politikaları arasında yer alır. Koskoca Susurluk pisliği orta yerde duruyor hala. Binlerce operasyonu yap-

tıklarını itiraf eden Ağar da, Tayyip ile aynı çatı altında. Dokunulmazlığını kaldırıp sanık sandalyesine oturtmayı düşünmüyor bile AKP. Çünkü o da Susurluk politikalarının savunucusu ve uygulayıcısı.

6-7 Eylül provokasyonundan tutun, devrimcilere ve Kürt halkına yönelik kontragerilla eylemlerine, Tayyip'in tarikat kardeşleri Hizbullah'ın her türlü kontra eyleminde kullanılmasına kadar, tarihlerinde hiçbir temiz sayfası yoktur bu devletin. Ne zaman halkın mücadelesi sözkonusu olsa, ne zaman halk örgütlense, ne zaman ekmek için, özgürlük için halk sesini yükseltse, mutlaka oligarşinin kontra faaliyetleri başlar.

Kanlı Pazarlar, Maraşlar, Gaziler, Sivaslar, 16 Martlar, 77 1 Mayıslar'ı, satırlı kontra eylemleri, her yanından kan damlayan Susurluk faaliyetleri, 19-22 Aralık hapishaneler katliamı... Ve daha sayamayacağımız binlerce örnek; hepsi Tayyip'in devletin eserdir.

Tayyip Erdoğan, bu devletin tarihinde kontra faaliyetinin olmadığı tek bir süreç gösterebilir mi? Halkın kanıyla yıkanmış bir tarihi savunmak kolay değildir. Yalanla, "öyle işler yapmayız" demekle savunulabilse, Demirel savunurdu. O da en sonunda devletin "rutin dışına çıkabileceğini" itiraf etmek zorunda kaldı.

İslamı Tayyip mi temsil ediyor?

Tayyip, özellikle Amerika'nın ılımlı İslam projesine angaje olmasından bu yana, adeta İslamın temsilcisi. Her konuda, neyin islamda olduğu, neyin olmadığı üzerine durmadan fetvalar veriyor. Yoksa, Tayyip Erdoğan'ı Müslümanlar temsilci seçti de haberimiz mi yok? İslamı Tayyip mi temsil ediyor? Birileri O'nu halife atadı da, bu yetkiyle mi konuşuyor islamiyet adına.

Madem İslamda neyin olup olmadığını Tayyip çok iyi biliyor, bizim de sorularımız var:

İslamda; dünya halklarına eşi görülmedik bir zulmü uygulayan, 3 milyarını aç, susuz bırakan, milyonları göçe zorlayan, dipsiz denizlerde

boğulmasına neden olan Amerikan imparatorluğunun işbirlikçisi olmak **var mı?**

İslamda; bir Müslüman ülkenin işgal edilmesine, halklarının tepesine bombalar yağdırılmasına ortaklık var mı?

İslamda; halkımızı yoksullaştıran, kanımızı emen tekellerin çıkarlarının takipçiliği **var mı?**

İslamda; 107 insanın ölümünü izlemek, ölme yürüyenlere dönüp bakmamak, insanların düşüncelerini değiştirmek için tecrit etmek **var mı?**

İslamda; halkı yardımla uyutup, açlığa alıştırmak, yoksulların sayısını büyütme **var mı?**

Çoğaltabiliriz... Hangi hadiste, ayette yazıyorsa zulüm ve zulme ortaklık, Tayyip anlatsın, herkes aydınlansın.

Halkın değil Amerikan şirketlerinin koruyucusu Tayyip Erdoğan

ABD gezisinde Motorola ve Cargill patronları ile görüşen Tayyip, her iki tekelin de "sorunlarını çözme" sözü verdi. Gezinin en önemli ayağı da zaten emperyalist tekellerin çıkarlarının yerine getirilmesi değil mi? Nihai olarak, verilen siyasi tavizler de emperyalist tekellerin dünya hakimiyetine, ülkemizi talan etmelerine hizmettir.

Tüccar Siyasetçi Tekellerin Koruyucusu

Tekellerin isteklerine geçmeden önce, Tayyip'in "Bush'un emriyle yaptı" dedirtmemek için, hangi yola başvurduğuna bakın; *"Motorola-Telsim dosyası Ecevit'in 2002 Şubat gezisi sırasında gündeme getirilmişti. Bu kez Motorola dosyası açılmadı. Bunda Erdoğan'ın Motorola'nın yöneticilerine önceden randevu vermesinin etkisi oldu. Aynı taktik Cargill Şirketi karşısında da tekrarlandı."* (Sedat Ergin Hürriyet, 3 Şubat) Büyük taktiği görüyor musunuz? Kendisi patronların ayağına gidiyor, bunu da taktik diye sunuyor. Kaldı ki, o da yalan. Gezi öncesi Tayyip'e mektup gönderen Bush, "bu te-

kellerin sorunlarını çöz" emrini vermişti zaten.

Peki neydi bu iki tekelin "sorunları"?

Emperyalist sermayenin önünü düzlemek için bu kadar yasa çıkarılmışken daha ne sorunlardı ki, onları çözmek de Tayyip'e düşmüştü?

Motorola'nın sorunu, Uzanlar'dan alacağı. Bu konuda Uzanlar'ı yok etmeye çalışan Tayyip'le çıkarları bir.

Tatlandırıcı tekeli **Cargill'in** kim olduğunu, ne istediğini ise, 94. sayımızda geniş olarak ele almıştık. Kısaca hatırlarsak; Tatlandırıcı tekeli Cargill, Türkiye piyasasında tatlandırıcı kotasının yükseltilmesini, hatta tümünden kaldırılmasını istiyor. İkinci isteği ise, Bursa'da yasalara aykırı olarak tarım arazisi üzerine yaptıkları fabrika alanının "endüstri bölgesi" ilan edilerek kurtarılması. Kısaca, boşverin yasalarınızı diyor.

Erdoğan'ın ne sözler verdiğini kendi açıklamasından aktaralım:

"Motorola konusunda yapabileceğimiz bir şey

IMF'nin AKP'ye Güveni Tam

IMF'nin güvenini kazananlar, halkı yoksullaştıran, tekellerin çıkarlarını koruyanlardır.

Tayyip Erdoğan, ABD gezisinde, hizmet etmek zorunda olduğu, Türkiye halkının kanını emen kim varsa görüşti. ABD Hazine Bakanı John Snow, Dünya Bankası Başkanı James Wolfensohn, Cargill ve Motorola patronları, ABD finans tekelleri...

Bir de tüm bu tekeller adına ülkemize ekonomi politikaları dayatan IMF vardı elbette görüştükleri arasında. IMF Başkanı Horst Köhler ve diğer IMF yetkilileri ile görüşti ve Türkiye'nin geleceğini daha fazla ipotek altına alan sözler verdi.

Köhler, Erdoğan'a "Yedinci gözden geçirme için sizi bekliyoruz" dedi. Peki nedendi bu bekleyiş? Asgari ücret ve emekli zammına karşılık, halkın sırtına nasıl vergiler, zamlar yükleneceğinin netleştirilmesini bekliyor IMF. AKP'nin IMF'ye sunacağı zam paketinin hazırlıkları sürerken, Köhler, Tayyip'i "tebrik etmeyi" de ihmal etmedi. Ne de olsa, IMF politikaları konusunda hiçbir sorun çıkarmadan, uyarıya bile gerek kalmadan harfiyen yerine getiriyordu AKP. "Takdir" bunaydı. Peki bu IMF programlarının halk

için anlamlı ne? Üç kelime ile ifade etmek yeterlidir sanırız; açlık, yoksulluk, işsizlik.

Tayyip Erdoğan'ın "ben 3 yıl kemer sıkın, sonra rahatlayacağız dedim. Daha bir yıl oldu" sözleriyle, halkın ekonomisinin, göstermek istedikleri gibi iyi olmadığını, IMF'nin yoksullaştırmaya devam ettiğini itiraf ediyordu aslında. Ama bunu söylerken de, "üç yıl" yalanıyla uyutmayı hedefliyordu.

Tüm dünyada, on yıllardır artık üzerinde tartışma götürmeyecek bir gerçek vardır: IMF emperyalist tekellerin çıkarlarını korur. Girdiği ülkeleri yoksullaştırır, ekonomilerini yıkıma uğratar ve teslim alır. Türkiye bu süreci yaşıyor. Hem de, IMF'nin tam güveniyle, ri-yakar İslamcıların iktidarıyla, bol bol yoksulluk edebiyatı altında yaşıyor.

Geziye katılan ekonomiden sorumlu Devlet Bakanı Ali Babacan, bir gazetecinin, "Erdoğan, Türk ekonomisine ABD desteği sürecektir dedi, bunu biraz açar mısınız" sorusuna şu cevabı veriyordu: *"Artık IMF soru sormuyor, Türk ekonomisiyle ilgili çok kaygılanıyorduk önceki dönemlerde. Şimdi daha rahatız. Artık endişe duymak, kaygılanmak durumunda olmuyoruz, diyorlar..."*

IMF'nin tam güvenini kazananlar, halkın yoksullaştırılmasını sürdürenler, emperyalist tekellere hizmette kusur etmeyenlerdir.

varsa yardımcı olmaya çalışınız. Yabancı sermaye kuruluşlarının doğrusu mağdur olmalarını istemeyiz. Çünkü bütün uluslararası piyasalarda meydana getireceği olumsuz etkileri vardır... Cargill'de zaten belli bir mesafe alınmıştır. Çözülmecek bir konu değil. Bakan arkadaşlara bakmaları için gerekli talimatı vermiştim. Onlar da çalışmalarını yürütüyorlar.”

Sanki uluslararası piyasalar dediği emperyalist tekellerin memuru! Görüldüğü gibi, tekellerin isteklerinde sorun yok. **Tayyip, Amerikan tekellerinin isteklerini karşılamak için kendi yasalarını bile çiğniyor.** Bunda da bir sakınca yok, “Anayasa’yı bir defa delmekle bir şey olmaz” felsefesini savunan Özal’ın takipçisi olduğunu boş yere söylemiyor Tayyip.

Bu arada tekellerin her isteğine başüstüne diyen tüccar başbakanı bulmuşken, helikopter ihalesi konusunda da kongre üyeleri Erdoğan’a, “Terahizini Bell-Textron’dan yana koymanızı bekliyoruz” demişler.

Cargill’e Verilen Sözün Karşılığı Pancar Üretimini Yok Edilmesidir

Cargill’in önündeki engelleri temizleme sözünün bir boyutunda, bizzat Erdoğan’ın ve ortağı olduğu, iktidarının destekçisi İslamcı holding Ülker’in doğrudan çıkarları var. **İslam, din, yoksulluk diyerek halkın duygularını sömüren tüccarların ilişkilerini hatırlayın:**

Cargill’in fabrikalarında yapılan tatlandırıcının hammaddesi olan mısırı ithal eden **Maliye Bakanı Kemal Unakıtan’ın oğlu Abdullah Unakıtan.** Tay-

yip’in Cola Turka’sının dağıtımını yaptığı Ülker, Cargill’in Pendik Nişasta Fabrikası’ndaki ortağı. Tayyip Erdoğan da, Ülker’in ortağı. Bilindiği gibi, üçüncü ortak şirketlerini de başbakanlık koltuğundayken kurdular.

Cargill’in isteklerinin yerine getirilmesinden ABD tekeli kazanıyor, AKP kazanıyor; peki kim kaybediyor?

Pancar ve mısır üreticisi milyonlarca köylü.

Hani şu, en küçük talebine “gözünüzü toprak doyursun” dedikleri köylümüz. ABD tekelleri her şeyi isteyebilir Tayyip’ten, ama köylü isterse azarlanır, işçi isterse terslenir, öğrenci isterse terörist ilan edilir, memur isterse ideolojik olur, tutsak aileleri isterse kulaklara pamuk tıkanır...

Nasıl kaybediyor üretici?

✓ Tatlandırıcıya uygulanan kotanın kaldırılması, aynı oranda şekerpancarı ekim alanlarının daraltılması demektir. Halen Avrupa’da tatlandırıcı kotası yüzde 2. Türkiye’de ise şu anda yüzde 15. Ama emperyalist tekele bu da yetmiyor, daha da yukarı çekin, tümünden kaldırın çıgıllıkları atıyor. Üretici bu durumdan etkilendiği gibi, şeker fabrikalarından geçimini sağlayan 2 milyon insanımız da etkilenecek bundan. Kaldı ki, kimi şeker fabrikaları bu yüzden kapatıldı.

✓ Bu yılki şeker pancarı fiyatlarının ekim yapılmadan açıklanması da bununla ilgili. Geçen yıl 88 bin lira olan fiyat bu yıl yüzde 12’lik artışla 98 bin lira olarak açıklandı. Tayyip hem ABD gezisi öncesinde Cargill’e ve Bush’a, “bakın isteklerinizi yeri-

Sayı 97

19

8 Şubat
2004

AKP’nin Hırsız Olmayan Kadrosu Var Mı?

Yönetiminde, bakan ve milletvekilleri arasında onlarca yolsuzluk sanığını olan AKP, kamu bankalarının başına da bir hırsız getirdi

Tencere yuvarlanır, kapağını bulurmuş! Bankaların hortumlanması takiple görevli TMSF Başkanlığı’na banka hortumlamaktan resmen sanık Abdullah Soydaş’ın atandığının ortaya çıkmasının ardından, AKP’nin atadığı yeni bir hırsız daha ortaya çıktı.

Kamu Bankaları Ortak Yönetim Kurulu Başkanı Zeki Sayın ve Ziraat Bankası’nın Genel Müdürü Can Akın Çağlar, “nitelikli zimmet, sahte belge düzenlemek, Karapara Yasası’na muhalefet, ihaleye fesat karıştırmak” suçlamalarıyla, İhlas Holding davasından Bakırköy 8. Ağır Ceza Mahkemesi’nde yargıla-

nıyorlar. Olayın, TBMM KİT Komisyonu’nda dile getirilmesi dini kullanarak halkı soyan Faysal Finans’ın içinin boşaltılmasında sorumluluğu hatırlatılması üzerine, Zeki Sayın’ın verdiği cevap ise daha vahim:

“Faysal kamu şirketi değil. İçini boşaltmış olsaydık kimi ne ilgilendirirdi?”

Uzan da, “kamu bankasını” değil, “kendi bankasını” soymuştu. Uzan’a hortumcu diyenler bunlar değil miydi? Mesele hortumla mücadele meselesi değil. Hortumlardan yeşil dolarların AKP’ye akıp akmaması meselesidir. “Faizsiz kazanç” yalanıyla halktan para toplayan Faysal vb. holdinglerden, bankalardan çalınan paralar halkın parası. Faysal halkı soyuyor, şimdi AKP’nin kadrolarını oluşturanlar da Faysallar’ın, İhlaslar’ın içini boşaltıyor.

Utanmazlık, arlanmazlık diz boyu. AKP, bankalara, KİT’lere atayacak, adı hırsızlığa bulaşmamış kadro dahi bulamıyor. Kirlenmenin boyutunu ve AKP’nin nasıl hırsızların partisi olduğunu varın siz düşünün.

Gündeminde sadece 'işadamları' var

Tayyip Erdoğan'ın içeride, dışarıda, gezilerinde, toplantılarında yaptığı bütün konuşmalarını dikkatle izleyin. Göreceksiniz ki, dilinde sadece "işadamları" dediği bir avuç patronun sorunları, talepleri var. Yatıp kalkıp onlardan konuşuyor.

Milyonlarca yoksul köylü yok!

İşten atılanlar, yüzde 10'u geçen işsizler yok!

Sefalet ücretine mahkum edilmiş asgari ücretliler, İş Yasası ile kölelik koşullarına mahkum edilmiş işçiler yok!

Tamamı yoksulluk sınırının altında yaşayan geçekondulular yok!

Gençlik, küçük esnaf yok!

Sadece "işadamları var"!

Onu dinleyin ve "Türkiye" derken, aslında bir avuç tekeli, tüccarı, tefeciye anladığını görün.

ğan'ın Cargill ile yaptığı görüşmenin tutanaklarını kamuoyuna açıklamasını istedi.

Kaya Güvenç, AKP-Cargill ilişkilerini göz önüne sererken, AKP hükümetinin, yasalara ve yargı kararlarına aykırı olarak faaliyetini sürdüren Cargill'i kurtarmaya yönelik planının son aşamaya girdiğini dile getirdi. Cargill'i kurtaracak bir yasa taslağı hazırlandığını hatırlatan Güvenç, hazırlığı bitme aşamasında olan yasa taslağındaki "Onay ve ruhsatları alınmış yatırımların tüm izin, onay ve ruhsatları, geçersiz kılınmış olması durumunda dahi yenilenir" ibaresiyle yargı kararlarının yok sayıldığını, Cargill'in kurulu olduğu alanın "endüstri bölgesi" ilan edilmesinin de önünün açıldığını dile getirdi.

IMF'nin çıkarttığı Şeker Yasası ile kota belirleniminin yüzde 50'ye kadar Bakanlar Kurulu'na verildiğini, yetkinin Cargill çıkarına kullanıldığını belirtti. Cargill'e yüzde 15'e çıkan kotanın da yetmediğini dile getiren Güvenç, daha fazla arttırılacağına duyumlarını aldıklarını belirtti.

"Gezi Başarılı" Diyenler, Hem Yağcı Hem Yalancı

1950'lerden bu yana, Türkiye başbakanlarının ABD'ye gidip de "başarılı" geçmeyen bir tek gezi si var mı? Tek tek inceleyin, tümünde hamasi yağcılıklarının yanı sıra, gazete sayfalarında koskoca puntolarla "başarılı gezi" manşetlerini görsünüz.

Ancak her ne hikmetse, bu "başarılı gezilerle" geçen süreçte, Türkiye daha fazla Amerika'ya bağımlı hale geldi. Halkımız daha fazla yoksullaştı, ABD tekelleri ülkemizi daha fazla mesken tuttu. Sorun "veren-alan" ilişkisindedir. Türkiye hep "veren" olmuş ve bu, halktan hep gizlenmiştir.

Erdoğan'ın gezisinde de, ne siyasi, ne ticari anlamda kendileri açısından da bir başarı yoktur ortada. Örneğin, Türkiye'nin en önemli isteği olarak açıklanan, **nitelikli sanayi bölgelerine ayakkabı, tekstil ve deri sektörünün alınması isteği**, Bush tarafından reddedildi.

Tayyip ve şürekasının geziyi "başarılı" değerlendirmesi anlaşılabilir. "Gittik ve satabileceğimiz her şeyi sattık, sözler verdik, ülkenin geleceğini ipotek altına almada bir adım daha attık. Ama bunun karşılığında iktidarımıza destek aldık, koltuğumuzu garantiledik" diyecek değil ya!

Aynı yalanı uyduran medyanın yağcılığı da basının kendi içinde birçok köşe yazarını dahi tiksindirdi.

Sayı 97

20

8 Şubat
2004

Sıra Pamuk'ta

ABD, Türkiye'den pamukta da ödün istiyor.

Pancar üreticilerinin başına gelen pamuk üreticisini de bekliyor. Pamuk üretiminde 1. sırada yer alan Türkiye, bugün 6. sıraya geriledi. İşbirlikçi hükümetler, ithal pamuğu teşvik ediyor.

ABD ve Avrupa ülkeleri, pamuk üretimini desteklerken, Türkiye tersine sübvansiyonları kısarak, pamuk üreticisini yok etmeye çalışıyor.

Her şeyiyle dışa bağımlı bir ülke haline getiriliyor Türkiye. 1980'lerin ikinci yarısına kadar tarımda ürün satan ülke durumundayken, bugün birçok üründe tablo tam tersine dönmüş durumda. Sıra pamukta.

ne getiriyorum" diyor, hem de üreticiye "ekerseniz, emeğinizin karşılığını alamazsınız" diyerek ekimi engellemek, ekim alanını bu şekilde de daraltmak istiyor.

✓ Aynı şekilde, tatlandırıcıda kullanılan mısır, ithal olduğu için (İthalat Cargill aracılığıyla gerçekleştirilecek, ithalatçı AKP'liler kazanacak!) mısır üreticisi de yok olacak. Zaten üretim düşük. Çünkü, mısır üretimi desteklenmiyor.

TMMOB: Erdoğan-Cargill Görüşme Tutanakları Açılsın

TMMOB Başkanı Kaya Güvenç, Tayyip Erdoğan

Tayyip Erdoğan'dan yeni yaklaşımlar, çözümler bekleyenlere, 80 yıllık klişe: “Kürt sorunu yok, terör sorunu var!”

“İrkçi AKP” diye yazmıştık önceki sayımızda. İrkçilik Tayyip Erdoğan'ın beyin hücrelerine öylesine sinmiş ki, tüm dünyanın kabul ettiği bir ulusu hala yok sayıyor, tüm dünyanın bildiği gerçekleri ters yüz etme gibi beyhude bir çabaya girme gafletinde bulunuyor.

Amerika'dayken Harvard Üniversitesi'nde düzenlenen toplantıda “Kürt sorunu” konusunda ne düşündüğünü soruyorlar Tayyip'e. Cevap veriyor:

“Buna ben sadece terör örgütlerinin terör eylemleri olarak bakıyorum. Bu örgütler sadece ırkçılık yaparak Kürt kökenli vatandaşlarımızı kendi yanlarına çekme gayreti içindeler. Benim koordinatörüm Vanlı. Dış politika danışmanım Siirtli. Eşim Siirtli. Ben de Siirt milletvekiliyim.” (Milliyet 1 Şubat)

Başbakanın koordinatörü Vanlı, eşi de Siirtli olursa, “Kürt sorunu da yok” demekmiş!

Böyle bir “inci”yi AKP iktidarının ilk günlerinde Rusya'da bir Kürt işçinin sorusu karşısında da yumurtlamış; eşinin Siirtli olduğunu hatırlatıp “sorun yok dersiniz yok olur, bakın ben yok diyorum” demişti.

“Kürt realitesini tanımak”tan söz eden Demirel'den, “sorunun özü sosyo-ekonomik koşullardır” diyen Ecevit'ten daha ırkçı, daha geri ve daha basit bir mantıksızlıkla konuşuyor Tayyip Erdoğan.

Kendi ırkçılığını, Kürt ulusal haklarını savunanlara “ırkçı” diyerek örtbas etmeye çalışıyor. Kürt halkının dil sorunu yok, eğitim, basın-yayın sorunu yok, topraklarının ilhak edilmesi gerçeği yok Tayyip'e göre. 80 yıldır “sorunun varlığını” inkar ettiniz de ne oldu? Siz yok sayınca sorun yok mu oldu? Ama ırkçılıkla dolu kafa bunu almıyor.

Üstüne üstlük diyor ki, “Türkiye Cumhuriyeti hükümetlerinin Güneydoğu'daki isyanları güç kullanarak bastırdıkları görüşü yanlış.”

Cehaletin ve demagojinin bu kadar düzeysizinin neresini eleştireceksiniz şimdi. Türkiye Cumhuriyeti hükümetleri Güneydoğu'daki isyanları güç kullanarak bastırmamış... Peki ne yapmış?

1925'teki Şeyh Said Ayaklanması, 1926 ve 27'deki Ağrı Ayaklanmaları, Koçuşığı Ayaklanması, 1929'daki Resul Ayaklanması, 1930'daki Zilan Ayaklanması, 1937-38'deki Dersim Ayaklanması, kendi kendilerine mi bitmişler? Acaba onbinlerce Kürt kendi kendine mi öldüler? 70 milyonun gözünün içine baka baka diyor ki “yok böyle bir şey!”

Açsın bizzat Genelkurmay Harp Tarihi Dairesi Başkanlığı tarafından yayınlanan “Türkiye Cumhuriyeti'nde Ayaklanmalar, 1924-38” adlı kitaba baksın.. Güneydoğu'daki isyanların nasıl bastırıldığı orada açık açık yazıyor.

İslamcı bir yazar (Ahmet Taşgetiren) diyor ki “Erdoğan Kıbrıs konusunda çözüm doğrultusunda yeni bir yaklaşım getirdi, Kürt sorununda da böyle bir açılım gerekli...”

Onun göremediği, Tayyip Erdoğan'ın tümüyle emperyalizme paralel davrandığıdır. Tayyip Erdoğan AKP iktidarının ilk günlerinde hatırlanacağı gibi durmadan “biz çözüm için varız” sözünü tekrarlıyordu. Kürt sorununda “sorun yok” diyor, tabi sorun yoksa, olmayan sorunun “çözümü” de tartışılmaz.

Kıbrıs'ta “yeni yaklaşımlar” getirdiği doğru; Çünkü emperyalistler öyle istedi. Yarın emperyalistler, yine kendi çıkarları çerçevesinde “Kürt realitesini tanı!” derlerse, Tayyip de hemen tanıyacaktır. Tayyip'in hiçbir konuda kendine özgü düşünceleri, kendi çözümleri yoktur. Tayyip'in Kürt sorununda “kendine ait” sayılabilecek tek düşüncesi oligarşinin 80 yıllık inkar ve imha politikasından başka bir şey değildir. Kurduğu basit demagogi cümleleri de bunun göstergesinden başka bir anlam taşımıyor.

AKP'nin TİDB'leri İşbaşında: DEHAP'a karşı psikolojik savaş!

MGK Genel Sekreterliği Gizli Yönetmeliği'nin sözümona “yürürlükten kaldırılması”nın ardından AKP'nin talimatıyla 81 ilde kurdurulan Toplumla İlişkiler Daire Başkanlığı, işbaşında.

AKP'nin İçişleri Bakanlığı tarafından 13 ilin valiliklerine gönderilen genelgede, “KONGRA-GEL'in DEHAP adaylarını desteklediği” gerekçeyle “DEHAP'a karşı önlem alınması” istendi. Yani Türkçesi, DEHAP'a karşı psikolojik savaşın yoğunlaştırılması isteniyor.

Toplumla İlişkiler Daire Başkanlığı'nın bilindiği gibi toplumla herhangi bir ilişki kurmak gibi bir “görevi” yok. Bu ad, kontrgerilla faaliyetlerini perdelemek için seçilmiştir. AKP'nin valiliklere gönderdiği genelgenin anlamı da, DEHAP'a karşı komplodan provokasyona, açık saldırılardan karalamalara kadar her yöntemin bugünden itibaren daha yoğun kullanılması demektir.

AKP'nin Türkiye'sinde

Açlık Sınırı 473 Milyon

Türk-İş'in 2004 yılının ilk ayının fiyatlarını baz alarak yaptığı araştırma-ya göre, 4 kişilik bir ailenin açlık sınırı 473 milyon liraya yükseldi. Yoksulluk sınırı ise 1 milyar 483 milyon olarak açıklandı. Asgari ücretin insani olmasını isteyen Tayyip Erdoğan'ın reva gördüğü asgari ücret ise bilindiği gibi 303 milyon. Bu bile IMF tarafından fazla bulundu ve AKP ek zam ve vergilerle halkın sırtına yüklemeye hazırlanıyor.

Türk-İş Araştırma Merkezi'nin yaptığı araştırmaya göre, açlık sınırı geçen yılın ocak ayında 401 milyon 369 bin lira, Aralık 2003'te 460 milyon 27 bin liraydı. Araştırmaya göre, gıda harcaması tutarı 2004 Ocak ayında bir önceki aya göre yüzde 2.8, 2003'ün Ocak ayına göre yüzde 17.9, bir yıllık ortalamalara göre de yüzde 30.1 oranında arttı. Türk-İş, asgari ücretle geçinen dört kişilik bir ailenin aylık gıda harcamasının tutarının asgari ücretin iki katı olduğunu da kaydetti. Tek kelimeyle söylenecek olan, halkımızın ezici bir çoğunluğunun açlığın pençesinde bir yaşama mahkum edildiği ve bunun da AKP tarafından bir lütuf olarak sunulduğudur.

AKP'nin Türkiye'sinde

"Sarayları" Simitten Ülke!

Dilinde yoksullara dair tek bir kelime olmayan Tayyip Erdoğan'ın yönettiği ülkemizin en makbul yiyeceği simit. Öteden beri en yoksulların "ayaküstü" yiyeceği olan simit, şimdi düzenilince dükkanların açıldığı bir sektör haline geldi. Ankara'da sayılarının 500'ü aşan, adları "Simit Center", "Simit Dünyası", "Simitevi" kafeler, İstanbul'da da yaygınlaşıyor. En bilineni Simit Sarayı. Kim derdi ki, bir simitçi dükkanının 15 şubesi açılacak. Simitsarayı'nın var. Simit sarayları çoğaldıkça AKP'nin Türkiye'si'nin ekonomisi düzeliyor demektir. AKP, simit saraylarını da "girişimcilerimiz çoğalıyor" diye sunarsa hiç şaşmayın. Riyakarlık, simitten daha ucuz!

yoksul

"İnsanca Yaşam" Nedir Unutanlar

İstanbul Belediyesi tarafından yapılan İstanbul "Alt Sosyo-Ekonomik Gruplar" araştırmasını sayfalarımızda okuyacaksınız. Görüldüğü gibi, İstanbul büyük bir yoksulluk içinde. Bu grupta yer alan insanların tamamı yoksulluk sınırının altında, yüzde 69'u da açlık sınırının altında yaşıyor. Ancak "garip" olan ve araştırma sonuçlarını değerlendiren Büyükşehir Belediyesi APK Daire Başkanı Nihat Karaince'nin de şaşkınlığını gizlemediği nokta, yoksulların, insanca yaşayabilmekten ne anladığı konusu. Karaince şu sözlerle ifade ediyor bunu:

"Alt Sosyo-Ekonomik Grupta yer alanların tamamı yoksulluk sınırının altında yaşıyor olmasına rağmen büyük bölümü kendilerini sadece 'yoksul-fakir', yüzde 12.3'ü de 'orta halli' olarak niteliyor. Bunun dört nedeni olabilir. Ya denekler resmi yoksulluk ve açlık sınırını bilmiyor, ya kanaat kültürüne bağlı olarak kendilerini öyle tanımlıyor, ya psikolojik unsurların devreye girmesiyle kendilerini alt gelir grubuna dahil etmeme eğilimi gösteriyor, ya da eğitim durumları ve sosyo kültürel konumları dikkate alındığında modern hayatta gereklilik gibi algılanan eğlence, kültürel aktivitelere katılma gibi bir takım faaliyetler bu kesimce ihtiyaç olarak algılanmamakta, geçim standartlarını kaynayan tencereye bakarak değerlendirmektedir."

Açlık ve yoksulluk sınırının altında yaşayan, insanca yaşamının ne olduğuna dair ufku da yoksul. Çünkü, onyıllardır tenceresi kaynadığında kendini "şanslı" hissediyor insanlarımız. İnsan denilen varlığın en doğal yaşam kriterleri çoktan kayboldu. "Bir lokma bir hırka" artık dervişlerin yaşam felsefesi olmaktan çıktı, milyonlarca yoksulun yaşamına dönüştü.

Aç ve yoksulluk sınırın altında olduğu halde, bunun farkında olmayanlara dair Büyükşehir Belediyesi APK Daire Başkanı Nihat Karaince'nin dile getirdiği nedenlerin tümünün elbette bir payı vardır. "Yoksulluk-açlık sınırı" diye açıklanan rakamlar, araştırmanın yapıldığı İstanbul'un gecekondualarında yaşayan insanların için "büyük rakamları" ifade ediyor. Zengiliğin ne olduğu sorusuna verdikleri cevap da bunu gösteriyor. Yoksulun gururlu ve yoksulluğunu gizleyerek gururunu koruma tavrı da en bilinen özelliklerinin başında gelir. "Kanaat kültürü" ise bir yanılla "olumlu bir özellik" olarak görünse de, yoksulluğun kabullenilmesi, zenginlikler içindeki bir ülkede neden kendisinin aç olduğunu düşünmeme düşünmeme, bunun mücadelesine girmeme, bu etkenler arasında en önemli etkenlerden biridir. Bunda, islamcı tarikatların payı, halkı yardımlarla yaşamaya, şükretmeye, verilenle yetinmeye alıştırmak isteyen AKP iktidarının (ve bu politikayı izleyen önceki iktidarların) payı büyüktür.

Kanaat kültürü ne kadar gelişirse, halk yardımlarla yaşamaya ne kadar alıştıırılsa, oligarşinin tekellerinin payına düşen o kadar artacak, tekellerin doymak bilmek kanaatkarsızlığı sınır tanımaz boyutlara ulaşacak.

Açların İstanbul'u

İstanbul'un gecekondualarında yaşayan "Alt Sosyo-Ekonomik Grupta" yer alan insanların tamamı yoksulluk sınırının, yüzde 69.1'i açlık sınırının altında yaşıyor.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin İstanbul'un 27 ilçesinin gecekondualarında yaptığı "Alt Sosyo-Ekonomik Gruplar" araştırmasında, halkın tamamının yoksulluk sınırının altında yaşadığı, yüzde 69.1'lik kesimin de resmen açlık sınırının altında yaşamaya mahkum edildiği ortaya çıktı. (3 Şubat basın)

Gecekondululara Asgari Ücret Bile Çok

APK Daire Başkanlığı Araştırma Müdürlüğü'nce yapılan araştırmaya katılan halkımıza, "Ailenizde düzenli düzensiz çalışan herkesin aylık ortalama toplam geliri ne kadardır" diye soruluyor. İşte cevaplar:

Yüzde 8.3'ünün düzenli geliri yok; yüzde 1.5'i 99 milyon liranın altında; yüzde 8.7'si 100-199 milyon; yüzde 35.7'si 200-299 milyon; yüzde 24.9'u 300-399 milyon; yüzde 12.3'ü 400-499 milyon; yüzde 6.1'i 500-599 milyon; yüzde 2'si 600-699 milyon; binde 5'i de 700 milyon ve üstü gelire sahip.

Yüzde 45'lik bir kesim, asgari ücret olan 303 milyonun da altında ücretle yaşamaya çalışıyor. Yaşamıyor, sürünüyor.

Tamamı yoksulluk sınırının altında olduğu açık olan insanlarımıza bir başka soru da, **kendilerini hangi gelir grubunda hissettikleri**. Cevaplar şöyle:

Yüzde 69.6'sı fakir-yoksul, yüzde 16.5'i açlık sınırında, yüzde 12.3'ü orta halli. Tencere kaynasın, açlıktan ölmeyelim yeter diyor kısaca insanlarımız.

Borçla, Yardımla, Kısıtlamayla Yaşam

Peki, aylık gelirleri geçinmelerini karşılıyor mu? Yüzde 86.9'unun "hayır" cevabı verdiği bu soruda, "evet" diyenler sadece yüzde 13.1. Sosyolojik araştırmalara konu olan, "bu kadar az ücretle insanlarımız yaşamayı nasıl başarıyor" sorusu da araştırmacının diliyle soruluyor. Yüzde 41.2'sinin yaşama biçimi borçlanarak! Yüzde 21'i kısıtlama yaparak. Kısıtlama tahmin edilebileceği gibi sağlıktan, sosyal faaliyetlerden, etten, süttten, sebzededen. Gecekonduluların yüzde 30.2'si ise yaşamak için "komşuların, akrabaların, bazı kurumların yardımıyla" yaşayabildiklerini ifade ediyorlar.

AKP iktidarının neden halkı yardımlarla ya-

Yazın bebelerimizin mezarına: Ölüm Nedeni: Yetersiz Beslenme!

Konuştuklarında dilleri bir karış, sosyalist ülkelere küfreden, Küba'yı "diktatörlükle" suçlayan oligarşinin iktidarları bebelerimizi yoksullukla, açlıkla öldürüyor. Sosyalist Küba, onca yoksulluğuna, emperyalist ambargoya karşın dünyada bebek ölüm oranlarının en düşük olduğu ülkeyken, AKP'li, IMF'li sömürge Türkiye'de, 5 yaş altı ölümlerinin yüzde 60'ı beslenme eksikliğinden kaynaklanıyor. (Cumhuriyet, 3 Şubat)

Hacettepe Üniversitesi Beslenme Bilimleri Anabilim Dalı Başkanı Prof. Dr. Sevinç Yücecan'ın araştırmalarına göre, yoksulluk sadece öldürmüyor, aynı zamanda, yetersiz beslenme nedeniyle, her 5 çocuktan 1'inin yaşına göre kısa, 24-59 aylık çocukların yüzde 20'sinin bodur. 5 yaşındaki çocukların yaklaşık 4'te 1'i "kronik olarak yetersiz beslenirken, yüzde 8'inde bu ciddi boyutlarda.

Açlıktan ölen bebelerimizi, kimileri "istisna" ola-

rak düşünmüş olabilir. Ama bu rakamlar, yetersiz beslenmenin, insana değer verilmeyen, yoksulluğun giderek büyüdüğü bir ülkede çok daha ciddi bir sorun olduğunu ortaya koyuyor.

Anaların beslenemediği, tenceresini nasıl kaynatacağını düşündüğü bir ülkede, "anne sütü önemlidir, 6 ay emzirilmeli" demenin hiçbir anlamı yok. Oligarşinin sömürü düzeni, anaların memelerini kurutuyor.

2002'de, Zonguldaklı Damla doğalı 1,5 ay olmuşken ölüm kağıdına "ölüm nedeni açlık" diye yazılmıştı. Bir yıl sonra da Antalyalı Burhan'ın mezarına yazıldı: "açlıktan öldü!" Annesi, "mama bulamadım" diyor, açlıktan memelerinin kurduğunu anlatıyordu.

Sayı 97

23

8 Şubat
2004

şamaya alıştırmaya çalıştığı, bu tablodan da net olarak anlaşılıyor.

Açlığa ve yoksulluğa mahkum edilmiş halk, “rahat geçinmekten ne anladığını, ne kadar aylık gelir istediğini” ise şu şekilde cevaplıyor:

Yüzde 27’si 500 milyon lira ve altı, yüzde 63.2’si 500 milyon-1 milyar lira, yüzde 3.9’u 1-1.5 milyar lira, yüzde 2.4’ü 1.5-5 milyar lira, binde 2’si 5-10 milyar lira.

Hal böyle olunca, “kimleri zengin saydığını” sorusuna verilen cevap da, çarpık. Orta gelir grubu bile sayılamayacaklar, en yoksulların gözünde “zengin sayılıyor.” Daha ötesini düşünmüyor bile yoksullar.

Hastane Yüzü Görmeyenler

Araştırmada eğitim ve sağlık giderlerinin ne kadar olduğu da sorulan sorular arasında.

Halkımızın yüzde 48.3’ü eğitime hiç harcama yapmadıklarını dile getirirken, “yıllık ortalama

sağlık harcamanız ne kadar” sorusuna, yüzde 38.4’ünün cevabı şu: “sağlığa hiç harcama yapmıyoruz”! 10 milyonu aşan İstanbul’un gecekondualarında yaşayan milyonlar, doktor yüzü görmüyor, sağlık harcaması nedir bilmiyor. Tayyiplerin çocukları Amerikalılar’da okurken, burjuvalar dış ağrıları için ABD’ye Avrupa’ya özel uçaklarıyla giderken, yoksullar doktor yüzü görmeden ölümlerini bekliyorlar. Nasıl gitsin doktora? Muayene ücreti, (yukarıda ne kadar maaş aldıklarını yazdık) aylık gelirin yarısını götürüyor, ilaç tekelleri ise öbür yarısını alıyor cebinden. Bir ailenin o ay doktor yüzü görmesi, en temel ihtiyaçlarını unutmaması anlamına geliyor.

AKP iktidarı işte bu Türkiye ile övünüyor.

Yoksulları Örgütleme Sorumluluğu Devrimcilerindir

İstanbul’un gecekondualarının yoksulluk tablosu yoruma gerek bırakmayacak kadar açıktır. Tarikatlarla, gerici-faşist örgütlenmelerle, düzen partileri ile aldatılmış geniş kitlelerin, içinde yaşadığı koşulların sefalet koşulları olduğunu dahi net olarak bilince çıkaramadığı ise gerçeğin öteki yanını oluşturuyor. İster “kader” diye düşünsün, ister tarikatların pasifize etme yöntemlerinin etkisi altında olsun, isterse baskıyla susturulmuş olsun; yoksulları örgütlemek, yoksulluğun kader olmadığını anlatmak, devrimcilerin sorumluluğundadır.

Bunun için elbette, devrimcilerin “kendi küçük dünyalarından” çıkmaları, üç-beş gecekondu mahallesine sıkışmışlıktan kurtulmaları gerekiyor. İstanbul’un “kavgamızın kenti” olması, kentin gecekondualarında devrimcileri tanımayan, devrimcilerin tanımadığı milyonlara ulaşmamızla mümkün olacaktır. Ayazma’dan Sultanbeyli’ye geniş bir alandan söz ediyoruz. En yoksullara gidildiğinde, devasa bir öfkenin ve potansiyelin ortaya çıkması kaçınılmazdır. Bugün halkın en önemli sorunudur yoksulluk. AKP iktidarı halkın yoksulluğunu, dini duygularıyla birlikte sömürerek iktidar koltuğuna oturdu ve hala yoksulluk AKP için rant kapısı durumunda.

AKP gerçeğini anlatmalıyız yoksullara. Tayyip’in tekellerin adamı olduğunu, dilinden düşen her kelimenin tekellerin sorunlarına dair olduğunu, demagojik düzeyde dahi olsa yoksulları ağzına almadığını göstermeliyiz. Düzen partilerinin, tarikatların, faşist örgütlenmelerin halka vereceği hiçbir şey yoktur. Aldatmaya son vermek için gitmeliyiz yoksullara. Yardım olmadan yaşamayan yüzde 30’un, borçlanmadan sofrasına ekmek koyamayan yüzde 40’ın kapısını çalmalıyız.

AKP’nin Türkiye’sinde

İşsiz Çok, İş Yok!

Türkiye İş Kurumu’na iş bulmak için yapılan başvuruların sayısı, AKP’nin iktidarda olduğu 2003 yılının ilk 11 ayında, önceki yılın aynı dönemine göre yüzde 72.15’lik artarak 501 bin 984 kişiye ulaştı. Eminiz AKP’li demagoglar yalana alışkın oldukları için, bu durumu “bakın halk bizim iş imkanı sağladığımızı anladı, başvuru yapıyor” diye yansıtmak isteyecektir. Onun da yalan olduğunu, yine bir önceki yıla göre işe yerleştirilenlerde yüzde 43.11’lik bir gerileme olduğunu belirten rakamlar ortaya koyuyor. Kamudaki gerileme ise yüzde 55.73.

İşsizler AKP’nin umurunda değildir. Özelleştirdiği işletmelerin işçilerini kendi eliyle işten atıp, patrona “sıfır fabrika” teslim ediyor. İşçilere köleliği dayatan İş Yasası görüşmeleri sırasında ne diyordu Tayyip Erdoğan; “önce işyeri güvenliği”. Özal’ın “ben zengini severim” sözü, Tayyip’in dilinde böyle ifadesini buluyor.

Adalet Bakanlığı'ndan Yeni Genelge

"Örgütsüzleş, Düşüncelerini Değiştir, F Tipinden Kurtul!"

Tecrit ve sansürü her geçen gün daha da ağırlaştıran, sistematikleştiren Tecrit Bakanlığı, 30 Ocak'ta yeni bir genelge yayınladı.

Genelgede devrimci, vatansever tutsakların **"ÖZEL", E, F tipi** hapishanelerde tutulacağı bir kez daha belirtilirken, iki madde dikkat çekiyor:

Birincisi; genelge, *"Yasadışı silahlı örgüte yardım ve yataklık'tan hüküm giyenler, diğer terör suçlarıyla irtibatı olmayacak şekilde cezaevinin ayrı bölümünde barındırılacaklar."* diyor. Tecrit içinde tecrit. Başka deyişle, tecrit kendi içinde de kademelere ayrılıyor.

İkincisi; oligarşi bunca baskı, katliam, işkence yönteminin yanında bir de **"ödül"** koyuyor. Genelgenin öngördüğü bu **"ödül"**e göre; **"Örgütlerle bağlantılarını kopardığına kanaat getirilenler başka cezaevine nakledilecek."** Kısacası, **"Örgütten ayrılanlar F tipinden çıkarılacak"**;

F tiplerinin ne amaçla yapıldığı ve kullanıldığı bu genelgeyle bir kez daha ilan edilmiş oldu. *Koşuşların sağlıksızlığı... güvenlik... koşuş ağalığına son vermek... lüks oda... sözlerinin demagoji olduğu ilan ediliyor.*

Adalet Bakanlığı diyor ki, biz bu konuda daha önce ne söylemişsek hepsi yalandır, uydurmadır. F tiplerini yapmakta tek bir amacımız vardı: **devrimci tutsakları örgütsüzleştirmek, düşüncelerini değiştirmek...**

Bakin işte, örgütsüzleşenleri, düşüncelerini değiştirenleri de F tiplerinden çıkartıyoruz.

Aylarca süren tartışmalarda koşuşu-kolektivizmi-örgütlülüğü savunan devrimcilere karşı **"birey, oda"** diyenler, **nerede durduğunuzu** şimdi görebiliyor musunuz?

Koşuş sistemi birey özgürlüğünü öldürüyor muş da, **"oda"** sistemi birey iradesini açığa çıkaracakmış.

Bunu gerçekten inanarak mı söylüyorlardı, yoksa, böyle olmadığını bildikleri halde sırf oligarşinin politikalarına ters düşmemek için mi savunuyorlardı? Kimileri için birincisi, kimileri için ikinci şık geçerli olabilir. Ama ikisi de birbirinden vahimdir bunları.

Birincisi, gerçekten böyle olduğuna inanmaları, cahilliğin, bilgisizliğin, aydın tembelliğinin ve sorumsuzluğunun dik alasıdır.

Savundukları **"oda"**lar, dünyanın birçok ülkesinde uygulanmıştı, bu tecrübelerin sonuçları üzerine kitaplar yazılmıştı. Bunlardan biri de tam

o tartışmaların yoğunlaştığı günlerde, 2000 Nisan'ında yayınlanmıştı. Şöyle diyordu onda:

*"Tabutluklar, tutsakların temel insan haklarına yönelik bir saldırdır. Tutsağın atacağı her adım, yapacağı her aktivite özel güvenlik görevlileri ve kameralarla gözetlenmekte, dinlenmekte ve kaydedilmektedir. Tutsak, sözde "rahat" için yapılan hücrede, **KENDİSİNE AİT en küçük bir köşe dahi bulamaz.** Hücrenin her yeri tam bir gözetim altındadır ve kontrol dışı herhangi bir davranış mümkün değildir."* (Sessiz Ölüm, Ümit Koşan)

Bu kitap Belge Yayınları **İnsan Hakları Dizisi** olarak çıkmıştı. Ama **"İnsan Hakları Savunuculuğu"**nu da kimselere bırakmayanlar, gerçeklerden bihaber, zırcahal bir inatla **"oda da oda"**, **"birey de birey"** diye tutturmaya devam etmişlerdi. (*)

Geçen sayımızdan hatırlayacaksınız; bir İHD sözcüsü, **"koşuşların - toplu yaşamın mahkumların özel hayatlarını"** yok ettiğini ileri sürüyordu. **"Özel hayat"**ı sadece bireyciliğin en uçta yaşandığı, örgütsüz, yoz bir hayat olarak tasavvur edenler, kolektivizmin **"k"**sinden de, koşuşun **"k"**sinden de bucak bucak kaçarlar tabii. Kolektivizmden kaçanların sığınacakları tek bir yer kalır; o da burjuva ideolojisi ve kültürüdür. İşte bu kafa yapısıyla, **"birey, oda"** diyerek, oligarşinin safından örgütsüzlüğü savundular. Oligarşinin safından devrimci düşüncelerin tasfiyesini savundular. Sami Türkler'le, Cemil Çiçekler'le bu noktada aynılaştılar. F tipindekiler gibi, karşılığında aldıkları bir ödül de var; düzen içi statükolarına dokunmuyor düzen.

Evet, Adalet Bakanlığı'nın **"örgütsüzleş, F tipinden kurtul"** diye genelgesini çıkardığı sistem, **dışarıda zaten uzun süredir yürürlükte.** **"Parti olmayan parti"**ler kurup örgütsüzlüğü savunanların, sivil toplumculuğu teorileştirenlerin asıl amacı, oligarşinin vereceği **"ceza"**lardan kurtulup bu **"ödül"**ü elde etmekten başka bir şey değildi zaten.

(*)"Oda"lar, 107 ölüme yol açmışken, böyleleri hala var. **Birikim** dergisinin 173. sayısında **Gün Zileli, Aytekin Yılmaz** adlı soysuzun **"İçimizdeki hapishane"** kitabını tanıtırken hala koşuş sisteminde bireyin iradesinin yok edildiğinden söz edip odaları savunuyor. **Soysuzun reklamcısı soysuz olur. Şimdi anarşist, geçmiş karanlık Aydınlikçı Zileli,** düne kadar Aydınlik'ta devrimcileri ihbar edenlerin başındaydı. Bugün başka cepheden ama yine oligarşi adına devrimcilere saldırmaya devam ediyor. Soyu bozuk itler ürür, kervan yürür.

Tecrit ve Amerikan imparatorluğu

Bir gerçeği anlatmak, göstermek, kavratmak için 107 ölü verdik ve dilimizde tüy bitti. Ama ne direnişin bir günü, ne bu konuda yazdığımız tek bir satır boşa gitmiş değildir. Aydınlardan sendikalara, öğrencilerden emeklilere, hatta burjuva yazarlara kadar birçok kesimin dilinde tecrit veya F tipleri, zulmün en yoğunlaşmış ifadesi olmuştur. Kuşatılan üniversiteye bunu en iyi tasvir etmenin yolu **“F tipi üniversite”** kavramında bulunmaktadır. Yeni İş Yasası, “ya düşünce değişikliği, ya ölüm” diye dayatan F tipleri yönetmeliğinin *“ya patrona tam itaat, ya işten atılma”* denilerek fabrikalara uyarlanmış hali gibidir. Kısacası, tecrit ve F tipi politikasının hayatın her alanında olduğu artık görmezden gelinmeyecek, yadsınamayacak kadar somut bir gerçektir.

Kuşatma ve tecritin simgesel ifadesi olarak F tipleri o kadar yerleşmiştir ki, AB karşıtlığı bile şu sözlerle ifade edilebilmektedir: *“Kıbrıs’ın Rum hakimiyetine geçmesi, Türkiye’nin Anadolu’ya hapsolmasını ifade eder. AB üyeliği ise bu hapislik durumunu F tipine çevirecektir!”* (Zaman, 3 Ocak 2004)

Bu cümle özellikle çarpıcıdır; *“AB üyeliği ise bu hapislik durumunu F tipine çevirecektir”* sözünün anlattığı, F tipi’nin **“hapislikten öte”** bir durum olduğu ve aslında sadece hapisanelerle sınırlı politikanın adı olmadığıdır.

2000’in başından beri dilimizde tüy bitircesine tekrarladığımız buydu işte. F tipi saldırısının sadece tutsaklara yönelik bir saldırı olmadığı, tecritin tüm halka yönelik olduğu cümlesi, bu ülkenin devrimcileri tarafından binlerce kez tekrarlandı. Hiç kuşku yok ki bugün bu gerçeğin birçok kesimin, birbirinden farklı düşüncelere sahip olanların beyinlerine kazınması, esas olarak da 4. yılına giren direnişin sonucudur. Eğer

ki bu saldırı sessiz, direnişsiz karşılanırsa, F tipi ve tecrit politikası direnişsiz kabullenilseydi, gerçeğin anlaşılması da çok daha uzun bir sürece yayılmış olacaktı. Oligarşi ne kadar böyle bir sorun yok gibi davranırsa davranırsın, solun büyük bölümü ne kadar **“gündemimiz değil”** demiş olursa olsun, F tiplerinin ne olup ne olmadığı gündeme sokulmuş ve en azından bu ülkenin politik kesimleri tarafından görülmüştür. Hala gerçeğin farkında değilmiş gibi davrananlar varsa da bunlar gerçeği görmediklerinden değil, görmezden gelmeyi statükolarına, çıkarlarına daha uygun buldukları içindir.

Tayyip’in Washington ziyaretinin açıklanmayan gündeminden

ABD’yle veya Avrupa emperyalistlerinin temsilcileriyle yapılan görüşmelerin bir de açıklanmayan gündemleri vardır; devrimcilerin tecrit, imha ve tasfiyesi, açıklanmayan gündemlerin değişmez maddesidir. Emperyalizm ve işbirlikçileri, devrimci mücadelenin, sosyalizmin nasıl yok edileceği, halkın nasıl sindirileceği üzerine sürekli bir işbirliği içindedirler. Resmi görüşmelerden MİT, polis ve kontrgerilla örgütlenmeleri arasındaki doğrudan-dolaylı ilişkilere kadar her alanda bu işbirliğini pekiştirmek amaçlanır.

İnfaz ve kayıp politikaları, İslamcı örgütlerin desteklenmesi, faili meçhuller, işkence yöntemleri başta olmak üzere, halka, devrimcilere karşı her saldırı, emperyalizmle dayanışma ve işbirliği içinde gerçekleştirilmiştir. Bu her dönem böyle olduğu gibi, bugün de böyledir. “Milliyetçi” DSP-MHP-ANAP koalisyonunda da, “İslamcı” AKP iktidarında da durum değişmemiştir. ABD’nin de, AB’nin de **F tiplerindeki tecrit politikasını dikkatle, günü gününe izlediği** kesindir. ABD’nin ve AB’nin AKP hükümetine *“devam edin, aferin, cezaevi reformu konusunda çok başarılısınız”* dediği de açıktır. Ama oligarşinin başarısı şu an için sadece 19-22 Aralık katliamını gerçekleştirebilmek ve 107 insanı öldürmekten ibarettir; bu statüyü devrimcilere kabul ettirememişlerdir. Hapishanelerde de, dışarıda da tecrite karşı fiziki ve ideolojik olarak yoğun bir mücadele sürdürmektedir.

ABD ve AB de bunu bildiği için, hem Türkiye’deki çıkarları açısından, hem de dünya ça-

pında sonuçlar çıkarabilmek açısından Türkiye'deki F tipleri ve tecrit politikasını yakından izlemektedirler.

Hapishanelerdeki tecrit politikasının dünya çapında ilk ve en yaygın uygulayıcısı Amerika ve Avrupa emperyalistlerinden de Almanya ve İngiltere'dir. "Hücreler", tecrit politikasının mimarisi ve yöntemleri tüm dünyaya bu ülkeler tarafından ihraç edilmiştir. "Tabutluklar"la hemen birçok ülkede sonuç almış olmalarına karşın, Türkiye pratiği onlardan farklı gelişmektedir. 4. yılına girmesine rağmen süren bir direniş vardır. Bu nedenle Türkiye'deki tecrit politikasının -hem hapishanelerde, hem hayatın diğer alanlarındaki- gidişatı, çok daha özel olarak ilgi alanlarındadır.

Birey'i tecritten, örgütleri, sınıfları, ülkeleri, ulusları tecrite...

Amerika yüzyılı aşkın süredir "tecrit" üzerinde çalışmalar yapmaktadır. Başlangıçta, laboratuvar koşullarındaki deneyler tek tek "birey"ler üzerinde yapılmıştır; bu deneyler hapishanelerde, oradan da giderek gruplar, çeşitli halk kesimleri ve nihayet tüm halk üzerinde uygulanmıştır.

Tecrit, esasında "beyin yıkama" ve sözkonusu kişiyi, grubu, "istenilen doğrultuda yönlendirme" amacının bir aracıdır. ABD hücreleri ve tecrit politikasını, "en iyi beyin yıkama ortamını sağlama" ihtiyacının sonucunda oluşturmuştur. Bu deneyler sistematik anlamda ilk olarak Kore Savaşı'nda esirler üzerinde yapılmıştır. Bu deney sonuçları da Amerika'daki muhalefete karşı uygulanarak, özellikle siyah, Kızılderili tutsaklar ve komünistler yoğun tecrite tabi tutulmuşlardır.

Sonrasında ise, bu artık sadece tutsaklara uygulanan bir yöntem olmaktan çıkmış, halkın her kesimine karşı izlenen genel bir politika haline gelmiştir. Hücre sisteminde esas olan, tutsağın ceza-yaptırım tehditleriyle tam denetim altına alınması ve çevresiyle ilişkisinin kesilmesi-

dir. Hayatın her alanına taşınan da işte budur. Tüm örgütlülükler, tüm kesimlere "yapılmaması gerekenler" kural olarak dayatılmış ve halk adeta hücrelere bölünmüştür. Örneğin, emperyalist ülkelerde olsun, bizim gibi ülkelerde olsun "dayanışma grevleri"ni yasaklamak ve-

ya fiilen imkansızlaştırmak, temel bir politikadır. Bir hücredekinin öteki hücredekiyle dayanışmasını engelleyen tecrit politikası, hapishane dışına taşındığında, **bir fabrikanın öteki fabrikayla, bir okulun öteki okullarla, bir sınıfın öteki halk kesimleriyle** dayanışmasını engellemeye dönüşmüştür. **Hapishanelerdeki tecrit** saldırısı, tutsakların ortak yaşam, ortak bir ruh içinde bulunmalarını engellemeyi amaçlar. **Dışarıdaki tecritle** de halkın birlik ve beraberlik içinde olmasını, birlikte tavır geliştirmesini engellemeye çalışır.

İdeolojik anlamda **bireycilik**, politik anlamda **icazetçilik**, kültürel anlamda da cüreti, fedakarlığı mahkum eden "**risksiz, statükocu**" yaşam anlayışı, tecritin sacayakları olmuştur. Emperyalizm ve işbirlikçileri, bu anlayışları hakim kılabilirdikleri ölçüde, tecriti daha rahat hayata geçirebilmiştir. Bu anlayışlar hakim kılındıkça, emperyalizm açısından tecrit politikasını uygulamak için fiziki zora, fiziki duvarlara başvurmak bile gereksizleşmiştir. Mesela son yıllarda ülkemizde, herhangi bir sendikanın "dayanışma grevi" nedeniyle oligarşinin baskılarına maruz kaldığına kimse tanık olmamıştır. Çünkü sendikalar, zaten dayanışma grevi düşüncesini çoktan terketmişlerdir. Sınıf sendikacılığı yerine "çağdaş sendikacılık", "MGK sendikacılığı" benimsenerek, bedel ödemektense "düşünce değişikliğini" tercih etmişler; dolayısıyla da birbirlerinden tecrit olmuşlardır.

Memurlarla ilgili baskı yasaları çıkarken işçilerin seyretmesi, işçilerle ilgili köleleştirme yasaları çıkarken, memurların seyretmesi, meslek odalarının kendi sorunları dışında hiçbir şeyi gündemlerine almaması, legal partilerin oligarşi tarafından çizilen sınırların dışına çıkmaması, aleni bir **TECRİT** tablosundan başka nedir ki?

Devrimci tutsakların farkı, direnişlerinin önemi de işte buradadır; onlar fiziken hücrelere atılmış olsalar da, yandaki, ötedeki, kilometrelerce uzaktaki hücrelerde yaşayanların, dört duvar dışındaki halklarının sorunlarına karşı duyarsız kalmayı, bananeciliği, bireyciliği; sınıf, devrim ve sosyalizm düşüncesinden vazgeçmeyi kabul etmiyorlar. "**Ya düşünce değişikliği, ya ölüm!**" de olsa uygulanan politikanın adı, gerektiğinde ölümü tercih ederek düşüncelerini savunuyorlar. Tecrite karşı yapılacak tek şey bu cüret ve bilinçle tecritin önünde barikat örmektir. Ters durumda, bedel ödemek göze alınmadığında, tecrit kabul edilmiş olur.

İmparatorluk politikası ve tecrit!

Amerikan'ın imparatorluk politikalarında tecrit son derece belirleyici bir rol oynamaktadır.

İdeolojik anlamda bireycilik, politik anlamda icazetçilik, kültürel anlamda da cüreti, fedakarlığı mahkum eden "risksiz, statükocu" yaşam anlayışı, tecritin sacayakları olmuştur. Emperyalizm ve işbirlikçileri, bu anlayışları hakim kılabilirdikleri ölçüde, tecriti daha rahat hayata geçirebilmiştir.

ABD'nin hedefi olan örgütlere ve ülkelere karşı uygulanan ilk yaptırım, onların diğer ülke ve örgütlerden tecrit edilmesidir. İmha ve tasfiyeye yönelik saldırılar bunu takip edecektir. Tecrit başarılı olduğu ölçüde, saldırı o kadar kolaylaşacaktır. Bu politika, **politik-ekonomik-askeri** bir tecrit olarak yürürlüğe konulmaktadır. Ekonomik ambargolarla ülkeler diz çökmeye zorlanırken, politik olarak da -aynen hücredeki bir tutuklu gibi- ülkeler ve halklar da **yalnızlık duygusu** içine sürüklenmeye çalışılıyor. Bunların içinde belirleyici olan **politik kuşatmadır**. Örneğin ABD, Irak'a karşı ekonomik ve askeri kuşatmada "başarılı" olurken, politik anlamda tecrit edememesi nedeniyle, Irak saldırısında tüm dünya halklarını karşısında buldu.

Tecritin boyutu, biçimi zamana, yere göre değişse de özü değişmemektedir. Oligarşinin örneğin ülkemizde tecrit etmek istediği örgütlere yönelik olarak, sendikalara, odalara, reformist partilere, **şu örgütlerden uzak durun** diyerek dayattığı gibi, Amerika da uluslararası çapta ülkelere mesela **Küba'dan** (başka durumlarda Kore, Suriye gibi ülkelerden) **uzak durmayı** dayatmaktadır.

Amerika'nın imparatorluk politikasını daha aleni hale getirdiği 11 Eylül 2001'den bu yana, tecrit politikasını hem örgütlere, hem ülkelere-halklara karşı çok daha yoğun biçimde gündeme getirmektedir. Amerika'nın sömürgesi durumundaki ülkelerin, hangi ülkeyle ne kadar ve nasıl ilişki kuracağı artık doğrudan ABD tarafından belirlenmektedir. En yakın örnek Türkiye'dir. Hükümetin, Genelkurmay'ın İran'la, Suriye'yle ziyaretlerinin zamanlaması bile ABD'nin oluruna göre şekilleniyor.

Emperyalizm,

Hücredeki tutsağa devrimci örgütten uzak dur der. **Dışarıdaki** sendikalara, kitlelere de devrimci örgütten uzak durmayı dayatır.

Hücredeki tutsağı yalnızlık duygusuna sürüklemek ister.

Dışarıda, tek tek her bireyi, toplumsal sınıf ve katmanları, tüm halkı, ülkeleri aynı duyguya sürüklemeye çalışır.

Hücredeki tutsağa, düşüncelerini değiştirmezse, en koyu biçimde izole etmekle, cezasını arttırmakla tehdit eder.

Dışarıdaki devrimci, demokrat, hakkını arayan işçiyi, memuru, öğrenciyi, işten, okuldan atmakla, F tiplerine atmakla tehdit eder.

Hücredeki tutsağa, yandaki hücrede kalan seni ilgilendirmez der.

Dışarıda işçiye, memurlardan sana ne, memura, köylüden sana ne... diyerek herkesin kendi başına kalmasını dayatır; toplumu son bireyine kadar atomize etmeye çalışır.

Yine imparatorluk politikasının daha saldırgan bir biçimde uygulanmasına bağlı olarak **"terör örgütleri listesi"** çok daha özel bir önem kazanmıştır. ABD, bu "liste"ye karşı saldırganlığı başta Avrupa olmak üzere tüm emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin de politikası haline getirmeyi dayatmış ve bunda da büyük ölçüde başarılı olmuştur. Devrimci, İslamcı, ulusalcı, anti-Amerikancı örgütler, önce yaygın bir kuşatma altına alınacak, tecrit edilerek, giderek etkisizleştirileceklerdir.

Bunun bir parçası olarak ABD'nin "terör örgütleri listesi"ne aldığı örgütlerin, dünyanın hiç bir yerinde şubeler, temsilcilikler açamaması, örgütlerin mal varlıklarına el konulması, banka hesaplarının dondurulması gibi yaptırımlar uygulanmaktadır. Çoğu durumda örneğin **"örgütlere ait bankalardaki hesapların dondurulması"** kararı, pratik olarak hiçbir önemi olmayan bir karardır. Çünkü emperyalizme karşı savaşan örgütlerin hemen hiçbirinin o bankalarda parası yoktur. Ama buna rağmen hem ABD'nin, hem de AB'nin terör listelerine paralel olarak bu karar alınır. Kararın **pratik anlamı yoktur ama politik anlamı vardır**; bu kararlarla tüm dünyaya **"bu örgütlerle ekonomik, siyasi, kültürel hiçbir konuda iş yapmayın"** denilmiş olmakta, bu örgütlerin üyesi, taraftarı olmak, kitleler için "tehlikeli" hale sokulmaktadır.

Amerika'nın veya işbirlikçilerinin bu ve buna hizmet eden dayatmalarının kabul edilmesi, hangi gerekçeyle açıklanırsa açıklansın, sonuçta Amerikan imparatorluğunun politikalarına uyum sağlamak, ona hizmet etmek demektir. Bir ülkede -örneğin ülkemizde- eğer halkın çeşitli kesimleri, çeşitli demokratik kitle örgütleri, siyasi örgütler arasında dayanışma, birlikte mücadele, icazet altında olup olmama sorunlarını tartışıyorsak; bu tartışmanın özü, **Amerikan imparatorluğuna karşı olup olmama tartışmasıdır**.

Tecrit etmeyi kabul etmek, tecrit edilmeyi de kabul etmektir. Amerika'nın ve oligarşinin "tecrit" politikasına şu veya bu biçimde uyum sağlanarak, belli bir dönem saldırıların hedefi olmaktan kurtulanlar, hatta ödüllendirilenler, tecrit edilme ve tasfiye sırasının kendilerine de bir gün mutlaka geleceğini hiçbir zaman unutmamak durumundadırlar. Böyle bir durumda tasfiye edilmekten kurtulmanın tek yolu, Amerika'nın imparatorluk düzeninin bir dişlisi olmaktır. Tecrite karşı çıkmayanlar, tecrite karşı mücadele bayrağı açmayanlar, ya sıra kendilerine gelince yokolacaklar, ya da dediğimiz gibi, Amerikancı dünya düzeninin dişlisi olacaklardır ki; iki ihtimalin de birbirinden farkı yoktur. İkisi de halklar cephesinden yok olmaktır.

HÜCRELERDEN

emperyalizmin
ve oligarşinin
hücrelerine
karşı direnişte

4. yıl

Gültekin KOÇ Ölüm Orucu Ekibi 114. Günde

Ben Arzu'yum hey Arzu
duyun beni
kapamayın gözlerinizi
tıkamayın kulaklarınızı
Armutlunun orta yerine
serdim bedenimi
açlığa verdim ömrümü

kuş olup ötemem camınızda
siz beni duymadıkça
çicek olup açamam bahçenizde
siz beni görmedikçe
üşürüm üşürüm üşürüm toprak altında
siz duyarsız olduğça
tohum olup düştüm de toprağa
fidan olup yeşeremem ey halkım
sizler adımı anmadıkça

Arzu GÜLER
2000-2004
ölüm orucu şehidi

Ölüm Orucu Direnişçilerinden Mektup Var: “Tarih bizi yazmaya devam ediyor ... kazandığımızı da yazacak.”

Ne yaparlarsa yapsınlar, eski-yeniye, yaşlı-gence bırakıyor yerini. Çünkü tarihin yasaları bunu gerektiriyor. Eski-yen, çürüyen, yaşlanan emperyalizmdir. Tohuma duran, yeniye, geleceği temsil eden biziz, sosyalizmdir.

Her gelen yeni yıl sadece dünyamızı yaşlandırmıyor. Her yeni yıl, yaklaşan, tohuma duran genç bir dünyayı müjdeliyor bize. Toplamların tarihi gösteriyor ki, dünyamıza o genç, onurun, erdemin, coşkunun hakim olacağı o günler gelecek. Nasıl nehirler kendi yatağında önüne çıkan tüm engelleri aşır okyanuslara doğru akmaya devam ediyorlarsa, tarih de kendi yatağında o özlenen genç dünyaya doğru akmaya devam ediyor.

Genç, onurlu, özgür, eşit, sömürsüz, zulmün, yoksulluğun olmadığı dünyayı ellerimizle yaratacağız. Dünyamızın geleceği bizim ellerimizde. Bağımsız, demokratik, sosyalist bir Türkiye'yi kurmanın inanç ve coşkusıyla halkımızın, dünya halklarının yeni yılını kutluyoruz.

Günler akıyor zaman ırmağında, deryasına varmak isteyen “on”ların sevdasıyla. “On”lar Gültekince sevdalanmışlar yaşama. Gidenler dönmeyecek, tıpkı güneşin ülkesine varmış olan kızıl bantlılar gibi... Hüzün, burukluk yok bu yolculukta ölüme seveda diyenler için. Ama mutlaka yarın kalmış yaşanmışlıklar var-

dır.

Evet gider olduk. Çünkü tarihin çocuklarıyız. Bugüne kadar iyiye-güzele-yeniye ebellik ettik. Şimdi de geleceğe tohum olmak için gidiyoruz. Geleceğimizde Gültekinler, Zehralar var. Tarihi olmayanların dünü yoktur, bugünü de. İnanın yarınları da olmayacaktır.

Bizim tarihimizde kanla yazılan bir destan var ve hala yazılmaya devam ediyor. Bu destanın köşetaşları; 19-22 Aralık katliamı-direnişi, Gültekin Koç feda eylemi, destanın ilk ölüm orucu şehidi Cengiz Soydaş, Armutlu kalesi-barikatları oldu... Şimdi yeni bir süreç ve yeni bir saldırı dalgasıyla karşı karşıyayız. Bayrak “on”ların ellerinde. Yürek pimleri çekildi 20 Ekim 2003'te. Ha patladı ha patlayacaklar. Belki birer birer, belki de hep beraber mustulayacaklar ölümsüzleştiklerini. “On”lar ne ölümü kutsayanlardır ne de ölüm karşısında diz çöküp el etek öpenlerdir.

“On”lar bu destanın sıra neferleridir. Duygusal değil duygu yüklüdürler. Ne yaşanan acıları-ihanetleri unutturabilirler onlara, ne de yüz yedi ölümsüzün devrettiği mirası.

“On”lar görmezden gelinebilir ama yok sayılamazlar. Çünkü kuşatılmışlıklara-san-süre-tecrite rağmen halkların yüreğine umudu işliyorlar geleceğin ustaları olarak.

Uzamışsa süreç ve kitlelerde “bıkkınlık” yaratılmışsa,

"haklısınız ama kazanamayacaksınız" deniliyorsa, ya da diyen varsa, dönüp aynaya bakınlar gölgesinden korkanlar, yüreği küçük olup korkuyu büyütenler. Zaferler irili-ufaklı yüzlerce çarpışmalar ve bu çarpışmalar içinde ödenen ağır bedeller, alınan yenilgiler ve kazanımlarla gelecektir. Biz bu yolu çoktan aşık. Geldiğimiz süreç son etaptır. Düşman son kozunu oynuyor. Ama son etap yakın zafer hayallerini kuranları da yanıltabilir. Çünkü son etabın bedelleri ağır olacaktır, zamana yayılacak ve uzun sürebilecektir. Biz kendimizi buna göre hazırladık. Biz bu sürece irademiz olan hareketimizin yol göstericiliğinde, öngörüsünde, komutanlığında hazırız. Ya dışımızda kalanlar, bayrağı "dışarıya devredenler", bizimle aynı mahalleden olmayanlar, bizi cepte keklik mi sandınız diyenler, seyredenler, terk edenler, geçici yol arkadaşları hazır mı? Bu süreç hazır olmayanları da, direnmeyenleri de vuracak ve direnme tarihinden silecektir.

kendi ellerimizle yaratacağımız bayramlar için!

Bir bayramı daha açılışımızla, hedefe kilitlemiş irademizle karşılıyor; bayram sevincinize sevincimizi, coşku- nuzla coşkimizi taşıyoruz.

Halklarımızın en güzel değerlerinden biri olan bayramların ilişkilerimizde, yaşamımızda hak ettiği yeri bulması, onun coşkusunu, sevincini yaşamamızın yolu, sadece iyi bayramlar temenni, umut etmekten geçmiyor. O temenniyi, umudu yaratmak için, tüm sorunlarımız karşısında el ele, omuz omuza vermek; bizi köleliğe mahkum etmek, diri diri mezara gömmek isteyenlerin karşısında gücümüzü birleştirerek, haklar ve özgürlükler mücadelemizin etrafında bir araya gelerek temenni ve umutlarımızı kendi ellerimizle, mücadelemizle ulaştırmaktan başka yolumuz yok.

Bertolt Brecht'in dediği gibi:

"Birleş sen de yoksullarla, durma

Birleş yarına bırakmayanlarla bu işi

Ya hep beraber ya hiçbirimiz

Kurtulmak yok tek başına yumruk ve zincirden

Ya hep beraber ya hiçbirimiz..."

En güzel bayramları kendi ellerimizle yaratacağımıza, bizim olacağına olan inancımızla selam ve sevgilerimizi sunuyoruz...

13 Ocak 2004

Hüseyin Çukurluöz, Bekir Baturu

1 No'lu F Tipi Hapishane C-5/80

Sincan Ankara

Pimi çekili olan sadece "on"lar değil. Pimi çekili olan tüm özgür tutsak kitlesidir. İçten içe kavga içinde yeni bir kavgaya hazırlanıyoruz. Bu süreç de bizim omuzlarımızda aşılabilecektir. Halkımızı utandırmayacak, onlara layık olacağız.

Güne "ben Zehrayım, ben Gültekinim, ben direnişçiyim" diyerek başlıyoruz.

19 Aralık'ta çalınmak istenen, yok edilmek istenen irademizdi, halkımızın iradesiydi. Tam 4 yıldır irademizi koruduk, çelikleştirdik. Bugün halkımızın umudu biziz. Bugün halkın geleceği bizimle harlanıyor, sınavdan geçiyor. Biz kazanırsak halkımızın geleceğini, özgürlüğünü kazanmış olacağız. Biz kazanırsak zalimlerin saltanatlarını yıkacağız ve döktükleri kanda boğacağız onları. Kazanmaktan başka çaremiz yok, başka yolumuz, yönümüz yok. Çünkü kazanmak nakşedilmiştir yüreklerimize.

Ne hayalperestiz, ne de umut tacirleri. Biz tarihin çocuklarıyız. Spartakistler'den Che Guevaralar'a, Bedreddinler'den Mahirler'e taşınan geleneğin mirasçısıyız. Misyonumuz büyük, utkumuz büyük. Çünkü biz güneşin ülkesini istiyoruz. Çünkü tarih baba, yaşamda söz hakkına sadece ve sadece direnenler sahiptir diyor. Biz geleceğimizde söz sahibi olmak için direniyoruz. Zafere kadar da direneceğiz.

Biz tarihin çocuklarıyız. Payımıza emperyalizm çağında bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde emperyalizme karşı mücadele etmek düştü. Kabulümüzdür.

Payımıza yeni-sömürge olan ülkemizde F tiplerinde tecrite-izolasyona karşı direnmek düştü. Çünkü teslim alınmak istenen, izole edilmek istenen halkımızdı. Emperyalist güdümlü bu politikaya dur demek boynumuzun borcuydu. Halkımıza dayatılan, irademizi teslim alma politikası, dördüncü yılına giren destanımızla boşa çıkartıldı. Ama daha bitmedi kavgamız, daha söylenmedi son sözlerimiz. Bundan sonra içerisiyle-dışarıyla vura öle yol alacağız.

Sağır sultanlar bilsin ki, delinmez sanılan kayaları, damlaların sürekliliği deler. Şimdi birer damlayız. Damlalarımız dört yıldır sürekli olarak delmeye devam ediyor zulmün duvarlarını. O duvarlar vız gelir bize. Tarih bizi yazmaya devam ediyor ve kazandığımızı da yazacak.

Hüseyin Çukurluöz, Bekir Baturu

Gültekin Koç Ölüm Orucu Ekibi Direnişçileri

Sincan 1 No'lu F Tipi

Son pişmanlık yasası da fiyasko!

*Şimdi siz söyleyin bakalım;
pişmanlık yasasını çıkardığınıza pişman mısınız?*

Yasa çıktığında biz söylemiştik; şimdi resmi yetkililer itiraf ettiler...

Biz söylemiştik; "Asıp, kesip, terörle, cezayla 'yaptığına pişman etmek'ten başka bir çözümü yok oligarşinin... Peki ne olacak? Üç beş kişi, hatta deyin ki, üç yüz beş yüz kişi 'pişmanım' deyince Kürt sorunu çözülmüş mü olacak? Bitecek mi hak ve özgürlük talepleri?" (Ekmek ve Adalet, sayı 61, 18 Mayıs 2003)

Şimdi onlar açıklıyor:

Emniyet Genel Müdürlüğü Sözcüsü Ramazan Er, haftalık açıklamalarında şu ana kadar yasa-
dan 700'den fazlası Hizbullah ve diğer İslamcılardan olmak üzere 1534 kişinin yararlandığını açıkladı. Yasanın süresi de 6 Şubat'ta, yani bu yazının yayınlandığı tarihte dolmuş olacak.

Evet, üç yüz, beş yüz kişi pişmanım demiş.

Soralım yasanın sahiplerine: Peki ne oldu? Bu yasayı hani "Kürt sorununu çözmek" için çıkarıyordunuz, "toplumsal barış" kurulacaktı hani bu yasayla? Hani örgütleri tasfiye edecektiniz? Bu kaçınıcı pişmanlık yasası?

Hiçbirinde oligarşinin aldığı sonuç değişme-

di. Reformist solun pişmanlık yasasını meşrulaştırma-kanıksatma tavrı da işine yaramadı oligarşinin.

Hizbullahçılar, Sivas katliamcıları, **kendileri-ne yakışanı** yaptılar. Takiyye ve devletle işbirliği, öylesine yerleşmiş ki kültürlerine, itirafçılık, muhbirleşme gibi bir düşkünlük bile onlara fazla yabancı gelmiyor.

Hizbullahçıların büyük bölümü, Sivas katliamı sanıklarının tamamı "pişmanlık yasası"ndan yararlanmak için başvurular. Böyle bir katliamdan "pişmanlık" duymaları olumlu görülebilirdi belki, ama onların ki, işledikleri halk düşmanlığı suçundan pişmanlık değil; onlar inançlarını bile savunacak kişilikte değillerdir. Sadece hapislikten kurtulmak için "pişmanım" diyorlar. Halka karşı suç işleyenlerin pişmanlığını dile getireceği yer oligarşinin mahkemeleri değil, halktır.

Türkiyeli devrimciler, vatanseverler, ilerici-ler, ise pişmanlığa, muhbirliğe prim vermediler, vermeyecekler... Artık şunu görün ki, her çıkardığınız pişmanlık yasasından siz pişman olacaksınız!

Sayı 97

31

8 Şubat
2004

Abdülkadir Aksu'nun ve CHP'nin "işkenceye karşı mücadelesi"(!)

CHP'li Onur Öymen'in Türkiye'deki işkence iddialarına ilişkin verdiği soru önergesi, İçişleri Bakanlığı tarafından cevaplandı.

AKP'nin İçişleri Bakanı'nın açıkladığına göre, 3 Kasım 2002'den 1 Aralık 2003'e kadar, işkence iddiasıyla 33 personel hakkında işlem yapılmış, bunlardan 18'i hakkında **takipsizlik** kararı verilmiş, 15'i hakkında ise adli işlem sürüyormuş. Kısacası bir yıl içinde işkenceden ceza alan tek bir polis-jandarma yok; **SIFIR İŞKENCE!!!** Bravo AKP'ye.

İçişleri Bakanlığı, "kötü mu-

amele"den de 221 personel hakkında işlem yapıldığını, bunlardan 3'ü hakkında mahkûmiyet kararı verildiğini açıklıyor. Yakında "sıfır kötü muamele"ye de ulaşılacak demektir.

"Sıfır işkence" iddiasıyla işbaşına gelen AKP hükümeti, işkencecilerin en büyük hamisi olmuştur. Yerel seçimlerde işkenceciliği tescilli polislerin AKP'den aday adayı olması rastlantı değildir.

CHP Genel Başkan Yardımcısı **Onur Öymen**, soru önergesine verilen cevapla ilgili yaptığı basın toplantısında

"AB ilerleme raporunda ülkemizdeki işkence konusunda bazı iddialar var. Hükümetin verdiği rakamlarla bunlar arasında bariz bir çelişki var, bunun takipçisi olacağız" dedi.

CHP bugüne kadar hangi işkence olayının takipçisi oldu ki, bundan sonra olsun?

Ülkemizdeki işkence gerçeğini bile, ancak "AB raporları aracılığıyla" gündeme getirebilen bir parti, zaten ülkeden, halktan kopmuş demektir. Burnunun dibindeki işkencelerden bihaber olan CHP, yerel seçimler arifesinde AB raporunu kullanıp biraz "**demokratlık**" şovu yapıyor, hepsi o kadar. Yerel seçimlerden sonra, AB raporunu da unuturlar.

"Birer politik gösteri konserleri. Grev yerinde, miting meydanında, yürüyüş kolunda yeni bir eylem türkülerini... Mücadele, Grup Yorum'un yeşerdiği bir ağaçtır. Umutsuzluk, en büyük gūnahtır. Her zorluğu yenecek panzehir, insanın içindeki inançtır, mücadele azmidir. Onlar bu inançla bilenip, söylüyorlar türkülerini. Düzenin, baskıcı yasaları bu yüzden çaresiz. Çünkü, onların inançları; doğanın, bilimin yasalarıdır. Bu inançla yazılıyor, halkın yasaları."

(Bir Kar Makinesi Grup Yorum, Tavır Yayınları)

Aslolan Yürümektir, Işık Varsa Sonunda

Grup Yorum'un yürüyüşü, soluk soluğa bir yürüyüştür. Durmak, dinlenmek, soluklanmak yoktur bu yürüyüşte. Halkın acıları, yoksullukları, öfkesi kadar kesintisizdir bu yürüyüş. Çünkü Yorum, halkın türkülerini, marşlarını yapıyor. Halkın kavgası, acıları tükenmedikçe, Yorum'un yürüyüşü de durdurulamıyor.

Ama, kurulduğu günden bu yana, tüm iktidarlar, durdurmak istediler bu yürüyüşü. Adeta, hükümetlerden bağımsız olarak bir **"devlet politikası"** olarak uygulandı, Yorum'a yönelik baskılar. Örgütlü sanatçı kimliğiyle, halkı kavgaya davet eden türkülerıyla düzen için "tehlikeydi" onlar. Baskıyı, yasağı, gözaltı ve tutuklamaları hiç eksik etmediler üzerinden. Yüzlerce konseri yasaklanan, elemanları tutuklanan, işkencelerden geçirilen, kasetleri yasaklanan, çalışmalarını sürdürdükleri mekanların kapılarına kilit vurulan bir başka örnek yoktur dünyada.

Yorum'a yönelik baskıları ele almadan önce burada bir parantez açarak, yakın zamanda 32. Gün programında yer alan Grup Yorum belgeseline ilişkin birkaç şey söyleyelim. 18 yıldır yaşananlara rağmen, Yorum'un engellenememesi görmezden gelinecek bir olgu değildir. Sanki, bugün üzerindeki baskılar sona ermiş gibi, "dün bunları yaşamıştı, bugün demokratikleşiyoruz..." havasında sunulan bu programda, baskı uygulanmasa da halkın Yorum'un çağrısıyla sokaklara dökülmediği, onun fikirlerini kabul etmediği, dolayısıyla düzen için tehlike olmadığı, iktidarların boş yere korktukları... vb. vb. tespitlere yer verildi. AB'cilerin, halkın kavgasının uzun solukluluğundan, örgütlenmeden anlamayanların, gecekondu'lara adım atıp gencecik insanlarımızın dilinden Yorum türkülerini duymayanların ucuz değerlendirmeleridir bunlar. Devrimci düşünceye düşmanlık, Yorum üzerindeki baskıların dile getirildiği koşulda dahi elden bırakılmıyor. Bu bile, bu programı yapanların, düzen adına korkmaya devam ettiklerinin en iyi göstergesidir.

**Tüm Yorumcular
Tutsak Olsa da, Küllerinden
Yeniden Doğuyorlar**

Yorum'u yok etme politikasına, sayısız konser yaşı, sayısız gözaltı, işkenceyi, kültür merkezlerinin basılmasını sıralayabiliriz. Ancak en çarpıcı şekilde, Mersin'e konser için gittikleri süreçte yaşananlar, hem Yorum'u anlatma hem de baskıları anlatma açısından örnektir.

Mersin konserleri yasaklandı. Bu emekçi kentinde Yorum'un sesi duyulmamalıydı. Ama Yorum'u susturmak da o kadar kolay değildi. Yorumcular konserin yapılacağı salonun önüne gidip baskıları küçük bir konserle protesto ettiler. 'Güleycan'ı okumaya başladılar. Gitarları, bağlamaları ile türküyöyleyen Yorum'un üzerine onlarca işkenceci çullandı. Yaka paça gözaltına alındılar. Gözaltında kaldıkları iki gün boyunca işkence gördüler, hakaretlere uğradılar, onur kırıcı davranışlarla karşılaştılar. Polis eğer bir daha Mersin'e gelirlerse onları havaya uçuracaklarını söylüyordu. Özellikle Anadolu'nun bütün kentlerinin polisleri, valilerinin düşüncesiydi aslında bu. Her türlü keyfiligi yaşama geçirdikleri, baskıyı pervasızca sürdürdükleri, kitlelerin korkuyla sindirildiği

Kavga Günü Yorum'suz Olmaz

Hiçbir 1 Mayıs yoktur ki, Grup Yorum, pankartları, türkülerini ile meydanlarda olmasın. Kavganın, emeğin, alınterinin türkülerini yapanlar, emekçilerin mücadelesi ve dayanışma gününde hep alanlarda oldular.

Anadolu kentlerinin yöneticileri Yorum'un gelmesini istemiyordu. Statükoda gedikler açılacak, kitlere umut, cesaret mesajları verecekti Yorum. Sadece konserler değildi yasaklanan. Aynı bakışla, ülke çapında yasak kararı bulunmayan birçok kasetleri Anadolu kentlerinin kimisinde valilik kararlarıyla yasaklandı.

Dokuz Grup Yorum üyesi Mersin'de tutuklandı. "Çalışma mekanları" Mersin E Tipi Hapishanesi olmuştu. Müzik aletlerine el konulması faydasızdı. Plastik borudan kaval, permatikten pan flüt yaptılar. Burada yapılan bestelerle birlikte "Cemo" albümü şekillendi. 63 gün tutuklu kaldılar. İçerisi ve dışarıyla kolektif çalışmaları kesintiye uğramadığı gibi, 9 elemanı tutukluyken, dışarıda sadece iki elemanı kalmışken yeni bir Grup Yorum daha çıktı. Konserler verdiler. Yorum'un kişilerden bağımsız, bir misyon olduğu daha da netleşti kafalarda. Halk tükenmedikçe Grup Yorum da tükenmezdi.

İktidar, Mersin hukuksuzluğuna da boyun eğmeyen Yorum'a saldırılarını sürdürdü. 1992 Eskişehir konseri sonrası Yorumcular hakkında giyabi tutuklama kararı verildi. Yorumcular mahkeme gününe kadar teslim olmayarak "fırası" olarak faaliyetlerini sürdürdüler. Mahkemeye yüzlerce Yorum dinleyicisi ile birlikte çıktılar. Mahkeme kürsüsünde onları yargılamaya hazırlanan Konya Devlet Güvenlik Mahkemesi, karşılarında, devrimci mücadelenin meşruluğunu, kavganın türkülerinin susmayacağını, halkın kültürünün yozlaştırılmayacağını savunan bir Yorum buldular. "Türküler Susmaz, Halaylar Sürer" sözü, sloganlaşıp, tüm konserlerinde binlerce kişi tarafından haykırılır hale geldi.

Yorum'un düzenin gayri meşru baskıları karşısında teslim olmayışının bir başka örneği de, Yorum elemanı Üfuk Lükör'in 1999'da 3 yıl 9 ay hapis cezasının meşru görülmeyle, çalışmalarını yurt dışında sürdürme kararının alınması oldu. Üfuk, halen Yorum'un çalışmalarına yurt dışından katılmaya, kolektif yapının parçası olmaya devam ediyor.

Hiçbir Karar, Grup Yorum'u Yolundan Döndüremez

Yorum'un baskılar, yargılamalar, tut-saklıklar karşısında, 18 yıldır yıkılmayan bir anıt gibi duruşunun altında yatan en önemli etken, mücadelenin kararlılığı ile donanmış olmaları ve sıradan bir müzik grubunun ötesinde bir misyon olmalarıdır. Konya DGM'de yaptıkları savunma, Yorum'un, bir anlamda baş eğmezliğinin manifesto-sudur. Yorum, "Bu ses hiç susmayacak" başlıklı savunmasında şöyle meydan okur baskılara;

"Bu salonda, mücadelenin sanatı ve sanatsal faali-

Grup Yorum Albümlerinden

YÜREK ÇAĞRISI: Nisan 1991. Haftalarca Zonguldak madencilerinin direnişlerinin içinde yer aldılar. Madenci direnişini anlattıkları albüme, Kürt halkının kendi dilinde müziğini de taşıdılar. Anadolu'da yaşayan tüm halkların sesidir Yorum. Çerkezçe parça da bunu perçinleyen bir örnek olarak yer aldı.

CESARET: Haziran 1992. Cesaret, Mısıri Kız, Dağlara Gel... Yorum, türkülerini kavganın, mücadelenin ateş hattına sürmeye devam ediyor. Cesaret; mücadelenin yılın gerçeğini anlatır: kanla, katliamla, baskılarla halkın mücadelesi engellenemez, yeter ki, kavgada cüretli olunsun.

HİÇ DURMADAN: 1993. Yoğun mücadele süreçleri, yoğun acılar yaşanıyor. Mücadele ve Madımak'ta diri diri yakılmanın acısı ezgilere yansırken, kayıpların, infazların yoğunluğunun sürdüğü bu günlerde, sosyalizm yürüyüşünde durmak yok.

İLERİ: Ocak 1995. Kimi üyeleri yurtdışına çıkmak zorunda kalmış, kimisi hapishanede. Ama yürüyüş durmuyor, Yorum'un temposunda değişen hiçbir şey yok. Ve dünyada bir ilk gerçekleşiyor. Hapishane, yurtdışı ve OKM üçgeninde yapıyor kaset; devrimci yaratıcılık ve kararlılık sınır tanımıyor.

GELİYORUZ: 1996. Kavgada destanlar yazılmaktadır. Gazi ayaklanması, Sibel'in direnişi... Ve Yorum ilk kez "destan" denemesini Sibel Yalçın Destanı ile yapar. Lazca, Kürtçe, Arapça şarkıların da yer aldığı albüme yer alan Gazi Marşı ise hala dillerdedir. Gecekondu gençliği bu marşı her duyduğu yerde, öfkeli adımlarını vurarak, "titre oligarşi..." sloganlarıyla yoksulluğa ve zulme öfkelerini haykırmakta. Yorum misyonunun güzel bir örneği...

yetleri yargılanmaktadır. Bugün duruşmaya, insanlık tarihine önemli kazanımlar olarak yazılmış bir tavrı sürdürmeye geldik. Roma arenalarında, Ortaçağ'ın engizisyon mahkemelerinde, Osmanlı zindanlarında, Nazi toplama kamplarında ve Anti-Komünist Soruşturma Komiteleri'nin karşısında, yargılanan Phrynichus'un, Pir Sultan'ın, Paul Robeson'un, Nazım Hikmet'in, Victor Jara'nın ve daha binlerce sanatçının oturduğu sandalyede oturuyor; çıkarıldığı kürsüden konuşuyoruz. İnsani değerleri, erdemi, onuru yücelten bu mirasa sahip çıkmaya çalışacağız. Bu ülkede sanatçıların da çağdışı karanlıklara ve yasakçı yasalara karşı direnme geleneği yaratabileceğini kanıtlayacağız. Bunun için buradayız! Tutuklama kararları, zindanlar, baskı ve işkence bizi yıldırılmaz! Sanatımız, büyük insanlık davasına sahip çıkmaya devam edecek. Emekçi yığınların, özgür, eşit ve kardeşçe bir dünya kurma mücadelesine; bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesine katılmaya devam edecek türkülerimiz.

İşte şimdi karşınızdayız!

Emirlerin, yasaların, zincirlerin, demir parmaklıkların, darağaçlarının, halktan yana sanatı yok edilebileceğini mi sanıyorsunuz? EMEKÇİ HALKIN SÖYLENECEK SÖZÜ OLDUKÇA, MÜCADELE SÜRDÜKÇE GRUP YORUM SUSMAYACAK!

Hiçbir karar Grup Yorum'u yolundan döndüremez! Toplumsal ve siyasal gerçekliği yorumlayışı, ülkesini ve dünyayı değiştirme mücadelesinde duyduğu sorumluluk, devrimci sanatçı tavrı, Grup Yorum'un, hiç susmayacağını gösteriyor. Halkın hak arama ve alma mücadelesi eyleme dönüşürken, Grup Yorum, bu mücadeleyi omuzlayan kolektif yapının içinde, mücadelenin acılarını, sevinçlerini, umutlarını ve öfkelerini iliklerinde duyarak yaşamaya ve türküleştirmeye devam edecek!

Hiçbir karar Grup Yorum'u yolundan döndüremez! Hayat, yürüdükçe geniş meydanlara açılan bir yol seriyor önümüze. Yürüdükçe, çiçeklenen dağları, kırları getiriyor bize. Adım attıkça yıkılan, her köhnemiş duvarın yerinde, tuğlaları, kavganın alevinde pişirilmiş; harcına, halkın öfkesi, coşkusu ve alınterinin katıldığı bir yapı yükseliyor.

Hiçbir karar Grup Yorum'u yolundan döndüremez! "Dünyanın kırlarında, varoşlarında, sokaklarında, fabrikalarında, okullarında, özgürlük güneşine koşanlara selam olsun!" Özgürlük mücadelesinin sesi, Grup Yorum'un sesi hiç susmayacak!

"Gelecek bizindir, gelecek işçilerin ve ezilen halklarındır! Türkülerimiz bir gün zafer türküleri olarak söylenecek. Buna inanıyoruz. Bu inanç için mücadele etmekten onur duyuyoruz!"

Baskılar boş yere göğüslenmiyor. Yarın zafer türküleri söyleyebilmek için çekiliyor bugün acılar. Yorum'a kesintisiz yürüyüşünde güç veren de, zafer türkülerini alanlarda milyonlara söyleyeceği güne duyulan özlem ve inançtır, yolun sonundaki ışıktır...

- Sürecek -

Devrimci Müzik

Grup Yorum müzikte bir çizginin adı olmuştur artık. Onun çizgisinde müzik yapmak için gruplar kurulmaktadır. Yorum'un müziği için çok şey söylendi. "Özgün müzik", "çağdaş halk müziği", "Anadolu pop", Akdeniz ve Latin müziklerinden esinlenen yeni şarkı akımı denildi. Tüm bu değerlendirmeleri nasıl bir anda bir yana atmak doğru değilse, hiçbirisi de tek başına Yorum'u anlatmaz. Bu nedenle Yorum daha önce kullandığı "çağdaş halk müziği"ni kullanmayı terk etti.

Yorum müziği hiçbir kalıba sokulamaz. Halka coşku, moral verecek, kavgaya davet olacak, acısını notalarda ve sözlerde duymasını sağlayacak, isyanını ezgilerin haykırışıyla ifade edecek, hangi müzikte, akımda ne kadar olumlu yan varsa alır. Halk müziğinin Anadolu halkının acılarını ve kavgalarını, dağlara tutkun isyanlarını anlatan ezgileri süzülüp gelir, dünya halklarının devrimci kavgalarından gürül gürül akar notalar, batının-doğunun enstrümanları ve ezgileri toplaşır, Latinler'in yasaklanmış çalgılarla söyledikleri yasaklanmış türkülerinden rüzgarlar dokunur bağlamalarına. Halklara ait güzel olan, kavgaya dair olan ne varsa Yorum'un müziğinde bütünleşir. Bir isim vermek gerekirse ona, hem anlayış, hem de içerik bakımından, Yorum'un müziği Grup Yorum çizgisinde **devrimci müziktir**. O, devrimci müziğin bugünkü Türkiye'de öncüsü ve temel yapıtaşıdır. Sürekli yenilenmesi, gelişmesi, güçlenip kitleler içinde daha fazla yer etmesi de bundandır.

Müziğine, sözlerine dair değinilmesi gereken bir başka nokta da, "**slogancılık**" eleştirileridir.

Belirtelim ki, eleştirilerin sahibi **küçük-burjuva aydınlarıdır**. Özellikle 12 Eylül sonrası, yakıcı gerçekleri, vahşetleri, katliamları, dayanılmaz acıları dahi "imgeler" yoluyla anlatmak, dolayısıyla düzenin baskısını geçştirme kaygısıyla birlikte halk için de sanatı anlaşılabilir hale getirmek, bu kesimlerin temel sanat anlayışı olagelmıştır. Aynı şey, baskıya, zulme karşı mücadeleyi anlatmak için yola çıkıldığında da karşımıza çıkmakta, halk bu mücadele çağrısından da hiçbir mesaj almamaktadır. Hitap edilen, küçük-burjuva aydındır, milyonlarca halk değildir. Elbette halkın mücadelesinin gerilemesi, ilerlemesi de bu tartışmada belirleyicidir.

Sanatta imgeler mutlaka önemlidir, ancak bu, anlatılmak istenene güç katıyorsa. Türkiye gerçeği yumuşatılamayacak kadar sert ve keskindir. Yorum bu halkın müziğini, böyle bir ülkede verilen kavganın müziğini yapıyor. Slogan denilen de budur.

"Bireyin iç dünyası"nın yansımadığı eleştirilerinin kaynağı da aynıdır. "Bireyin sorunları" halkın sorunlarıyla bütünleştiği oranda bir anlam kazanır, müziğin işlevine anlam katar. Sevda türkülerine bakış da aynı şekildedir. Kavgayla bütünleşen sevdanın türküleridir Yorum'un sevda türkülerini. Tıpkı, "sevdalınız komünisttir" diyen Nazım'ın sevda dizeleri gibi.

Wolfowitz'in “Cesaret” Gösterisi Direnişin Füzeleriyle Cevaplandı

Irak direnişinin işgalcilere yönelik eylemleri, geçen hafta boyunca kesintisiz bir seyir izledi. Hem Amerikalılar, hem işgal koalisyonuna ortak olan İngiliz, Polonyalı vb. güçler, hem de işgal yönetiminin emrinde polislik yapan işbirlikçiler, direnişçilerin eyleminin hedefleri oldular.

30 Ocak; Başkent Bağdat'ta ise, Hollanda Büyükelçiliği'ne roket saldırısı düzenlendi.

31 Ocak; Kerkük kenti yakınlarında yola yerleştirilen bombanın patlaması sonucu, 3 işgalci Amerikalı cezalandırıldı. Yine kuzeydeki Musul kentinde, bir polis karakoluna bomba yüklü araçla düzenlenen eylemde 9 kişi öldü, 45 kişi yaralandı.

1 Şubat; Tikrit kentinin güneyindeki Balad bölgesinde lojistik destek üssüne düzenlenen roket saldırısında 1 ABD askeri öldü, 12'si de yaralandı.

2 Şubat; Kerkük'te devriye gezen 4 Iraklı polis el bombalı saldırı sonucu yaralandı.

İşte bu eylemlerin ortasında 1 Şubat'ta ABD Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz de Bağdat'a geldi. Belli ki, “Saddam'ın yakalanmasıyla direnişin biteceği” propagandalarının çökmesiyle morali bozulan askerlerine moral vermek istiyordu. Ayrıca, önceki gelişinde, direnişçiler onun kaldığı El Reşid Otel'i'ni roketleyerek selamlamışlar, bu eylemde ABD'li bir işgalci albay ölmüştü. Wolfowitz tekrar Bağdat'ı ziyaret ederek “cesaret” gösterisi yapacaktı.

Wolfowitz, 2 Şubat'ta Musul'daydı, onun Amerikan askerlerini ziyaret ettiği sırada, kentte direnişçiler tarafından işgal kurumlarına yönelik roketli saldırılar düzenlendi. 3 Şubat'ta ise Kerkük'teydi Wolfowitz. Bu kez direnişçilerin soluğunu daha yakından hissetti. Önce işgal komutanlarıyla, ardından Arap, Türkmen ve Kürt işbirlikçileriyle görüşmeler yaptığı Amerikan Üssü'ne roket saldırısı düzenlendi. Eylem gerçekleştirildiğinde, Wolfowitz üsten henüz çıkmıştı. (Roketlerin düştüğü havaalanı içindeki Amerikan Üssü'nden çıkan işgalci askerler, rastgele açtıkları ateşte, halktan bir Iraklı'yı katlettiler.) Burjuva basının da “Roketler Wolfowitz'in peşinde” başlığıyla verdikleri eylemlerin anlamı açıkltı.

Direnişçiler, Wolfowitz'i adeta adım adım takip eden füzeleriyle, işgalcilerin Irak'ta ellerini

kollarını sallayarak dolaşamayacaklarını tüm dünyaya bir kez daha gösteriyorlardı.

Hem işgalci, hem güçlü!

İşgal valisi Bremer, geçen hafta yaptığı açıklamada Saddam için Irak Geçici Yönetimi'nin denetiminde özel mahkeme kurulacağını belirtti. Ama açıklamanın asıl önemli yanı, “Saddam Hüseyin soykırım ve komşu ülkeleri işgalden yargılanacağını” belirtmesiydi.

İşgalci gelmiş ve işgal ettiği ülkenin yöneticilerini işgalcilikten yargılamaya kalkışıyor. Adeta bir “kara mizah”! Tüm dünyayı işgale soyunan ABD'nin yapabileceği en son suçlama “işgalcilik” suçlamasıdır.

KDP ve KYB bürolarına saldırı

1 Şubat'ta, bayramın birinci günü, Güney Kürdistan'ın Hewlêr kentinde, IKDP ve İKYB bürolarına karşı bombalı saldırılar gerçekleştirildi. İntihar eylemi biçiminde gerçekleştirildiği belirtilen saldırılarda, 109 kişi ölürken, yüzü aşkın kişi de yaralandı.

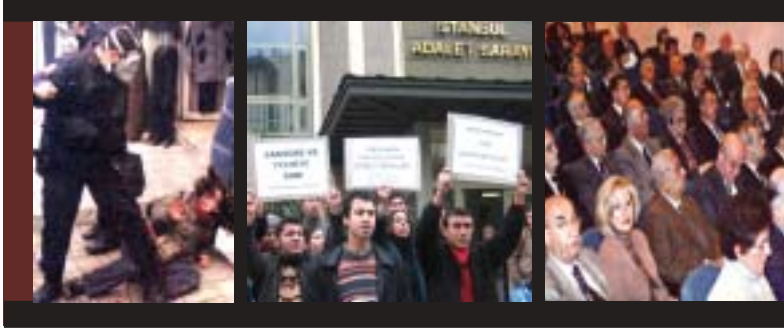
IKDP ve İKYB bürolarında bayramlaşma sırasında gerçekleştirilen eylemlerde, KDP'nin üst düzey yöneticilerinden Sami Abdurrahman da içlerinde olmak üzere, her iki partinin yöneticilerinin yanı sıra, halktan, çocuklardan da pek çok kişi öldü.

Öldürülenler arasında bölge parlamentosunun bazı bakanları, başbakan yardımcısı, Erbil valisi ve yardımcısı da vardı.

Eylemlerin ardından kimileri eylemi “Türkiye kontrgerillası”nın, kimileri ise El Ensar adlı işgale karşı direnen İslamcı bir örgütün yaptığını belirtirken, Irak'ta halkların birbirine düşmesini ellerini oğuşturarak bekleyenler ise “Arap-Kürt çatışması” teorileri yaptılar. Bu spekülasyonlar bile, Irak halkı için tek doğrunun, işgalciye karşı birleşmek olduğunu gösteriyor. Irak sınırları içinde yaşayan Kürt, Türkmen, Arap, Şii, Sunni halklar, işgalciye karşı birleştiklerinde, provokasyonların önü kesilmiş, halkları birbirine düşürme oyunları bozulmuş olacaktır.

Düzen, gençliğe karşı TÜM KURUMLARIYLA saldırı halindedir

Sayı 97

36

8 Şubat
2004

Gençliğin bugün karşı karşıya olduğu, sıradan, her zaman süren saldırılardan farklı bir saldırdır. Gençliğin son 24 yıllık tarihinde, gerçekte soruşturmaların, okuldan atmaların, polisin gözaltı ve tutuklamalarının olmadığı hiçbir dönem yoktur. Bugünkü saldırılar, gençliğin 1986-87'lerde yeniden örgütlenme ve mücadele doğrultusunda önemli adımlar attığı dönemdeki saldırıyla kıyaslanabilir örneğin. Her iki saldırıda da düzenin öncelikli saldırı araçları soruşturmalar, okuldan atmalar, polis saldırıları, gözaltı, işkence ve tutuklamalar, bugün F tipleri, gençliği sindirme saldırısını tamamlamaktadır.

Polis, yargı ve YÖK, tam bir işbirliği içinde çalışıyor. Tabii AKP'nin yönetiminde.

AKP'nin polisi, rektörlüklere, dekanlıklara talimat gibi yazılar yazıp; şu şu öğrenciler hakkında soruşturma açılmasını, okuldan uzaklaştırılmalarını istiyor, YÖK'ün dekanları, rektörleri, bilim adamlığını da, hukuku da ayaklar altına alarak emri anında yerine getiriyorlar. Savcılar, hakimler devreye sokuluyor. Onlar da "temsilcisi"

TAYAD'lılar Gençliğin Yanında

Adana'da öğrencilerin soruşturmalara karşı sürdürdüğü açlık grevine TAYAD'lı Ailelerden destek geldi. Gruplar halinde nöbetleşe olarak eylemi sürdüren öğrencilerin taleplerine sahip çıkan TAYAD'lılar, 30 Ocak günü "EVLATLARIMIZ YALNIZ DEĞİLDİR" pankartı açarak AKP il binasına yürüdü.

TAYAD'lı Aileler adına açıklama yapan Yasemin Sanar, gençliğe yönelik soruşturma saldırısının keyfi ve hukuk dışı olduğuna dikkat çekerek, hedefin devrimci demokrat öğrencileri tecrit etmek olduğunu dile getirdi. Açlık grevindeki öğrencilerin ve ESP'nin de destek verdiği eylemde, "F Tipi Üniversite İstemiyoruz", "Yaşasın Açlık Grevi Direnişimiz" sloganları atıldı.

oldukları düzenin hukukunu bile ayaklar altına alarak en sıradan protesto eylemleri nedeniyle öğrenciler hakkında onlarca yıllık "ağır hapis" cezaları veriyorlar.

Ankara'da YÖK eylemine katıldıkları iddiasıyla 96 öğrenciye 8-10 yıl hapis istemiyle dava açıldı. Bu davanın gençliği sindirme saldırısının bir parçası olarak açıldığı o kadar aşikar ki, haklarında üç-beş gün de değil, onlarca yıllık hapis cezaları istenen öğrencilerin ifadesinin alınmasına bile gerek görülüyordu.

Savcı Hamza Uçar, aynen polis-dekanlar gibi polis fezlekesiyle yetinmiş, öğrencilerin birçoğunun ifadesini almadan dava açmış ve pervasızca bunu iddianameye de şöyle geçiyordu:

"... Her ne kadar tüm sanıkların savunmaları alınamamış ise de... tüm sanıkların celp ve savunmalarının alınmasının çok zaman alabileceği kanaatine varılması nedeniyle söz konusu sanıkların savunmalarının alınması tamamlanmadan kamu davasının açılması gerektiği.."

Oligarşinin acelesi var.

Acelesi var çünkü, onlarca ilde gençlik dernekleri kuruluyor. Gençlik örgütsüzlüğü aşma yolunda ciddi adımlar atıyor. Üstelik, o kadar soruşturmalara, okuldan atmalara rağmen, örgütlenme hakkını savunan gençlik, soruşturma terörüne karşı eylemleriyle direnişini yaygınlaştırıyor. Bu "tehlikeli" gidiş bir an önce durdurulmalı!

Öğrencilere karşı da tecrit ve sansür!

Saldırı merkezi bir saldırdır. Tüm illerde aynı yöntemlerle sürdürülmektedir. Öğrencilerin iki aydır süren eylemleri karşısında ise, Milli Eğitim Bakanlığı, AKP iktidarı böyle bir sorun yokmuş gibi davranmaktadır. Burjuva medya, aynı durumdadır, gençliğe karşı uygulanan soruşturma terörüne de, bu teröre karşı direnişe de sansür uygulamaktadır.

YÖK konusundaki tartışmada yazan çizen görüş açıklayanlar da en somut ve yakıcı sorunu yok saymaktadırlar. Aynı tecrit ve tecrite karşı direniş gibi, gençliğe baskılar ve gençliğin direnişi de "sakıncalı konu" ilan edilmiş gibidir. Ne yapıp edip mevcut dinamikler ezilmeli, gençlik sindirilmelidir. Herkesin artık iyi bildiği bir "devlet politikası" zihniyetiyle sürdürülen baskılara bu

çerçeve de tüm düzen kurumları ortak edilmektedir.

Yarı Yıl Tatili Fırsatı

Üniversitelerin açılması ile başlayan soruşturma terörü, yarı yıl tatilinde de devam ediyor. Tatile giren Çukurova Üniversitesi'nde 30 öğrenciye "F ve D tipi cezaevlerini protesto ettikleri için" soruşturma başlatıldı. Kütahya Dumlupınar Üniversitesi'nde de 43 öğrenciye soruşturma açıldı. İstanbul Üniversitesi'nin ilk dönemin kapanışına üç gün kala İstanbul Gençlik Derneği'nden üç öğrenci birer haftalık uzaklaştırma cezası aldıkları için finallere sokulmadılar.

Eskişehir Anadolu Üniversitesi ve Yıldız Teknik Üniversiteleri'nde açılan soruşturmaların geri çekilmesi, İstanbul Üniversitesi'ndeki 'ihtiyati tedbir' kararlarının kalkması, bir anlamda kazanım olarak değerlendirilebilir. Fakat sorunların çözümü için yeterli değildir. Bir yandan bazı soruşturmalar geri çekilirken, diğer yandan bir çok yerde de soruşturmalara yenileri eklenmekte, cezalar verilmektedir.

AKP iktidarı ve YÖK, öğrenci gençliği tepkileştirmek, duyarsızlaştırmak için seferber olmuş durumdadır.

Soruşturmalar F tiplerinde sürdürülmekte ve halkın diğer kesimlerine karşı sürdürülen tecrit politikasının gençlik ayağıdır. Hapishanelerde devrimci tuksaklar tektipleştirilmek, kişisizleştirilmek istenirken, aynı şey üniversitelerde de öğrenciler için istenmekte, halkının, ülkesinin ve kendisinin sorunlarına sahip çıkmayan bir gençlik hedeflenmektedir.

Öğrenci gençlik, 60'lardan bu yana gelen mücadele geleneğiyle, birileri "sorunlarına sahip çıkmasını" dedikçe, soruşturma açtıkça, ceza yağdırdıkça, daha çok sahiplenecek, daha çok mücadele edecek, daha büyük bir güçle örgütlenmeye yönelecektir.

Aydınlara Desteği Sürüyor

Düzenledikleri basın toplantılarıyla, Beyazıt'ta düzenlenen eylemlere katılarak gençliğe destek veren aydınlar, soruşturma terörüne karşı neler yapılabileceği konusunda bir toplantı düzenlediler. Soruşturmalarla karşı direnişi sürdüren öğrencilerle birlikte Makine Mühendisleri Odası Lokali'nde yapılan toplantıda "Soruşturmalarla karşı beraber neler yapılabilir. Kurum ve aydınlar bu süreçte nasıl katkı sunabilirler?" sorusuna cevap arandı. Toplantıya Bilgesu Erenus, öğretim üyesi İzzettin Önder'in de aralarında bulunduğu aydın-

lar ve öğretim üyeleri katıldı.

Bursa'da Eylem

3 günlük açlık grevi yapan Özgür Gençlik okurlarının eylemini bitirdikleri gün bir yürüyüş düzenlendi. "YÖK'e, Soruşturmalarla, Baskılara Karşı Açlık Grevindeyiz" yazılı pankart açan öğrenciler, "F Tipi Üniversite İstemiyoruz", "Soruşturma Terörüne Son" ve "YÖK Yasa Tasarısı'na Hayır" dövizleri taşıdılar. Uludağ Gençlik Derneği, Haklar ve Özgürlükler Cephesi, Özgür Gençlik, DPG, YDG'nin de aralarında bulunduğu demokratik kitle örgütleri ve gençlik örgütlenmelerinin katıldığı eylemde Heykel'e yüründü. Burada yapılan açıklamada soruşturmalarla karşı eylemlerin süreceği vurgulandı.

Adana Gençliği: F Tipi Üniversite İstemiyoruz

29 Ocak günü İnönü Parkı'nda toplanan gençlik, soruşturmalarla boyun eğmeyeceğiz dedi. Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin de yer aldığı eylemde, ortak basın açıklamasını Gençlik Derneği'nden Özcan Hır okudu. Eylemde sık sık "Cezalar Geri Alınsın", "F Tipi Üniversite İstemiyoruz" sloganları atılırken, "soruşturmalar, okuldan atmalar, gözaltı ve tutuklamalar gençliği tecrit etme çabaları sonuçsuz kalacak" denildi. Çukurova Üniversitesi'nde 30 öğrenciye soruşturma açıldığı, 6 kişinin okuldan atıldığı, 25 öğrencinin de çeşitli cezalara çarptırıldığını dile getiren Özcan Hır, konuşmasını, "Kazanan yine öğrenci gençlik olacaktır" sözleriyle bitirdi.

Sayı 97

37

8 Şubat
2004

Gençlik, ilk kez karşılaşmıyor böylesine "topyekün" saldırılarla. Her cunta önce onları hedef aldı. Her iktidar, onların üniversitelerini kışlaya çevirmekte öncekini geride bıraktı. Ama gençlik yıldırılmadı. DEV-GENÇ'liler yok edilemedi okullardan... Gençlik iradesini oligarşiye teslim etmeyecek!

STÖ'lerin Gerçek Sahipleri Konuşuyor NATO: Ülkelere STÖ'lerle Girin!

Sivil toplumculuğun emperyalizmin ideolojik hazinesinde olduğu, pratik olarak da emperyalizmin hizmetinde olduğuna ilişkin örnekler çıkmaya devam ediyor.

En son örnek, Hürriyet gazetesinden Yalçın Doğan'ın 30 Ocak tarihli köşesinde aktardığı NATO ve OECD Genel Sekreterleri'nin Türkiye Cumhuriyeti hükümetine ve tekeldi patronlara yönelik öğütleri oldu. Önce doğrudan aktaralım.

NATO ve OECD, Sivil Toplum Kuruluşlarının Tekellerin Çıkarları İçin Nasıl Kullanılacağını Anlatıyor

"Bundan bir süre önce OECD Genel Sekreteri Ankara'ya geliyor.

Bundan bir süre önce, NATO Genel Sekreteri Robertson Türkiye'den bir grup işadamları Brüksel'e davet ediyor. (davet Robertson henüz Genel Sekreter iken).

Ankara'da OECD Genel Sekreteri hükümete, Brüksel'de NATO Genel Sekreteri işadamlarına aynı mesajı iletiyor. Genel sekreterlerin söylediği şu:

"Dünyada şimdi önemli bir gelişme var. Çok sayıda ve çeşitli alanlarda faaliyet gösteren sivil toplum örgütleri (STÖ) var. Bunlar her yerde etkin. Hem geniş halk kitlelerini kucaklıyor, hem de halkı arkasına alarak, hükümetleri etkiliyor."

Bu genel girişten sonra, somut öneri geliyor:

"Hükümet olarak, işadamları olarak, uluslararası alanda herhangi bir adım atacağınız zaman, kendi içinizdeki ve dışardaki sivil toplum örgütleriyle bağlantıya geçin, derdinizi öncelikle onlara anlatın!.. Onların kanalıyla, kamuoyu oluşturmak ve istediğiniz çözüme gitmek, daha kolay!.." (Yalçın Doğan, Hürriyet, 30.01.2004)

NATO ve OECD Kim?

NATO, emperyalistlerin askeri saldırganlık örgütü. Sosyalizme karşı kurulan, bugün de "terörle mücadele" adı altında halkları teslim alma politikasında ABD'nin yedeğinde olan katliamların ittifakı.

OECD (Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü) ise aynı işi, ekonomik yaptırımlar, krediler yoluyla yerine getiren emperyalist tekellerin kuruluşu.

STÖ'lerin, emperyalist askeri bir örgütlenmenin yöneticileri tarafından ele alınışı, onların "sivil" olmadıkları gibi, demokrasi, hak ve özgürlükler, insan hakları gibi kavramlarla da uzaktan yakından ilgileri olmadığını gayet açık anlatıyor.

Şimdi soru şu: NATO hangi politikalarında hangi STÖ'leri, nasıl kullandı?

NATO'nun "ya düşünce değişikliği ya ölüm" kararının, oligarşiye "F tipleri yapın" raporu hazırlayan Avrupa Komisyonu'na bağlı CPT gibi sivil toplum kuruluşları ile arasındaki "fikirbirliği" dışında, pratik bağ, bunun bir örneği olmasın?

CPT ile aynı dili konuşanlar, "Avrupa Standartları'nı, "oda"ları dilinden düşürmeyenler de, bilerek ya da bilinçli bir şekilde o meşhur "kanallardan" biri haline gelmiş olmasın?!...

Yalçın Doğan'ın yazısının başlığı "Şimdi STÖ zamanı" idi.

Biz de, bu kesimlere "şimdi düşünme zamanı" diye sesleniyoruz.

AB'cilerin Gözü Aydın, Artık Güçlü Bir Destekleri Var: Soros'tan AB Üyeliğine Tam Destek

Hürriyet gazetesinden Gila Benmayor, spekülör ve darbeci sivil toplum kuruluşlarının şefi George Soros ile görüşmüş. Soros, Türkiye'nin Avrupa Birliği üyeliğine tam destek verdiğini söylemiş. (30 Ocak/Hürriyet)

Soros'a göre Avrupa Birliği'nin geleceğinde Doğu Avrupa ve Türkiye önemli rol oynayacakmış. Doğu Avrupa ve Türkiye'deki yatırımlarının, sivil toplumcuları dolarlarla beslemesinin bir nedeni de zaten bu. Soros bu ülkelerde ne kadar etkin olursa, yalnız bu ülkelerin kanını emmekle kalmaz, Avrupa'nın geleceğinde de o kadar etkin olur.

Bu arada Soros'un 1979'da "Açık Toplum Enstitüsü"nü niye kurduğunu da öğreniyoruz: "Nazizm, faşizm, komünizm gibi gerçeğe sadece kendilerinin sahip olduklarını iddia eden sistemlere fırsat vermemenin tek yolu demokrasi. Açık topluma inanıyorum ve bu yüzden finans piyasalarında kazandıklarımı buna harcıyorum." Bu kutsal amaçları için de, Soros, eski Sosyalist blok ülkelerinde, Afrika ve Asya'da demokrasi için şimdiye kadar 5 milyar dolar harcamış. Türkiye dahil 50 ülkede temsilcilikleri olan "açık toplum enstitüsü" vakıfları yılda 450 milyon dolar harcıyormuş.

Sivil Toplumculuk Ve Sivil Toplum Örgütleri

Bölüm 1

İşçi sınıfının yüzlerce yıllık mücadelelerle kanları bedeli yarattığı sendikaların, emekçi halkın hak ve özgürlük mücadelesinin araçları olan Demokratik Kitle Örgütleri'nin, kimi yerde gerillanın, halk hareketlerinin, resmen sermaye örgütü olan TUSİAD vb.'lerinin, hatta televizyonların, üniversitelerin sivil toplum kuruluşu olarak gösterdiği bir süreci yaşıyoruz. Sermayenin üniversitesi Doğuş Üniversitesi'nin 22-26 Aralık tarihleri arasında yaptığı gibi "Sivil Toplum Örgütleri Haftası" düzenliyor...

Kavramın genel kullanımının ötesinde ülkemizde daha boyutlu bir çarpıklığın sözkonusu olduğu da açıktır. Bu çarpıklık, neredeyse her kurumu, kuruluşu "sivil toplum kuruluşu" olarak adlandırmada kendisini ifade etmektedir. Hatta, hatırlanacağı gibi ordu bile "en büyük sivil toplum kuruluşu" ilan edildi ülkemizde. Türkiye'de "sivil toplum kuruluşu" tablosuna bakıldığında duraksamadan şunu söyleyebiliriz:

Türkiye'de halk örgütlü!

Artık "sivil toplum kuruluşları rehberi" adıyla rehber düzenleyecek düzeye gelmiş, her yanda bitiveren bu kadar STK'nın anlamı bu mudur gerçekten? Halkın değişik kesimlerinin taleplerini dile getiren örgütlenmeler midir bunlar? Sivil toplumculuk kavramı nereden türedi, kimin, neyin ideolojisidir, neyi amaçlıyorlar, nasıl çalışıyorlar?

Tüm bu soruları cevaplamadan önce "sivil toplum" kavramının kendisinin tarihsel gelişimine kısaca bir göz atalım.

? "Sivil Toplum" Kavramı Nasıl Ortaya Çıktı?

"Sivil toplum" kavramı, yeni değil, Hegel'den bu yana üzerinde tartışılan, Marks'ın da tanımladığı kavramlardan biridir. "Sivil toplum" tartışması, aynı zamanda ve kaçınılmaz olarak "devlet" tartışmasıyla birlikte yürümüştür. Ancak, bugüne gelene kadar, gerek tanımı, gerekse halkların mücadelesi açısından üstlendiği anlam itibariyle, birbirinden çok farklı biçimlerde kullanılmıştır. Bugün düzen içileşmenin, iktidar hedefinden

uzaklaşmanın siyasi kavramı olan "sivil toplumu" ve "sivil toplumculuğu" ele alırken, biz bu yazı kapsamında bu süreci özetle geçecek ve esas olarak bugünkü kullanımını ele alacağız.

"Sivil toplum"u bir kavram olarak ilk olarak Aristoteles'te görürüz. Aristoteles bunu, "hukuki olarak belirlenmiş bir yönetim sistemi içinde, eşit ve özgür vatandaşların, kamusal, etik-siyasi bir topluluğu" olarak tanımlar. Hobbes, Locke, Adam Ferguson ve Hegel, Marks'tan önce "sivil toplum"u tanımlayan belli başlı felsefecisi ve toplum bilimcilerdir. Birebir aynı olmamakla birlikte, 'devlet'e bakışlarına göre tanımlarlar sivil toplumu da. Devlet, sınıfların üstünde, tarafsız, uzlaştırıcı olarak görülür. Örneğin Hegel'de "sivil toplum", *üyelerine özgürlük tanıyan bir alandır. Sivil toplum, içinde oluşturulan birlikler, onların özgürlüklerini, özerkliklerini tanıyacak, sivil toplumun bütünleyicisi olacak "üstün otoriteye" ihtiyaç duyar. Bu otorite devlettir. Dolayısıyla devlet, "üstün ve tarafsızdır".*

Sivil toplum kavramını, Hegel'i eleştirerek ele alan Marks, 'Sivil toplum'un, toplumların gelişimi sürecinde karşımıza çıktığını belirtir:

"Sivil toplum, üretici güçlerin belirli bir gelişme aşamasında yer alan tüm bireyler arası madde ilişkileri kapsar. Bu belirli aşamanın bütün endüstriyel ve ticari hayatını içerir ve bundan ötürü, harici ilişkilerinde bir milliyet olarak kendini ifade etmek ve dahili olarak da, kendini bir devlette organize etmek zorundaysa da, milleti ve devleti aşar. Sivil toplum terimi mülkiyet ilişkilerinin kendilerini antik ve Ortaçağ komünal toplumlarından henüz kurtardığı 18. yüzyılda ortaya çıkmıştır..." (Karl Marx - Friedrich Engels, Alman İdeolojisi -Feuerbach-)

"Mevcut üretici güçler tarafından şartlanan ve buna karşılık bu güçleri şartlayan ekonomik ilişkiler formunun" sivil toplumu teşkil ettiğini dile getiren Marks, elbette sivil toplumu, üretim ilişkileri ve sınıf mücadelesine dayalı olarak açıklamaktadır.

Sivil toplumun bugün sol reformist çevreler tarafından kullanımına en yakın tanımlama Avrupa

Sayı 95

39

25 Ocak
2004

Komünist hareketinin, İtalyan Komünist Partisi liderlerinden Gramsci'ye aittir.

Proletaryanın iktidarı ele geçirmesinin, İtalya'ya (Avrupa'ya) özgü biçimi olarak şekillendiğini belirten Gramsci'nin, "Sivil toplumu ele almasına geçmeden önce, hangi koşulda ortaya çıktığını hatırlayalım.

Ekim Devrimi'nin ardından İtalya'da işçi ayaklanmaları patlak vermiştir. Ancak ayaklanma bastırıldığı gibi, yenilginin yarattığı ortamda faşizm gelişir ve iktidarı ele alır. Proletaryanın iktidarı "Sovyetler'de olduğu gibi" alamayacağı düşüncesi işte bu yenilgi ortamında boy verir. Avrupa Komünist Partileri'nde genel olarak egemen olan, ekonomist anlayıştır.

Gramsci, işte böyle bir tarihsel süreç içerisinde, 'Hapishane Defterleri'ni yazar. Kitap ölümünden sonra 1945'lerde yayınlandığında Avrupa Komünistleri de tartışır. Gramsci bir "Marksist" ama, "sivil toplum" kavramını, Marks'ta olduğu gibi iktisadi düzeyde ele almaz. Ona yeni bir anlam yükleyerek, bir **toplumsal örgütlenme tarzı**, "devlet dışındaki alanları" içeren biçimde ele alır. Özetle; aile, din, okul, siyasal partiler, basın, radyo bir bütün olarak ideoloji ve onu üreten aygıtlardır sivil toplum. Toplumda egemen olan sınıf, hegemonyasını bu mekanizmalar aracılığıyla kurar. Devlet ise, egemenliğin zor aygıtlarını (ordu, hapishaneler, polis, yargı) elinde bulundurur. İktidarı almak için, devletin zor aygıtlarını tümünden

Emperyalizmin Yeni Dünya Düzeni önünde nerede engel varsa, orada NGO'lar hızla geliştirilmiş, milyonlarca dolarlık fonlar hizmetlerine sunulmuştur. Bu engel, Yugoslavya gibi ülkelerde mevcut devlet olabildiği gibi, Türkiye gibi devrime gebe, devrimci mücadelenin köklü, çelişkilerin keskin olduğu ülkelerde de devrimci hareketler oldu.

Bu bir savaştı. Halklar ile emperyalizm arasında süren bir savaş. Her savaşta, taraflar kendileri için en etkili olabileceğini düşündükleri silahlarını belli bir strateji etrafında devreye sokarlar. Halklar ile emperyalizm arasındaki savaşta NGO'lar da emperyalist Yeni Dünya Düzeni'nin silahıdır.

felce uğratmak yetmez, egemen sınıfın bu alanlarda, yani sivil toplumda, hegemonyasına son verilmelidir. Buradan vardığı sonuç ise şudur: Avrupa'da işçi sınıfının sivil toplum alanında hegemonyasını kurması ile devrim gerçekleşecektir.

Devrim adına, devrimin reddinin teorisini yapan Gramsci doğrudan ifade etmemiş olsa da, II. Enternasyonal'in "iktidarın tedricen ele geçirilmesi" düşüncelerini anlatmaktadır esasen.

? "Sivil Toplumculuğun" Bugün Kullanılışı Ne Anlamdadır?

"Sivil Toplum" kavramının buraya kadar özetlediğimiz tarihsel gelişimi, görüleceği gibi, bugünden çok farklı anlamlardadır. Bugün için, kendi tanımlamaları ile ele alırsak;

"Sivil toplum, az ya da çok kendiliğinden ortaya çıkan, bir grup insanın ortak bir amaç ya da çıkar temelinde bir araya geldiği, kapsama alanının üyeleriyle sınırlı olduğu kuruluş ve hareketleri kapsar. Birey merkezli bir toplum kavrayışının ürünü olduğundan, esas olarak bireyi, dolayısıyla toplumu devlete karşı güçlü kılmak ve devletin gücünü ve işlevini sınırlandırmak amacıyla ortaya konulmuş bir terimdir... Demokratikleşme talebinin simgesi olarak sivil toplum anlayışı, otoriter ve baskıcı rejimler altında kendisini ancak politika dışı alanlarda var edebilen muhalif hareketlerin, sivil toplum kavramına başvurarak demokratikleşme mücadelelerini bir yurttaş girişimi olarak tesis etmeye çalışmalarının yarattığı bu yeni sivil toplum anlayışı, toplumun politik alanı (devlet kastediliyor BN) dönüştürme ya da değiştirme mücadelesi anlamını taşımaya başlamıştır." (TÜSİAD, Felsefe 2002 Kitabı)

Bireyciliğin boy vermesiyle, sivil toplumculuğun gelişimi arasında bağ dikkatinizi çekmiştir. Önce, bireyciliğin daha güçlü olduğu batıda ortaya çıkması, sonra da "sosyalizm öldü" propagandaları ile bireyciliğin körüklendiği ülkelere yayılması, ülkemize de, bireyciliğin geliştirildiği cunta sonrasında girmesi bununla açıklanabilir. (Başka bağlarını da, yeri geldikçe ele alacağız)

Sivil Toplum Kuruluşları'nın (İngilizcesi'yle NGO, yani "hükümet dışı kuruluşlar") ideolojik alt yapısını oluşturan "sivil toplumculuk", her ne kadar Gramsci'den feyz alsada, Avrupa soluna dayansa da, esas olarak emperyalizmin teorisi. Ve, Yeni Dünya Düzeni ile birlikte halkların mücadelesine yönelik ideolojik bir saldırdır.

Sivil toplumculukta, sınıflar gerçeği, burjuvazi ile proletarya arasındaki uzlaşmaz çelişkiler de yoktur. "Devletin kötü yanları, baskıcı yanları

vardır, bunlar STK'lar (ya da STÖ'ler) aracılığıyla düzeltilmelidir." Sınıflar gerçeğinin reddi üzerine oturan bu burjuva düşüncesinin asıl hedefi, proletarya diktatörlüğü düşüncesini, iktidar için örgütlenme düşüncesini yok etmektir.

Tarihte bütün devletler "kötü"dür. Böylece proletarya diktatörlüğü de bir faşist Mussolini, Hitler'le aynılaştırılır. Devletin sınıfsal niteliği, bir sınıfın başka sınıflar üzerindeki tahakküm aracı olduğu gerçeği gözlerden uzak tutulmaya, bilinçler bulandırılmaya çalışılır. Öyle ya, bir yanda devlet, öte yanda sivil toplum varsa, emekçi sınıfların burjuva devleti yıkmasına, yerine halkın iktidarını kurmasına ne gerek vardır?!

Kürt milliyetçiliğinin de "üçüncü alan teorisi" olarak formüle ettiği iktidarsızlaştırma, burjuvazinin yüzyıllardır proletaryayı ve emperyalizmin bütün ezilen halkları getirmek istediği noktadır. Bu anlamda, katliamlar, işgaller, baskılarla, sivil toplumculuğun gelişimi atbaşdır. Sivil toplumculuğun önü bunlarla açılmıştır. Ülkemizde bu düşüncelerin, yenilgi yıllarında, 1980 cuntası sonrasında örgütsüzleştirme sürecinde gelişmiş olması, dünya genelinde çok daha etkin olarak yaygınlaştırılmasının Sovyetler'in yıkılışının ardından yaşanması tesadüf değildir.

? "Sivil Toplumculuk" ile YDD Arasındaki Bağ Nedir?

Bir "ideoloji" olarak Sivil Toplumculuk, emperyalizmin Sovyetler'in yıkılmasıyla birlikte gündeme getirdiği Yeni Dünya Düzeni'nin (YDD) ideolojik kavramıdır.

Bir sivil toplumcu teorisyen (Gordon White) bu gerçeği şu sözlerle ifade ediyor:

"Bir başka ifadeyle, "pazar" ve "demokrasi" ile birlikte "sivil toplum" 1980'li yıllarda ortaya çıkan ve 1990'larda devam eden hastalıklara deva olan ilacın **sihirli üçlüsünden** biri sayılmakta; ekonomik alanda "pazar"ın, siyasi alanda "demokrasi"nin sosyolojik bir karşılığı olarak görülmektedir."

Kapitalizm ile sivil toplumculuk arasında doğrudan bağ bu kadar açıktır.

Bunun bir başka ifadesini de patron örgütü TUSİAD tarafından bir grup "bilim adamı"na hazırlattırılan "Felsefe 2002" kitabında görüyoruz. Bugün kullanılan "sivil toplum"un anlamını en açık biçimde dile getirmekte, bu alandaki örgütlenmelerin niteliğini de anlatmaktadır bu tanım:

"Sivil toplum özel alanda tesis edilen bir yapıdır ve **politik olmayan** bir niteliğe sahiptir. Birey merkezli bir toplum kavrayışının ürünü olarak si-

Halkların emperyalizme karşı büyük öfkесinin kontrol altında tutulmasında, emperyalist dünya düzenine isyan etmelerinin engellenmesinde Sivil Toplum Kuruluşları temel rollerden birini oynamaktadır.

vil toplum terimi, liberal politik ve toplumsal kuramın merkezi bir kavramıdır."

Birinci vurgu noktası ve önemli özelliği; **POLİTİK OLMAMALARI.**

İkincisi ise, **LİBERALİZMİN "TOPLUMSAL KURAMI"** olması.

Liberalizmin "toplumsal kuramı" olan bir kavramın, politik olmaması salt bir aldatmadan ibarettir. Politik olmamasındaki dayatma esas olarak halka, sola ilişkindir. Halkın apolitikleştirilmesi, solun politikadan, iktidar hedefinden uzak tutulmasıdır kastedilen.

Bir "sivil toplum kuruluşu" olan Murat Belge'nin Türkiye temsilcisi olduğu Helsinki Yurttaşlar Derneği'nin tüzüğü de, bize STK'nın ideolojik ve pratik işlevi hakkında açık bir fikir verecektir. Avrupa Birliği'nin, Avrupa tekellerinin örgütlenmesi olduğu gerçeğini hatırlatarak, tüzükte, derneğin "amaç" bölümündeki şu ifadelerle bakalım:

"Avrupa devletleri ve hükümetleri düzeyinde devam eden sürecin sivil tabana yayılması".

Emperyalist tekellerin ihtiyaç duyduğu düzenlemelerin yapılması için "kitle tabanı yaratmak, hükümetler üzerinde bu yönde baskı oluşturmak" bu şekilde kuruluş amacına geçirilmiştir. Bugün ülkemizdeki Avrupa Birlikçi STÖ'lerin tümünün faaliyetleri bu çerçevededir. Sadece bir günlük gazeteyi önünüze alın ve okuyun, mutlaka birkaç örneğine rastlarsınız. Bu yazının devamında yer alan NATO'nun STÖ'leri kullanmasına ilişkin yazımız da, Murat Belgeler'in, STÖ'lerin kimin ideolojisini savundukları ve kime hizmet ettikleri noktasında en son ortaya çıkan bir belge niteliğindedir. Malumun ilanıdır.

Emperyalizmin Yeni Dünya Düzeni önünde nerede engel varsa, orada NGO'lar hızla gelişti-

rilmiş, milyonlarca dolarlık fonlar hizmetlerine sunulmuştur. Bu engel, Yugoslavya gibi ülkelerde mevcut devlet olabildiği gibi, Türkiye gibi devrim gebe, devrimci mücadelenin köklü, çelişkilerin keskin olduğu ülkelerde de devrimci hareketler oldu.

Bu bir savaştır. Halklar ile emperyalizm arasında süren bir savaş. Her savaşta, taraflar kendileri için en etkili olabileceğini düşündükleri silahlarını belli bir strateji etrafında devreye sokarlar.

Halklar ile emperyalizm arasındaki savaşta NGO'lar da emperyalist Yeni Dünya Düzeni'nin silahlarıdır. Bazen önce NGO'lar girer, sonra ayaklanmalar, provokasyonlar örgütlenir. Bazen, önce bombalar yağar ardından NGO'lar bombalarla teslim olmayanları teslim almak için o ülkelere akın ederler. Yugoslavya ve Irak bunun en açık örneklerini teşkil etmektedir. Bazen de STÖ'ler aracılığıyla halkların beyinleri bulandırılır, sömürgecilik demokrasi diye sunulmaya çalışılır.

Elbette ülkelere "biz sizi siyasi ve ekonomik olarak teslim almak için tekeller adına faaliyet yürütüyoruz" demezler. Ekonomik yardımdan tutun çevreciliğe, eğitime, kültüre, insan haklarına, demokrasiye kadar geniş bir demagoji hazineleri, bir başka deyişle maskeleri vardır.

Emperyalist tekellerle doğrudan ilişkili olan bu ülkelerin NGO'ları, (birçoğu da 'küreselleşme sürecine uygun olarak "uluslararası" niteliktedir) hedef haline getirilen ülkelerde işbirlikçiler yaratırlar. Onlar da çeşitli alanlarda NGO'lar ya da ülkemizde kullanılış biçimiyle STK'lar olarak halkın karşısına çıkarlar. Hep ulvi amaçlar taşırlar! Ama dikkat edin, kendine sivil toplum kuruluşu diyenlerin tümünün dilinden ne kadar "**demokrasi**" sözü düşmüyorsa, **bağımsızlık** sözünden de o kadar uzak durdular. "Demokrasi"den anlaşılan, emperyalist demokrasidir, tekellerin demokrasisidir. Bağımsızlık, "demokrasinin" önünde engel gibi gösterilir.

Oysa bilinen bir gerçektir. Bizim gibi bağımlı ülkelerde halktan yana demokrasi sorunu, bağımsızlık sorunuyla bütündür. Birbirinden ayırmak, halkları aldatmaktır. Halkın iktidarı alternatifini ortadan kaldırmak için on yıllardır düzen partileriyle oyalanan kitleler için, "sivil toplum örgütleri" de yeni bir oyalama aracı olarak, emperyalizmin cephesinde yer almaktadır. Mesela, onlar çıkacaklar "tüm halk adına" diye konuşacaklar, açıklamalar yapacaklar ve böylece demokrasi olacak. Ama öyle bir demokrasi ki, ezilen, yoksul kitlelerin yine söz hakkı yok. Ezilen yoksul kitlelerin iktidarı isteme hakkı yok. Yani çark, bu defa sivil toplumculuk aracılığıyla yine aynı yönde

dönmeye devam edecek.

1990'lar boyunca Yeni Dünya Düzeni'ne hizmet edenlerin bir kısmı bugün Amerikan imparatorluğunun hizmetinde, bir kısmı ise, ABD imparatorluğunun gelişimini kendisi için risk gören Avrupa emperyalistlerinin hizmetindedir. Örneğin Dünya Sosyal Forum'unun önderliği daha çok ikinci grupta yer alırlar. Kısaca her koşulda bağımlı, her koşulda tekellerin devletleriyle doğrudan ilişkilidirler. Bu nedenle, örneğin Dünya Sosyal Forumu'nun "anti-küreselci" önderliği temelde kapitalizme karşı değildir. Sadece onun ehlileştirilmesini, kapitalist devletlerin daha "sosyal devletler" haline getirilmesini, ya da yoksul Afrika ülkelerinin borçlarının silinmesini vb. istemektedir.

Sivil Toplum Örgütleri, 'Sivil' mi "Hükümet Dışı Kuruluşlar" mı?

Bu "politik olmayan" ve aynı zamanda "liberalizmin merkezi kavramı" olan sivil toplumculuğun "sivil" olarak adlandırılması da bir aldatmacadır.

Emperyalistler kullandıkları bütün kavramları özenle seçerler. Kavramın kendisi halkların beyinlerini fethetmeye, aldatmaya hizmet eder. "Sivil" kavramının kullanılışı da buna uygundur. Böylece emperyalizm, ezdiği, sömürdüğü kitlelerin tepkilerini, ideolojik olarak ve (binlerce örnekte görüldüğü gibi) kendisine doğrudan bağlı "Sivil Toplum Kuruluşları" aracılığıyla düzen içinde tutmakla kalmaz, kendi yanına alır. "Toplumsal dayanışma" gibi halkın duygularını kullanırken, bu kuruluşlar aracılığıyla hükümetlerin politikalarına yön verecek baskı yaratır.

"Sivil" oldukları yalandır.

Dergimizin sayfalarında sıkça rastladığınız, ülkemizden, dünyadan NGO'lara ilişkin emperyalist fonlardan alınan paralar, tekellerin devletleriyle açığa çıkan doğrudan ilişkileri, Yugoslavya ve Gürcistan örneklerinde olduğu gibi emperyalist tekellerin istemediği iktidarların yıkılışında rol oynamaları ve daha sayılabilecek birçok özellikleriyle, hiç de sivil olmadıkları bugün nettir. Tersine göbekten bağımlıdır ve sözünü ettikleri "insan hakları, demokrasi, hak ve özgürlükler, halkın ekonomik haklarını koruma vb." iddia ve mücadelelerle ilgileri yoktur.

Yazımın sonraki bölümünde, sivil toplumculuğun ülkemize girişi, STÖ ile demokratik kitle örgütünün arasındaki farkın ne olduğu, pratikte nasıl ortaya çıktığı vb. soruları ele alacağız.

- Sürecek -

Sahte umutlar, boş hayaller SOL İÇİNDE BURJUVA POLİTİKASI

DEHAP, EMEP, ÖDP, Özgür Parti, SDP ve SHP, merkezi düzeyde “Demokratik Güç Birliği” adıyla seçimlere katılacaklarını açıkladılar.

3 Kasım genel seçimlerinde Emek Barış Demokrasi Bloku için yapılan “güzellemeler” şimdi, Demokratik Güç Birliği için yapıyor.

Blok öldü, yaşasın Güç Birliği. Peki blok neden öldü, neden yok sayılıyor, Bloka ilişkin iddia ve öngörülerin doğru çıkmayışının sorumlusu kim, kitlelerin doğru çıkmayan bu öngörülerle aldatılmasının, oyalanmasının hesabı verilmeyecek mi?

Düzen içi siyasetin bel kemiği yoktur. Dolayısıyla bu soruların da bir anlamı yoktur, daha doğrusu soruların anlamı var ancak muhataplarında onları cevaplatma sorumluluğu görülmez.

Geçen sayımızdaki “oligarşinin kanlı katilleri ile ittifak” başlıklı yazımızda ittifaka kısaca değinmiştik. Daha haftası dolmadan ittifaka öylesine büyük misyonlar yüklenmeye başlandı ki, bu misyonları yükleyenlerin bağımsızlık ve demokrasiyi kavrayışlarından, bir zamanlar sosyalizmden şu veya bu biçimde etkilenmiş olduklarından, Türkiye gerçeklerini tanıdığından şüpheye düşmemek mümkün değil.

Dün “Emek Barış Demokrasi Bloku” için ne söyleniyorsa, bugün aynı sözler Demokratik Güç Birliği için söyleniyor. Şimdi “umut” bunda. SHP’li Güç Birliği devrimci, bağımsızlıkçı olarak adlandırılıyor, IMF’den kopacak, demokrasiyi kuracak, Kürt sorununu çözecek iddiasında bulunuluyor. Daha da ileri gidilip *halkın gerçek iktidarını kuracağı, demokratik, bağımsız bir ülke’nin* bu ittifakla yaratılacağı söylenmekte. (Bkz. 6 partinin yayınladığı ortak deklarasyon) Ve üstüne üstlük bu Güç Birliği, bağımsızlığı, demokrasiyi savunmanın “tek alternatifi” olarak sunulmakta. Yine abartı, yine sahte umutlar, boş beklentiler... Bu politika sadece Kürt milliyetçiliğinin değildir, ÖDP’den EMEP’e tüm reformizm oligarşinin kanlı partileriyle ittifakın ve faşizmin demokrasicilik oyununu sahte umutlarla sürdürmenin ortağıdır.

Abartı ve gerçek

6 partinin oluşturduğu ve “Demokratik Güç Birliği” adı verilen bu ittifakın amacının kendi çapında bir yerel seçim başarısıyla sınırlı olduğu söylene, –SHP gibi oligarşinin partilerinin sol olarak meşrulaştırılması gibi eleştirilerimiz dışında– anlaşılabilir. Ama Demokra-

tik Güç Birliği klasik bir burjuva politika anlayışıyla abartılara başvuruyor.

Abartıyla da yetinmeyip, solu sol yapan kavramlarla oynuyorlar. Buna izin veremeyiz.

6 partinin ortak deklarasyonunda mesela şöyle deniyor:

“*Demokratik Güç Birliği, yeni bir Türkiye için halkın gerçek iktidarını kurma doğrultusunda yeni bir umut olacaktır.*”

SHP’nin programında da ideolojisinde de zaten böyle bir hedef yoktur. SHP için deklarasyondaki bu sözler aleni bir demagojidir. SHP’ye değil, o ittifakta yer alıp da **sosyalist, devrimci, komünist** olduklarını iddia edenlere soruyoruz: “Halkın gerçek iktidarı”, oligarşi adına yıllarca iktidar olmuş partilerle birlikte kurulabilir mi? “Halkın gerçek iktidarı” iktidar hedefim yok diyen Kürt milliyetçileriyle kurulabilir mi? “Halkın gerçek iktidarı” parlamentodaki koltuklardan parmak kaldırarak kurulabilir mi?

Devrimci teori açıktır; Kitleleri böyle bir şeye inandırmaya çalışmak, burjuvaziye hizmettir. Faşizmle yönetilen Türkiye’de burjuvaziyle yaptığınız bir ittifakla “Halkın gerçek iktidarı”nı kurulacağını söylemek, aynı burjuvazi gibi seçim başarısı adına halkı aldatmaktan, ikiye bölme başka nedir?

Devam ediyoruz deklarasyondan aktarmaya:

“*Ülkemizin en önemli sorunlarında; Kürt sorununun demokratik çözümünde, ülkemizin bağımsızlığı ve demokratikleşmesinde, halkımızın IMF ve emperyalist güçlerin boyunduruğundan kurtarılmasında, ülke kaynaklarına sahip çıkmada, gericiğe karşı aydınlığı savunmada tek alternatif; oluşturduğumuz Demokratik Güç Birliği’dir.*”

Hem bu metni imzalamak, hem de sosyalist, devrimci, komünist olduğunu iddia etmek de, ikiye bölme. Siyasi sahtekarlıktır.

Hangi bağımsızlıktan söz ediyorsunuz? Kimlerle birlikte emperyalist güçlerin boyunduruğundan kurtulmaktan söz ediyorsunuz?

SHP’nin böyle bir anlayışı var mı? Böyle bir pratiği var mı? Kadrolarını kırk yıldır tüm halkın tanıdığı SHP’yi bağımsızlıkçı, anti-emperyalist diye sunmak ki-me yarar? Amerika’nın Ortadoğu’ya müdahalesini savunan, bunun demokrasi ve özgürlükler getireceğini savunan Kürt milliyetçiliği, AB’ye girelim diye çırpınan ÖDP reformizmi, hangi yüzle “emperyalist boyundu-

ruktan kurtulmak"tan söz edilebilir? Sol adına, sosyalistlik adına bu ne riyakarlıktır?

Bu riyakarlıkların altına kim hangi hesaplarla imza atmaktadır?

Bu tür deklarasyondaki maddelerde genellikle tek itiraz edilecek bir madde olmaz. Mesele, bu deklarasyonun samimiyeti, tutarlılığı ve deklarasyonu kaleme alan **güçlerin niteliğindedir**. Çatısında SHP'nin durduğu bir "Güç Birliği"nin halka hesap vermeden, özelleştire yapmadan bu sözleri etmeye hakkı yoktur. Eğer ediyorsa, orada daha baştan bellidir ki, bir riyakarlık vardır, orada söylenenler klasik burjuva partilerin vaatleri ve demagojilerinden öte bir şey değildir. SHP açısından deklarasyonun seçim aldatmacasının bir parçası olan vaatler-demagojiler yumağından başka bir şey olmadığı açıktır. Bu noktada, deklarasyonu imzalayan diğer partilerin yeri de, bu aldatmacaya hizmet etmekten başka bir şey değildir.

DEHAP: Nihayet oligarşi içinden bir ittifak!

Kürt milliyetçiliği 1991'den bu yana, her seçimi oligarşinin çeşitli güçleriyle ittifak yaparak kendini düzene biraz daha yakınlaştırma vesilesi olarak görmüştür. İlk adım 1991'deki SHP ittifakıyla atılmış, ama bu ittifakın Kürt halkına faturası ağır olmuştur. Kürt milliyetçiliğinin desteğiyle parlamentoda belli bir çoğunluk oluşturan SHP, DYP ile koalisyon yaparak halka karşı "topyekün savaş"ın yürütücüsü oldu.

Sonraki süreç bu tür ittifak arayışlarını biraz zora soksa da, Kürt milliyetçiliği bu anlayışından hiç vazgeçmedi. Tam bir pragmatizmle bakılıyordu bu ittifaka; öyle ki "oligarşi cenahından olsun da kim olursa olsun" anlayışıyla ANAP'dan Saadet Partisi'ne, CHP'den SHP'ye kadar herkesle ittifak yapmaya "açık" oldular.

Bu anlamda DEHAP'ın SHP'yle ittifakı, bugün izledikleri politikanın bir sonucudur ve düzenle bütünleşme hedefiyle uyumludur. Bu nedenle de onlar açısından bu ittifakta ilkelilik, tutarlılık aranamaz; Mesela şu sorulabilir; 3 Kasım seçimlerinin arifesinde, SHP'nin önce ittifaka yakın görünüp, sonra aniden görüşmelerden çekilmesini "derin devletin, MGK'nın müdahalesi"ne bağlayan Kürt milliyetçiliğinden başkası değildi. SHP'nin derin devlet-MGK güdümünde olduğu söyleniyordu. Öyleyse, şimdiki ittifakı da "derin devletin, MGK'nın izniyle

mümkün olabilen" bir ittifak olarak mı değerlendirmek gerekecek? Ama belirttiğimiz gibi, bu soru Kürt milliyetçiliği açısından önemsizdir. Kürt milliyetçiliği, MGK'nın böyle bir ittifaka onay verdiği varsayılabilir, bunu da "oligarşinin Kürt sorununu çözmek istemesi" olarak yorumlayabilir rahatlıkla. Herkesin açıkça gördüğü gibi, bu ittifakın Kürt milliyetçiliğine daha fazla "oy", daha fazla "belediye başkanlığı" kazandırması noktasında belirleyici bir önemi yoktur. Kürt milliyetçiliği de zaten ittifakla bunu değil, düzenle bütünleşme doğrultusunda bir adım atmış olmayı amaçlamaktadır.

ÖDP: "Sosyalist" maskenin ardındaki sosyal-demokrat siyaset!

ÖDP açısından da gidişatın bir özgünlüğü yok. ÖDP'nin uzun süredir izlediği tüm politikalar, birlik ve bozgunculuk politikaları, "Sosyal-demokratlar" kategorisinde düzen içine yerleşmeye hizmet ediyordu. Şimdi bir anlamda muratlarına ermiş durumdadır.

ÖDP'nin, Koordinasyon içindeki bozgunculuklarının gerekçelerinden biri olarak "sosyal-demokratlarla birliği" öne sürmesi, gönüllerinde yatanın da itirafıydı. Ve o zaman Koordinasyon'daki tartışmalara bağlı olarak yazdığımız gibi "ÖDP sosyal-demokratları yanına çekmeyi değil, sosyal-demokratların yanına gitmeyi istiyor"!

Şimdi istedikleri yere bir adım daha yaklaştılar. Fakat "sosyalist maske"yi de hala yüzlerinden indirmiyorlar.

ÖDP Genel Başkanı Hayri Kozanoğlu, "Demokratik Güç Birliği"nin kuruluşunu değerlendirirken, "sosyalistlerin, sosyal demokratların ve çok kimlikli, çok kültürlü bir toplumda barış içinde yaşamak isteyen tüm partilerin bir arada oldukları bu gün tarihi bir gündür" diyor.

Özgürlükten yana tüm partiler(!!) bir aradaymış. Öyle diyor ÖDP Genel Başkanı. İlegal devrimci partiler, anlaşılan "parti" sayılmıyor ona göre. Oligarşinin kanlı katilleriyle ittifaktan yana olmayan legal partileri de "parti"den saymıyor. O ittifakın içinde kimler var, kimler dışında kalmış, bunlar ÖDP için önemli değildir; ÖDP'nin bizzat kendisini de bir zamanlar "solun birliği" olarak lanse etmişlerdi. Tecrübeli bir birlik istismarcısı olarak "Demokratik Güç Birliği"ni de böyle abartarak pazarlaması normaldir.

Peki bu "Güç Birliği"nin sosyalistleri kimler, sosyal-demokratları kimler? ÖDP sosyalist mi? Bırakın sosyalist bir politikaya sahip olmayı, bırakın sosyalist strateji ve taktikleri, ÖDP Genel Başkanı Hayri Kozanoğlu'nun ağızından tek bir **sosyalist cümle** dahi duyulmuş değildir. Tekellerin varlığına itirazı olmayan, ama sadece onlardan "biraz daha fazla vergi" rica eden bir ekonomist olarak, Kozanoğlu'nun -ve tabii ÖDP'nin- ufkusu sosyal-demokratlığın ötesinde değildir.

Devrimci teori açıktır; Kitleleri böyle bir şeye inandırmaya çalışmak, burjuvaziye hizmettir. Faşizmle yönetilen Türkiye'de burjuvaziyle yaptığınız bir ittifakla "Halkın gerçek iktidarı"nı kurulacağını söylemek, aynı burjuvazi gibi seçim başarısı adına halkı aldatmaktan, ikiyüzlülüğten başka nedir?

Ama belki biz Kozanoğlu'nun sözlerini yanlış yorumluyoruzdur; o "sosyalistler ve sosyal-demokratların birliği" derken, kendilerini zaten sosyal-demokratlar kategorisinde düşünerek söylemiştir bu sözleri. Ki gi-dişat da o yöndedir.

SDP; ÖDP'den ayrılıp reformizmden kopamamanın doğal sonucu

SDP kimi haklı eleştirilerle ÖDP'den ayrılanlarca kuruldu. Ama geçmiş sürecin köklü bir muhasebesini ve eleştirisini yapmayıp, aynı siyasal zeminde durmaya devam ettiler. "Ana gövde"sini KSD'lilerin oluşturduğu SDP, siyasi olarak ne yapacağına tam karar verememiş, iki arada bir derede bir görünüm sunmakta, Kürt sorunu, yerel seçimler arasında savrulmaktadır. Fiilen bulundukları yer reformist saflardır, SHP'li ittifak da buna uygundur. Ama bu ittifak, SDP'yi ÖDP'den ayrıldığı yol ayrımından daha devrimci bir yöne değil, çıktığı bataklığa götürecektir.

SDP de, bu ittifakın bir parçası olmanın ötesinde burjuva politikacılığın abartıcılığını da benimsemiş görünüyor; SDP Genel Başkanı Akın Birdal, "Demokratik Güç Birliği"nin kuruluşunun ilan edildiği günü şöyle tanımlıyor: "29 Ocak, emekçilerin, kendi diliyle, diniyle, cinsiyetiyle, özgürce yaşamak isteyenlerin, ezilenlerin birlik günü olarak Türkiye tarihine not düşülecektir."

Türkiye solunun büyük bölümünü, daha da önemlisi, Türkiye solunun en dinamik, kararlı, radikal kesimlerini, ihtilalci güçlerini içermeyen bir ittifakın kuruluşunu, "özgürce yaşamak isteyenlerin, ezilenlerin tarihi birlik günü" olarak nitelendirmek, siyasi olarak oligarşinin çizdiği sınırlar içinde düşündürmektir. Türkiye solunu reformist-legal partilerle sınırlayanların ufku bırakın devrime, sosyalizme, demokrasi mücadelesine bile yetmez.

EMEP: "İstemem yan cebime koy" politikası

EMEP, yerel seçimlerle ilgili ittifak tartışmalarının başından bu yana, özellikle SHP çatısı altında ittifak düşüncesine karşı çıktı. Yerelerde bu ittifaka evet deyip, merkezi olarak SHP çatısına karşı propaganda yürütmek oportünist bir taktik manevraydı. Ama pragmatizm ağır bastı ve bu oportünizmden de vazgeçilerek SHP ile "merkezi düzeyde" ittifaka da evet denildi. Bu merkezi ittifakın biçiminin "çatı" olarak kabul edilip edilmemesi, sorunun sadece biçimine ilişkindir, EMEP'in SHP ile ittifakının niteliğini değiştirmez.

EMEP çevresi, dört ay önce, yerel seçimlere ilişkin olarak "Emek, Barış ve Demokrasi Bloğu, seçim sürecindeki çalışmamızın merkezinde duracaktır." diyordu. (Özgürlük Dünyası, Ekim 2003, Yerel Yönetimler Seçimi Üzerine Rapor)

Blok, EMEP'in seçim çalışmasının merkezinde duracaktı ama, merkeze konulacak bir Blok yoktu orta-

da. Blok üzerine yaptıkları tüm teoriler çoktan çökmüştü zaten. Blok'un "seçimlik" olduğunu söyleyenlere karşı çıkmışlardı, ama gerçek açık. DEHAP, "Blok da kim?" havasında. Blok'un öteki bileşenleri ise, Blok hakkındaki sözlerinin bile takipçisi olabilecek durumda değiller. Çünkü Blok'ta da, yeni kurulun "Güç Birliği"nde de esas olarak Kürt milliyetçi kitleye yaslanarak siyaset yapıyorlar. Bu nedenle de yine Kürt milliyetçiliğinin peşinde sürüklenmekten başka bir "taktik" üretmiyorlar.

Henüz merkezi düzeyde kurulan "Demokratik Güç Birliği" ortada yokken, Evrensel'de Umur Hozatlı imzasıyla bir yazı çıktı. Bu yazı özet olarak DEHAP-SHP ittifakını "bugüne kadarki en devrimci program" olarak nitelendiriyor, EMEP'in de bu "stratejik buluşma"ya sıcak baktığı belirtiliyor ve "SHP-DEHAP dışındaki bütün parti ve güçleri halk dışı bir 'solculuk'la mahkum ediliyordu." (16 Ocak 2004, Evrensel)

Bu yazı bir kaç gün sonra "düzeltildi".

SHP-DEHAP dışındakilerin halk dışı bir "solculuk"la mahkum edilemeyeceği "Güç Birliği'nden önce" yazılmıştı. Aşağıdaki satırlar da "Güç Birliği'nden sonra" yazıldı:

"Göreceğimiz bir başka şey de, oluşturulan alternatifin, dışımızdaki güçlerden alacağı tepkiler olacak elbette. "Çok radikal" soldan, devletçi sola kadar, yönelilecek bu tepkiler bazen gerçeklikten kopuk, biçimsel, soyut doktriner doğmalarla temellendirilecek..." (1 Şubat Evrensel, Vedat İlbeyoğlu)

Şimdi ittifakı eleştirenler, "doktriner, gerçeklikten, halktan kopuk" oluyor. Dün dündür, bugün bugün. EMEP'in SHP'yle ittifakında, kısacası, oportünizmin bütün karakteristik özelliklerini bulmak mümkündür. Ama hiç bir oportünistlik, sosyalistlik, komünistlik adına, emek adına, SHP gibi bir katliamcılığı meşrulaştırmayı, oligarşinin demokrasilik oyununa bu biçimde alet olmayı, "halkın iktidarı", "bağımsızlık", "demokrasi" gibi kavramlarla bu kadar pervasızca oynayıp onların içini boşaltmayı açıklayamayacaktır.

Hızını alamayanlar "bu ittifak... tarihi bir fırsattır. Bu tarihi fırsatı kaçıranları halklar affetmeyecektir." gibi, "Demokratik Güç Birliği tek seçenektir" gibi büyük büyük laflar ediyorlar. Reformizmin ağızdan kimbilir kaçınıcı kez ve kimbilir kaçınıcı ittifak için duyuyoruz bu sözleri. Halkların affetmeyeceği şey, bu düzen ittifakına destek vermemek değil, bu düzen ittifakıyla halkı aldatmak, oyalamaktır.

Sayı 97

45

8 Şubat
2004

ABD'nin tehditlerine Fidel'den Cevap: **Savaşarak Ölürüm**

Fidel Castro, Kuzey Amerika Serbest Ticaret Anlaşması'na (NAFTA) karşı çıkan anti-kapitalist, anti-emperyalistlerin bir araya geldiği Havana'daki toplantıda, binlerce kişiye seslendi. 5 saatte fazla konuşan Fidel,

Brezilyalı topraksız köylülerden Bolivyalı işçilere kadar NAFTA karşıtlarına, emperyalizme karşı direnilmesi gerektiğini anlattı.

ABD'nin Küba'ya karşı saldırganlığının, komünist

Küba asla teslim olmayacak ve halkımız elindeki silahlarını indirmeyecektir.

Küba'yı yok etme planlarının yoğunlaştığı son süreçte, Fidel, hiçbir tehdidi de cevapsız bırakmayarak meydan okumaya devam etti.

ABD imparatorluğunun tezgahtıdığı birçok suikast girişiminden kurtulan Fidel, Bush'un kendisine suikast düzenlemek için, Küba-Amerikan Vakfı mafyasıyla ilişki kurduğunu açıklayarak, "Nasıl öleceğim önemli değil. Ancak kesin olan bir şey varsa, o da ABD'nin bizi işgal etmesi halinde savaşarak öleceğidir" dedi.

Küba'nın ilkelerinden vazgeçmeyeceğini, sosyalizme ve adaya yönelik saldırıya karşı yüz binlerce askerin, milyonlarca halkın direnmeye hazır olduğunu vurgulayan Fidel, "Yanke emperyalizmiyle savaş istemiyoruz" dedi. Buna rağmen Bush'un saldırganlığı elden bırakmadığını belirterek konuşmasını şöyle sürdürdü:

"Bu geri zekalıların şuna inanmaları gerekir ki, Küba asla teslim olmayacak ve halkımız elindeki silahlarını indirmeyecektir."

Hatırlanacağı gibi, Bush, Küba Devrimi'ni yok etmek için saldırganlığını artırma kararı almış ve bunun için, Dışişleri Bakanı Powell ile Küba asıllı karşı-devrimci, İskan Bakanı Mel Martinez'i özel olarak görevlendirmişti.

Dominik'te Greve Saldırı

Orta Amerika ülkesi Dominik'te gerçekleşen iki günlük genel greve IMF politikalarını uygulayan iktidar saldırıyla karşılık verdi. İşçilerin yanı sıra, esnafın ve öğrencilerin de katıldığı genel grevde, halkın yoksulluğa karşı öfkesi, IMF politikalarına karşı isyanı sokaklara taşırken, devlet güçlerinin saldırısında 8 işçi yaşamını yitirdi, onlarcası yaralandı.

Bolivia Direnişe Hazırlanıyor

IMF'ci Lozada hükümetini direnişle deviren Bolivia halkı yeni direnişlere hazırlanıyor. İşbaşına gelen Mesa iktidarının da emekçilerin taleplerine kulak asması üzerine, Bolivia Sendika Merkezi'nin düzenlediği toplantıdan direniş kararı çıktı. Tüm ülkede direniş için harekete geçilmesi ve süresiz genel grev ilan edilerek iktidara karşı bir mücadele cephesi oluşturulması çağırısı yapılırken, köylü hareketi de kavgaya hazır olduklarını açıkladı. Mesa hükümetine destek veren reformist Sosyalizme Doğru Hareketi (MAS) ise tüm reformistlerin mücadeleden kaçış teorisini yineleyerek, halkın direnişinin darbeye davetiye çıkaracağını savundu.

Geçen yılın eylül ayında başlayan direniş halkın Başkanlık Sarayı'nı kuşatma aşamasına gelmiş, ancak reformist önderlikler sayesinde Bolivia oligarşisi Lozada'yı kurban vererek, iktidarını korumuştur.

Avrupa'da Grevler

→ **Almanya'da** 3.5 milyon metal işçisini kapsayan TİS görüşmeleri patronların, daha az ücretle daha fazla çalışmayı dayatması üzerine çıkmaza girdi. Avrupa'da tekellerin saldırıları yoğunlaşırken, talepleri kabul edilmediği takdirde, genel greve gideceklerini duyuran metal işçileri geçtiğimiz hafta içinde uyarı eylemleri gerçekleştirdi. 29 Ocak'tan itibaren Bavyera ve Baden Württemberg eyaletlerinde üretim durdurulurken, grevin yayılacağı belirtiliyor. Bu arada yapılan yürüyüş ve mitinglerde de binlerce işçi genel grev sloganlarını haykırıyorlar.

→ **İngiltere'de**, adliye çalışanı 20 bin memur 29 ve 30 Ocak günlerinde iki günlük grev yaptı. Mahkemeler başta olmak üzere hizmet dururken, Kamu Çalışanları Sendikası (PCS), Blair hükümetinin memur maaşlarının artırılması konusunda anlaşmaya yanaşmadığını dile getirdi ve grevden sonuç alınamazsa eylemlerinin süreceğini belirtti.

→ **İspanya'da** Puerto Real Limanı işçileri, toplu sözleşme görüşmelerinin durdurulmasını protesto etti. 4 Şubat'ta, polis işçilerin girişini engellemek için liman girişini kapatmaları üzerine işçiler, molotof kokteylleri ve taşlarla barikatı aşmak için polisle çatıştılar.

Popstar Tiryakisiyseniz Siz Bir Kokainmansınız!

Eğer aylardır Popstar'ı izliyorsanız, eğer beyniniz her şeyden daha fazla Abidin'in mi, yoksa Firdevs'in mi kazanacağıyla meşgulse, eğer bu sahte dünyanın içinde bir de kendinizi "taraf" tutar hale getirdiyseniz, siz bildiğiniz uyuşturuculardan pek de farkı olmayan bir tür bağımlılık halindesiniz demektir.

Aylardır sürüyor program. İzleyen de biliyor, izlemeyen de. İzlemeyenler, televizyonların ana haber bültenlerinde karşılaşıyorlar onlarla. İnsanı aşağılayan bu pespayelik, "gündem" yapıyor. Bu ülkenin sosyologları, köşe yazarları, hatta aydınları, bu ülkenin ciddi meselelerine kafa yorduklarından daha fazlasını bu program üzerine yoruyorlar, "büyük analiz"lere giriyorlar. Mesela bakın, özellikle son üç yıldır feda eylemleri çok çeşitli biçimlerde dünyanın ve ülkemizin sürekli gündeminde. Peki bu konuda kaç sosyoloğun, aydının bunları inceleyen yazısı çıkmıştır acaba? Popstar üzerine yazılanların yüzde biri kadar ancadır.

Popstar'ın veya benzeri programların ne olup olmadığını söylemek için Amerika'nın yeniden keşfi gerekmiyor.

Uyuşturuyor, oy alıyor, hayatın gerçek sorunlarından uzaklaştırıyor, boş hayalleri besliyor, yoksul gençleri star olma hayalleriyle avutuyor... Uzun sözün kısası budur.

Bu o kadar öyledir ki, **Reality Show** adı verilen bu tür programlar, medya literatüründe bizzat bu sektörün içindekiler tarafından "**televizyonun kokaini**" olarak adlandırılmaktadır.

Hiçbir program, ne etkili filmler, ne heyecanlı diziler, hatta ne milyarların dağıtıldığı yarışma programları, seyirciyi televizyona bu programlar kadar "bağlamıyor". Mecazi anlamda değil, gerçek bir **bağımlılıktır** burada sözkonusu olan. Sadece bu programı izlediği saatlerle sınırlı kalmayan, günlük hayatının diğer bölümlerindeki sohbetlerine, tartışmalarına, düşüncelerine uzanarak **beyinleri işgal** eden bir televizyonculuk türüdür.

Tabii bu kendiliğinden olmuyor.

Böyle olması için burjuva iletişimin tüm araçları devreye sokuluyor. Gazetelerde, televizyonlarda adeta bir nakarat gibi şu cümle tekrarlanıyor: "**ülke gündeminde neredeyse birinci sıraya oturdu.**" Yanlış bir cümle. **Doğrusu**, ülke gündeminde birinci sıraya **OTURTULDU** şeklindedir. Hem yapıyorlar, gündemin birinci sırasına taşıyorlar, sonra da sanki kendileri dışında bir olgumuş gibi "haber-

ni" yapıyorlar.

Programlar, kendi süreleriyle sınırlı kalmıyor; "Biri Biri Gözetliyor"

evinde neler olup bittiği, Popstar'da kimin ne hıyayesinin olduğu, gazetelerin magazin sayfalarından televizyonların ana haber bültenlerine kadar her yere taşınıyor. Cep telefonları devreye sokulup, "demokratiklik,interaktiflik" adına, hem seyirciden iletişim tekellerine para toplanıyor, hem de seyirci "daha fazla işin içine" sokuluyor, bağımlılığı pekiştiriliyor. Sonra, kendisinin seçkin bir aydın olduğunu söyleyeninden sosyalist olduğunu söyleyen köşe yazarına kadar kimileri de pişkince, "evlerinde oturup Popstar'ı seyrettiklerini, bunun doğal olduğunu, kitlelerle aynı duyguları paylaştıklarını" yazmaya başlıyorlar.

Tabii ki, bunun adı "*kitlelerle aynı duyguları paylaşmak*" değildir; bu olsa olsa, düzenin ideolojik ve kültürel saldırıları karşısında direnecek ideolojik ve politik güçte olmadığının itirafıdır. Nerede kaldı senin aydın karakterin?

Bu programlar üzerine geliştirilen "analiz"(!)lerde en sık ve kolayca yapılan halkın aşağılanması, küçümsenmesidir. Suçu halka yıkmamanın bir başka versiyonu da, bu tür programlara karşı çıkışın "*ne yapalım halkın ezici çoğunluğu izliyor, istiyor*" diyerek savuşturulmaya çalışılmasıdır.

Bu programların "reyting"inin şu veya bu kadar olması, tek başına onların ne doğruluğunu, ne de yanlışlığını göstermez. Bu mantık "*ama Hitler'i halkın büyük bölümü desteklemişti*" diyerek Nazizmi meşrulaştırmaktan farksızdır.

Halk alenen yönlendiriliyor; ekonomik olarak spor, eğlence, tatil, sosyal kültürel faaliyetler için hiçbir imkan bırakılmayan kitleler önce televizyona mahkum ediliyor, sonra bu mahkumiyet içinde "tut-sakların" beyinlerine, değerlerine hücum ediliyor.

Başta "**Reality Show**"lar olmak üzere TV'lerin yayınladığı sayısız pespaye program, bu saldırının araçlarıdır. Bu bir teslim alma saldırısıdır. Bu gerçek görülmezse, "biz de izliyoruz" türünden hafiflikler, "ne olacak bunu izlese" türünden yüzeysellikler hakim olur ki, "**halkın** -hangi biçimde ve hangi araçla olursa olsun- **uyuşturulmasına**" karşı mücadele etmek gibi bir misyonu olanların buna hakkı yoktur.

Medya

İSLAMCI BASINDA

Amerikan hayranlığı

Erdoğan yağcılığı

Aşağılık kompleksi

Riyakar İslamcılık

AYYUKA ÇIKTI

Erdoğan-Bush görüşmesinin, Amerikan “imaj-maker”ları tarafından, geri bırakılmış ülkemizin basını halkı uyutsun, AKP İslamcılarını sahte destanlar yaratsın diye özel olarak hazırlanmış mizan-senleri, Amerikan hayranlığının, Tayyip yağcılığı-nın tavana vurmasına neden oldu. İslamcı basın elbette tümünü solladı.

Görüşmede verilen sözler, tavizler, Amerikan işbirlikçiliğinin perçinlenmesi, ABD’nin çıkarları için İslamın bizzat AKP tarafından satışa çıkarılması, taşeronluk, ABD tekellerinin çıkarları için yasa kanun tanımazlık... Hiçbiri İslamcılarının gün-deminde değildi.

Onların gündeminde sadece “Erdoğan’ın bacak bacak üstüne atması”ndan, “arka planda yanan şöminenin Tayyip Erdoğan’a gösterilen sıcaklığını göstergesi olduğu”na kadar “**vücut dili diplomasisi**” vardı. Elbette boyu Bush’tan uzun olan Erdoğan, bu diplomaside büyük fark atmıştı Amerika’ya. Amerika hayran kalmış, Bush sıcaklığını göstermek için Emine Sultan’ın yanına gide-relik selam vermişti...

Bu mide bulandıran Amerikan hayranlığı, AKP yağcılığı 30 Ocak tarihli manşetlere şöyle yansıdı:

Her iktidara yağcılığı dillerde destan olan “En-ver Abi”nin **Türkiye Gazetesi**:

“Erdoğan, Bush’u hayran bıraktı.”

Fethullah’ın **Zaman Gazetesi**:

“Her geçen gün devlet adamlığı Erdoğan’a daha çok yakışıyor... Erdoğan’ın Bush karşısındaki tavırları ve bacak bacak üstüne atması, vücut dilini iyi kullandığını gösterdi.”

AKP destekçisi **Ilıcaklar’ın Tercüman’ı**:

“İstediğimizi aldık.. Bush, Erdoğan’a iltifat yağdırdı: Türkiye’nin imajını değiştirdiniz.”

AKP iktidar koltuğunda otursun da, gerisi önemli değil diye, iktidarın her politikasının en sadık destekçisi olan **Yeni Şafak Gazetesi** ise bu ko-

nuda tümünü geride bıraktı:

“Vücut dili diplomasisi. Uzmanlar iki liderin oturarak açıklama yapmasını Başkan Bush’un boyunun kısa olmasına bağladılar. Beyaz Saray’da diğer konuklara bu denli sıcak yaklaşıldığını belirttiler. Erdoğan kendinden hep emin. Bush’un bacak bacak üstüne atmasının hemen ardından Erdoğan’ın da aynı şekilde davranmasına dikkat çeken uzmanlar, Başbakan’ın kendinden emin bir duruş sergilediğini vurguladılar. Ecevit döneminde Başkan Clinton bacak bacak üstüne atmış, Türkiye başbakanı ise elleri iki yanda ayakta durmuştu.”

Pes! Bu satırları okuyabilmek için, Amerikan hayranlığından, AKP yağcılığından, geri bırakılmışlığın aşağılık kompleksinden, riyakar İslamcılıktan midenizin bulanmaması gerekiyor.

Amerikancılık’ta Ecevit’i geride bıraktığı tartışmasız bir başbakandan değil de başkasından söz ediyor sanki.

Tarikat liderlerinin lüks içinde yaşamlarının, birbirinin, tarikat tabanında gücün simgesi olarak algılandığı, böyle bir kültürün bilinçli yaratıldığı biliniyor.

İslamcı Yeni Şafak bu kesimlere sesleniyor. Ama bu yayınların asıl amacı iç politikaya dönük ve ziyaretin amacıyla aynı.

Erdoğan’ı liderleştirme, oligarşi içi iktidar çatışmalarında, AKP karşısındaki kesimlere, “bakın ABD arkamızda, hem de nasıl sıcak davranıyor-lar” gibi ucuz bir politika izleniyor.

Ortaya çıkan, daha doğrusu tescillenen bir başka gerçek ise, düzen İslamcılığının Amerikan hayranlığı. Amerika’dan, Bush’tan söz ederken kendilerinden geçiyorlar adeta.

Bırakın siz “vücut dili”nin ne dediğini;

Erdoğan kapalı kapılar arkasında ne dedi, onu anlatın! Ne sözler verildi? Türkiye’nin geleceği nasıl ipotek altına alındı? İlimli İslam diyerek din nasıl Amerika’ya satıldı? Bunları anlatın!

Bu masalları Türkiye halkı, her Türkiye Cumhuriyeti başbakanının Amerikan ziyaretinde dinledi. “Masaya yumruk vurma” masallarını kimse unutmadı. Gelinek nokta yumruğun kime vurulduğunu yorum gerek bırakmıyor. Bakalım Erdoğan’ın “vücut dili”nin arkasından hangi pislikler dökülecek.

RİYAKAR İSLAMCILARA YAKIŞTI

kahramanlar Ölmez

7 Şubat 13 Şubat Şehitlerimiz

Ali İNAN
8 Şubat 1991
Yakalandığı bir hastalık nedeniyle kaybettik.

Bahattin ANIK
9 Şubat 1994
Karadeniz Kır Birliği Komutanı olan Bahattin Anık, Ordu'nun Kumru İlçesi'ne bağlı Eskiçokdeğirmen Köyü'ne girerken oligarşinin ölüm mangalarının kurduğu pusuda direnerek şehit düştü.

Bahattin ANIK, 1962'de Trabzon Çarşıbaşı'nda doğdu. Laz milliyetindendi. 80 öncesi mücadeleye katıldı. 12 Eylül döneminde tutsak düştü. Tutsaklığı bittiğinde, '88'de silahlı örgütlenme içinde yer aldı. 1992'de Sivas-Tokat Ahmet Karlangaç Kır Birliği'ne bir savaşçı olarak katıldı. 1993 sonlarında Karadeniz dağlarında kır birliğini kurmak ve geliştirmek görevi ile Karadeniz Kır Birlikleri Komutanlığı'na atandı.

Ali Necip BOZALIOĞLU
Şubat 1977
DEV-GENÇ örgütlenmesi içinde yer alıyordu. Beşiktaş Mimarlık Yüksek Okulu'nu basan sivil faşistler tarafından katledildi.

İŞTE BURADAYIZ

*Liğme liğme edildik ölmedik
İşte buradayız şimdi burada
Sıkılı yumrukta saflardayız biz
İşte buradayız şimdi burada*

*Diri diri yakıldık ölmedik
İşte buradayız şimdi burada
Dirençte inançta en öndeyiz biz
İşte buradayız şimdi burada*

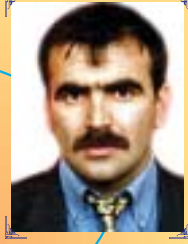
*Topraklara verildik ölmedik
İşte buradayız şimdi burada
Onurda umutta kavgadayız biz
İşte buradayız şimdi burada*

Meral Akpınar

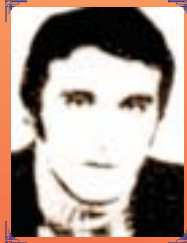
Ayten Korkulu

Fuat Perk

9 Şubat 1996

İstanbul Bahçelievler'de bir üste kuşatılan Halk Kurtuluş Savaşçıları polis tarafından katledildiler.

Ömer AYDOĞMUŞ
12 Şubat 1981

İzmir Emniyet Müdürlüğü'nde işkenceye katledildi.

Ömer Aydoğmuş, 1953'te Yozgat Boğazlıyan'da doğdu. Lise yıllarında Boğazlıyan İlçesi halkının anti-faşist örgütlenmesinde görev aldı. Mücadelenesini daha sonra Bursa'da devam ettirdi. Bursa'da bir faşistin cezalandırılması eyleminde deşifre olunca hareket tarafından İzmir'de görevlendirildi. Ege Bölgesi düzeyinde görev ve sorumluluklarını sürdürürken, '81 Şubat'ında Kemeraltı Polis Karakolu'na yönelik eylem sonrasında tutsak düştü. Gördüğü işkenceler sonucu İzmir Emniyeti'nde katledildi.

"STAR Sansüre Karşı Olamaz!"

TAYAD'lı Aileler, 3 Şubat'ta Star TV önünde yaptıkları eylemde, Uzanlar'a ait Star TV ve gazetesinin sansüre karşı başlattıkları kampanyanın ikiyüzlüce bir kampanya olduğunu, gerçeği yansıtmadığını belirttiler.

3 Şubat saat 13.00 sıralarında "Hapishanelerde 107 İnsan Öldü Duydunuz mu?" yazılı pankartlarını açarak Star TV önüne gelen aileler, Star'ın sadece kendisine uygulanan sansüre karşı olduğunu üç yıldır tecrite karşı direnişte 107 insanın öldüğü, ama Star'ın da bu konuda sansür uygulayanlardan biri olduğunu belirttikleri açıklamalarında ayrıca şöyle dediler: "Sansürcü Star'a soruyoruz; 3 yıldır tecrite karşı direnişte 107 insan öldü, bunu kaç kez haber yaptı ya da nasıl yaptı? Sansürcü Star bu sahtekarlığıyla iki yüzlülüğüyle sansüre karşı olamaz. Kanlı ekmek teknesi Star riyakarlığa son verip hapishaneler direnişine baksın ve sansürcülüğe son versin. O zaman gerçekten sansüre karşı olduğuna inanacağız."

Açıklamaya katılan 60 kişi "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Sansüre Tecrite Hayır" sloganları atarak eyleme son verdiler.

köyün ! Delisi

Kılıktan kılığa

Japonya, Irak'a işgali güçlendirmek için gönderdiği erkek askerlere bıyık bırak-tırmış, kadın askerlere de yeşil başörtü dağıtmış. Ücunda Japon tekellerinin çıkarı olunca, her kılığa giriyorlar.

Emperyalistler böyledir işte. Gerekirse dansöz olup oynar, gerekirse cellat olup asarlar. Erkeği etek giyer, kadını bıyık bırakır. Hiçbir şey, onlar için ahlak-sızca, utanmazca değildir. Ücunda tekellerin çıkarı olan her şey, mübahtır.

HAFTANIN Sloganı Paşabahçe işçilerinden: **"İşçiler Kardeş Patron Kalleş"!**

Wolfowitz güdümlü füze

Wolfowitz'in

Irak'ta ayak bastığı her yerde roketler patlıyor. Acaba direnişçiler Wolfowitz'in vücut ısısına ayarlanmış özel bir füze mi geliştirdiler? CIA muhtemelen şimdi bunu araştırıyor. Dünyanın her tarafındaki direnişçiler de, Iraklı direnişçilerin icadını kendi Wolfowitzler'ine uyarlamaya çalışıyorlar! Bu güdümlü füzenin formülündeki en önemli maddeyi biz açıklayalım: **Vatanseverlik!**

'Radikal' Yağcılık

Bu da "delikanlı" yağcılık

Her yan vıcık vıcık yağ!

"Bolu çetesi yargı destekli"

(31 Ocak 2004 Milliyet)

Hangi çete yargı destekli değil ki?

Milliyet'in yazdığının bir haber değeri yok. Köpeğin insanı değil, insanın köpeği ısırma-sının haber değeri oluşu gibi; Türkiye'de yar-gı ve polis destekli olmayan bir çete çıkarsa eğer, işte o zaman bu gerçek bir haberdir.

Sayı 97

50

8 Şubat
2004

ÇİZGİYLE

